

facebook 2

Assar Andersson

Detta är ett litterärt verk. En del namn och personer har funnits och finns fortfarande, men händelserna är ett resultat av författarens fantasi.

Kapitel 1

26 december 2004

KLOCKAN VAR 07.58.00 på en plats i Indiska Oceanen. Fyra fiskare från den indonesiska ön Sumatra stod uppe på däck och rökte. De hade vittjat det sista garnet och var nöjda med dagsfångsten. Det var helt vindstilla och havet låg spegelblankt. De tyckte att det såg överkligt ut, som hämtat ur en animerad film. Plötsligt porlade det till på havsytan och det började gå vita gäss på den mörka sjön som följdes av små vältrande svall som verkade okontanta med varandra. De fyra tittade på varandra. De hade varit fiskare i hela sitt liv men aldrig sett något liknande.

Den äldste av dem, Abdul, sprätte iväg cigaretten och greppade tag i relingsracket. Han tittade på klockan, 07.58.49. Sekunden efter skakade det till och det kändes som om båt och hav lyftes ett tiotals meter upp.

”Vad i helvete!” skrek de tre andra i mun på varandra innan de föll överbord.”

Med båda händer höll Abdul i relingsracket. Han tittade på sina tre vänner. I deras ögon lyste skräcken. Ingen av dem kunde simma. Sekunden efter var de borta. När båten lade sig på sidan orkade han inte hålla kvar längre utan föll ner i det kalla vattnet.

GEORGE BUSH VAR nöjd. Allt hade gått bra och det skulle inte ta allt för lång tid innan vågorna nådde sitt första mål, vilket skulle bli den indonesiska ön Sumatra. Han log när Laura kom in i rummet.

”Jag har något att berätta”, sade hon.

När han noterade hur blek hon var försvann hans leende.

”Du är väl inte sjuk?” sade han och förde upp glasögonen i pannan.

Hon begravde ansiktet i sina händer.

”Det är värre än så”, sade hon och brast ut i gråt.

DET VAR KVÄLL och Eduardo hade precis kommit från sina föräldrar. Han satt på sitt rum på Harvard i jeans och en flockig tröja som båda gjort sig bättre i tvättkorgen. Egentligen borde hela han legat i tvätten. Under dessa tre månader som gått hade han träffat Vivian flera gånger och samtliga möten hade varit hemma hos henne – undantaget var det första som skett på hans rum. På tredje träffen hade de varit ute och ätit och hon hade sagt att inom en tjugofemårsperiod skulle det vara lika vanligt att som man kliva fram till altaret med en transsexuell som med en kvinna. Eduardo var väl införstådd med samhällets alla tabun så han hade skrattat. När skrattet lagt sig hade en äldre dam kommit fram till deras bord och sagt att de strålade ikapp och var som ämnade för varandra. Dagen efter besöket på restaurangen hade han gett sig iväg till köpcentret för att försöka få tag på Neil Jordans *The Crying Game*. Åtskilliga gånger hade han tittat på filmen för att se om han kunde finna någon förklaring till varför han drogs till Vivian, liksom de olika karaktärerna i filmen drogs till transsexuella Dil. Han misstänkte att det var för att Vivian var så mjuk i sin framtoning. Mer feminin än någon tjej han mött. Ändå var hon inte teatralisk och tillgjord. Allt kom naturligt.

Han tände teven och bestämde sig för att sända ett mejl till Chris. Att ha tillbringat julen hos sina föräldrar och inte varit utanför dörren på flera dagar hade fått honom rastlös och han hade inte kunnat släppa tankarna på Vivian.

BBC: Tjugo meter höga vågor hade slagit in mot norra delen av Sumatra, provinsen Aceh och dess huvudstad Banda Aceh som låg längst ut på spetsen. Eduardo var väl insatt i de geografiska lägena och förstod att om det var en tsunami skulle den även slå hårt mot de indiska ögrupperna

Andamanerna och Nikobarerna. Och var vågorna tjugo meter höga skulle de säkert nå Phuket också.

I JOGGINGBYXA OCH t-shirt, stödd mot en kratta stod Dustin och kisade upp mot den klarblå himlen. Klockan var kvart över tre, det var annandag jul och 25 grader varmt.

”Ta med dig dricka”, hojtade han när han såg att Linus var på väg ut.

Dustin var kluven. En sändare i slippersen? Det kändes som en scen hämtad ur en James Bond-rulle.

”Här kommer förfriskningar så du inte försmäktar i värmen.”

”Det var snabbt”, sade Dustin. ”Men vad fan ... Är det vatten?”

”Japp”, sade Linus och satte glaset på bordet, drog av sig linnet och torkade sig i pannan med det. ”Ni amerikaner måste lära er att dricka vätska utan socker.”

Dustin log och satte krattan mot trädet.

”När besöker Chris och Eduardo oss nästa gång?” fullföljde Linus.

”De kommer på onsdag”, sade Dustin och tog glaset.

De tittade på varandra.

”Drick nu”, sade Linus.

Dustin skrattade.

”Det låter nästan som en scen ur *Mechanic*.”

Linus log.

”Jag är äldst så jag får väl vara Arthur Bishop.”

Dustin tog ett par klunkar för att efteråt lukta på innehållet i glaset, precis som Arthur Bishop gjorde i slutscenen.

”Brucin”, fortsatte Linus när Dustin skämtsamt vek sig och riste i kramper.

Dustin rätade på sig och blev en smula allvarlig. Han ställde glaset på bordet.

”Hur går det med kvinnan i San Fransisco?”

”Det blir mest sex när vi träffas.”

”Det låter kul. Hur gammal sade du att hon var?”

”Hon är född 1946.”

Dustin höjde på ögonbrynen.

”1946? Då närmar hon sig sextio.”

Linus log.

”De kan sina saker.”

”Vad jobbar en sådan sextatlet med ... Eskort till yngre killar?”

”Det skulle hon säkert ha kunnat men det är nog inget som intresserar henne. Hon jobbar på ett elektronikföretag i utkanten av San Fransisco.”

”På ett elektronikföretag?” sade Dustin.

Linus nickade och sneglade på sin klocka.

”Vi får gå in”, sade han. ”Plikten kallar.”

Dustin stod kvar. ”Elektronikföretag”. Var det Linus och kvinnan som monterat in sändaren i slippenn?

”Kom, grabbar”, ropade Mark från altanen. ”Vi håller på att få rejält med draghjälp av naturkrafterna.”

ALEKSANDR LITVINENKO SATT i köket och bläddrade i en bok av en svensk författare vid namn Henning Mankell. Marina dök upp i dörrposten.

”Nyheterna! Det har hänt något förfärligt.”

Aleksandr lade boken på bordet, reste sig och gick in vardagsrummet.

”Vad har hänt?”

”De pratar om stora vågor som slagit in på flera ställen”, sade Marina.

”I tsunamis?”

”Ja”, sade Marina och omfamnade Anatoly som stirrade förskräckt in i teverutan när bilderna rullades upp.

”Var?”

”I Asien.”

Anatoly tittade på sina föräldrar.

”Vad är en tsunami?”

Aleksandr viftade med handen, tog fjärrkontrollen och höjde ljudet.

”Det är en stor och hög våg”, sade Marina och drog Anatoly till sig.

REGAN GAMMON HADE fått sina farhågor besannade. Hon var besviken på sig själv. Det hade gått så många år, likväl kunde hon inte glömma. Nu hade hennes ältande skrämt iväg Linus. Hon tyckte mycket om honom. Inte enbart för att han var snäll och omtänksam utan för att han bidragit till att hon vid femtioåttå års ålder nått sin sexuella peak.

Trots relationen med Linus hade hon långt tidigare känt sig privilegierad. Det fanns en uppsjö av män på hennes arbetsplats som hon visste hade ett gott öga till henne. Visserligen var de inte tjugotvå år gamla men de var betydligt yngre än hon. Och i hennes ålder var det en ynnest att kunna välja och vraka bland män som var både tio och tjugo år yngre. Men det var Linus hon ville ha. Hon tyckte att han påminde om Mike Douglas. Lugn och behärskad, karaktärsdrag som Mike också haft.

CHRIS OCH EDUARDO satt på The Thirsty Scholar Bar and Grill. Eduardo hade ringt Mark och berättat om monstervågen som var på väg mot Thailand. Det pratades om tusentals döda i provinsen Aceh på Sumatra och på de indiska ögrupperna Andamanerna och Nikobarerna.

”Jag har något jag vill bolla med dig om”, sade Eduardo. ”Du är den minst fördomsfulle jag känner.”

”Tack för det”, sade Chris och böjde på huvudet.

Eduardo satte ner ölen.

”Jag har träffat någon och det är med skräckblandad förtjusning. I alla fall från min sida.”

”Då ska jag kanske inte säga grattis?”

”Gör gärna det men jag har bestämt mig.”

”Och vad har du kommit fram till?”

”Att inte träffas mer.”

Chris kupade händerna runt vinglasen.

”Varför då?”

”Hon är åtta år äldre, svart och...”

”Sen när började du hänga upp dig på sådant?” avbröt Chris. ”Och vad menar du med ’och?’”

”Hon är en shemale.”

”Okej”, sade Chris. ”Men om du tycker om henne så finns det väl ingen anledning att bryta?”

”Nja”, sade Eduardo.

”Lyssna”, sade Chris, tog bort händerna från vinglasen och hans roade ansiktsuttryck blev plötsligt allvarligt. ”Ska vi någonsin övervinna samhällets tabun råder jag dig att följa ditt hjärta. Själv är jag bisexuell. Nja, jag ska inte ljuga, jag är böj. Men det tror jag att du och de andra redan har listat ut.”

”Det är klart att vi har”, sade Eduardo.

”Jaså”, sade Chris och den allvarstygda blicken ersattes av en nyfiken. ”Får man fråga hur då?”

”Du svassar.”

”Svassar?”

”Ja, ingen heterosexuell kille bär upp en kostym som du och går lika elegant.”

Chris skrattade.

TELEFONERNA HADE GÅTT varma i Vita huset. Tsunamin hade slagit till med förödande kraft. Ändå var det inte detta som George hade i huvudet.

Fastän han haft det på känn i så många år var han rejält tagen. Han hade inte vetat vad han skulle svara henne men lovat att aldrig berätta för döttrarna. Efter bekännelsen hade Laura varit helt slut och lagt sig och somnat. Han förstod det. Själv var han i chock.

George gick bort från fönstret. Han satte whiskeyn på bordet. Efter ett sådant dråpslag kändes det som om han behövde starkare saker. Han förstod att det hjärtslitande hjälpt Laura att bli ödmjuk inför livet. Vilket fått honom att fundera på varför han var så bitter. Säkert hade det med hans syster att göra. I en intervju med nyhetsankaret Mike Wallace hade han berättat hur orättvist Gud straffar. Att få diagnosen cancer och ryckas bort när man nyligen kommit till världen i sin renaste och vackraste form var en skymf mot de överlevande som inte ens den mest cyniska gud kunde rättfärdiga. George saknade sin lillasyster. Han skulle ha gett allt för att få tillbaka lilla Pauline.

Kapitel 2

30 december 2004

I MORGON VAR det nyårsafton. Fyra dagar hade gått sedan tsunamin. Det hade varit de mödosammaste dagarna sedan 11 september. Skattkistan skulle nu tömmas på några hundra miljarder dollar för att vara med om att bygga upp det som han varit med om att ödelägga. Han visste att det skulle dröja innan det gick att utföra den första undersökningen av havsbotten, som de trodde var skalvets epicentrum, eftersom ingen kunde säga om när efterskalven skulle starta. Det spekulerades i att havsbottnens altitud stigit 10-12 meter. Flera miljarder ton vatten hade flyttats uppåt och det enorma svallet hade börjat sin färd över Indiska Oceanen med en hastighet på åttahundra kilometer i timmen. Och eftersom det inte fanns något tsunamivarningssystem i Indiska Oceanen fick inte världen veta vad som väntade. I Thailand började vattnet på stränderna plötsligt att dra sig tillbaka utåt och det blev långgrund. Nyfikna människor samlades för att undersöka den märkliga företeelsen. Turister började fotografera med sina mobiltelefoner. Barn hoppade och lekte i de små vattenpussarna som vattnet lämnat efter sig. De lite större barnen stack pinnar i maneter, samlade snäckor och stenar och plockade upp fiskar som låg synliga och sprattlade. Men det fanns också barn som begrundade och hade en vag känsla av att deras geografilärare hade pratat om något liknande. Dessa barn stannade upp, släppte sina pinnar och i deras ansikten lyste rädsla. När sedan en mörk vidsträckt vägg tornade upp framför den blekblå horisonten började de springa. Men en del stod kvar och stirrade nyfiket. När sedan flodvågen, med ljudet av ett godståg, närmade sig började även de förstå att något var fel.

Det skulle visa sig att den resliga muren av vatten inte var det värsta utan allt som följde med i flodvågen: båtar, hela bryggor och stenbumlingar på flera hundratals kilo guppade som om de befann sig i en stor skvalpande bassäng med tyngden av marängdroppar. Värst drabbades Atollerna. Hela byar utplånades av 20 meter höga vågor. Även på Indiens fastland, Sri Lanka, Burma, Maldiverna, Seychellerna, och ett så avlägset område som Somalia på Afrikas östkust, förorsakade

flodvågen stor förödelse. De sydöstra delarna av Sri Lanka beräknades ha förlorat över 20 000 människor. Hur många som fick sätta livet till allt som allt var inte fastlaget men en första uppskattning var närmare en kvarts miljon.

George var naturligtvis inte stolt över vad han satt igång men ansåg att han varit tvungen. Han var rädd om sitt land och folk i en tid då terrorister härjade. Kontrollen var nödvändig för att förebygga framtida terroristangrepp. The Facebook hade gått ut med att de hade en miljon användare när de i själva verket fått in över nio miljoner bara i samband med tsunamins ödeläggelse, allt för att andra länders programmerare inte skulle starta upp något liknande. George började allt mer förstå hur genialiskt grabbarnas idé var. Men med något gott kommer alltid något ont. Lauras tillkännagivande var fortfarande chockerande, trots att han haft det på känn i många år.

I ett mejl till Mark hade han skrivit att det vore bra om de öppnade upp sajten för personer från hela världen. Mark hade snabbt svarat att de var tvungna att vänta annars fanns risken att allt skulle gå i stöpet. Och kanske hade Mark rätt. Att The Facebook fungerade som ett företag. Växte det allt för fort fanns risken att företaget inte hängde med i sin egen expanderings.

George var fullt medveten om att grabbarna behövde hjälp för att få sajten att växa fortare. Han skulle ringa upp en person och höra med denne om det fanns några frivilliga. Laura var ute och shoppade med döttrarna så han kunde tala ostört.

Han stängde dörren, tog den telefon som han var säker på inte var avlyssnad. Det bästa vore naturligtvis att ses. Men möjligheten fanns inte. Och frågan var om han skulle ha gjort det även om möjligheten funnits.

George slog landskoden. Det kunde ta upp till en minut innan han kopplades fram. Han undrade vad "hjälpen" skulle kosta honom.

LINUS SATT I köket med en kaffe. Det var fredag morgon. Han var arg och besviken. Han var tillbaka på ruta ett. Efter att Mark diskuterat med Dustin och Eduardo hade de beslutat sig för att avskeda honom. De misstänkte att det var han som planterat sändaren i Marks slipper. Han hade berättat

det för Regan som tyckt att det var olyckligt att han hade talat om att hon jobbade på ett elektronikföretag. Linus förstod ingenting.

”Du får bo här hur länge du vill”, sade Regan.

Linus böjde på huvudet i ett tack. Men att vara tillbaka hos Regan, när han lovat sig själv att aldrig mer sätta sin fot här, var dråpligt.

Regan satte glaset på diskbänken.

”Klarar du dig?” sade hon och kastade en blick på sitt armbandsur.

”Jag klarar mig.”

Regan log och lyfte upp sin kjol och fäste nylonstrumporna. Hon vek ner kjolen, kupade händerna under bysten och förde upp behagen så att de blev synliga i dekolletaget.

”Jag köper med mig något gott hem”, sade hon.

När hon stängde ytterdörren reste Linus sig upp. Han gick fram till kylskåpet. Lappen på kylskåpsdörren, med telefonnumret som han tyckte sig känna igen, var borta. Han öppnade och tog juicen. Han var fredligt sinnad men kände att han ville ge igen på Mark. Slutlönen på 3 000 dollar hade han inte sett röken av.

MED MOBILEN VID örat och en croissant i handen var Arie på väg ut från Café Luna på Massachusetts Ave. Hans israeliska flickvän ville inte vänta med giftermålet.

Han tittade upp. Det verkade som om vädrets makter hade beslutat sig för att drapera hela Cambridge mjölkvit.

”Vi måste kunna försörja oss. Det är dyrt att bo här”, sade han och höjde volymen på sin mobil.
”Vet du hur mycket en croissant kostar här?”

Huskropparna låg tätt. Det kändes som om de kom närmare. Arie insåg allt mer att han inte ville gifta sig. Om studierna gick som planerat var han färdig med sin utbildning vid tjugofyra års ålder. På tok för ung för att vara gift. Han ville prova på att jobba och tjäna pengar några år innan han bildade familj.

”Vi får prata mer sedan”, sade han och mötte snöflingorna som kom emot honom och sögs in i hans ansikte. ”Trottoarerna är glashala, och jag har min nya laptop med mig så jag vill helst hålla mig på benen.”

Det var fortfarande tyst och han förstod att hon lagt på. Att hon var från Mellanöstern gick inte att ta miste på.

Det ringde och han visste att det var hon. Hon hade satt det i system. Att efter gnabb alltid ringa upp för att säga förlåt.

”Ja”, sade han.

”De har mördat honom!”

”Vem är det?”

”Det är jag, Namirs mamma.”

GEORGE BUSH TITTADE sig omkring innan han lyfte luren.

”Det blev fyra”, sade en röst med arabisk brytning.

”Bra”, sade George. ”Är det några jag känner till?”

”Det tror jag inte”, sade rösten. ”Mohammad Sidique Khan, Hasib Hussain, Shehzad Tanweer och Germaine Lindsay.”

”Styrkor?”

”Skickliga på alla områden.”

”Bra.”

”Det kan inte bli förrän i juni eller juli.”

”Det förstår jag”, sade George. ”Det krävs en hel del planering.”

MARK, DUSTIN OCH Eduardo stod i trädgården. De hade pratat om det åtskilliga gånger och kunde inte vara säkra på att det hade varit Linus som planterat sändaren i slippenn. Ändå var de övertygade om att de gjort rätt när de bad honom att packa sina saker. Han hade halkat in i projektet som på ett bananskal.

Mark visste inte om han skulle berätta för Eduardo om de före detta KGB-agenterna som prejat honom. Till Eduardo hade han sagt att han cyklat mot trottoarkanten och fallit. Kanske hade Dustin redan berättat för Eduardo vad som hänt?

”Det jag minns är att en kvinna berättade att min cykel och ena slipper låg en bit bort”, sade Mark.

Eduardo förde upp solglasögonen i pannan när solen försvann bakom några moln. Han tittade på Mark.

”Var det kvinnan som gick när jag kom?”

”Ja”, sade Mark.

Dustin tog av sig kepsen och drog fingrarna genom håret.

”Hur gammal var hon?”

”Svårt att säga, jag var omtöcknad efter att ha slagit huvudet”, sade Mark och gav Dustin en lång blick. ”Drygt femtio är nog en rimlig uppskattning.”

Eduardo tittade på Dustin.

”Hur gammal var kärringen Linus pippade?”

”Hon är född 1946.”

”Och hon bodde i San Fransisco och jobbade med elektronik?”

Dustin nickade.

”Inte för att jag är någon Columbo men vad mer behöver vi egentligen veta?” sade Eduardo och slog ut med armarna. ”San Francisco ligger nästan på cykelavstånd härifrån.”

Kapitel 3

4 mars 2005

JANUARI OCH FEBRUARI var tillända. Den 9 januari vann Mahmud Abbas valet som ordförande för den palestinska myndigheten och ersatte interimspresidenten Rawhi Fattouh. Och den 12 januari sände NASA iväg rymdsonden Deep Impact till kometen Tempel 1 med syftet att studera kometens sammansättning genom att låta en del av sonden kollidera med kometen. Åtta dagar senare svor George för andra gången presidenteden under översyn av chefsdomaren i Högsta Domstolen, cancersjuka William Hubbs Rehnquist. Och den 26 januari tog Condoleezza Rice över efter Colin Powell och blev USA:s 66:e utrikesminister. Den 14 februari lanserades en viral webbplats med videoklipp som fått namnet Youtube.

Presidenten var nöjd med årets start. När det kom till familjeangelägenheterna hade han och Laura pratat åtskilliga gånger om det som hänt. Hon hade sagt att hon inte visste vad som varit i henne när hon kvävde sina småsyskon. Han hade inte vetat vad han skulle tro. Men med tanke på att hon vid tidpunkten bara varit några år gammal fick han vara nöjd med svaret. Däremot att hon i vuxen ålder kört på Mike Douglas så illa att han avlidit av skadorna var oförsvarligt och skrämmande.

Medan George knöt slipsen gick han igenom samtalet i huvudet som han haft med Usama bin Ladin i december. Han ville att angreppet skulle ske tidigare men Usama hade sagt bestämt nej. Tunnelbanan var rigoröst bevakad så attentat av den storleksordningen krävde minutiös förberedelse. Naturligtvis värnade Usama om sitt namn som injagade respekt och fruktan. George visste att Usamas pappa, shejk Muhammed, varit sträng mot sina söner. När Muhammed dog vid femtionio års ålder jublade många av sönerna i tysthet, söner som inte kom överens sinsemellan, vilket bland annat gjorde att familjens byggföretag fick stora interna problem. I första hand var det Usamas äldre bröder, Salem och Ali, som trätade om vem som skulle ta över företaget. Dessutom hade de fått konkurrens av andra byggföretag som vann det ena kontraktet efter det andra.

Med femtiotre syskon var det fullt begripligt att Usama inte hade fått mycket tid av Muhammeds uppmärksamhet. När Usama var tio år gammal dog hans pappa. Bara året efter började de fundamentalistiska åsikterna att visa sig. Usamas dogmatiska värderingar och wahhabitiska övertygelse blev allt starkare och religionen som han tidigare tagit lätt på var vid fjorton års ålder på allvar.

I dag var Usamas intoleranta hållning mot den västerländska kulturen gränslös. Dessutom fanns inget utrymme för medlidande och förståelse för andra människor. Självfallet visste George att Usama hyste stor avsky även för honom. Samtidigt var Usama medveten om presidentens makt. Och respekten var ömsesidig – det fanns något som George saknade och det var tillgång till jihadkrigare med fanatiska åsikter och gudfruktighet som kunde få dem att göra saker som inte ens den bästa amerikanska soldat hade modet att göra.

George vek ner skjortkragen och strök med handen över slipsen. Han och Laura skulle besöka goda vänner. Laura kom in i rummet.

”Är du färdig?” sade hon.

”Jag är klädd”, svarade han.

DET VAR FREDAG, klockan var kvart över fyra. Arie satt på Café Luna på Massachusetts Ave med en kopp te. Han kände sig missmodig. Han hade bränt en tenta. En enkel sådan. Kanske var det på grund av allt som hänt. I januari hade han varit tvungen att åka på Namirs begravning och den hade varit dramatisk.

Före jordfästningen skulle Namirs kropp svepas. Begravningsällskapet, Chevrah Kadisha, hämtade kroppen och genomförde en tvagning. Namir kläddes i vitt, och bönesjalen lades om hans axlar. Namirs mamma och hennes syster hade brutit samman och rabbinen hade fått göra ett uppehåll i ceremonin.

Arie hade stannat i Israel i en vecka. De tre första nätterna hade han sovit hos Namirs mamma i Afula. Därefter hade han åkt tillbaka till Tel Aviv. Han hade besökt sin flickvän och bestämt sig för att vara ärlig och berätta att han ville vänta med giftermålet. Men när han var där hade han fegat ur. I stället blev planen att höra av sig till henne med allt längre intervaller tills hon tröttnade och allt rann ut i sanden.

”Hej, Arie!”

Arie tittade upp.

LINUS OCH REGAN satt i soffan i vardagsrummet och tittade på en repris av *Friends*. Det var mitt på dagen och på golvet stod en hink. Tidigt på morgonen hade Regan fått ringa och sjukanmäla sig. Under natten hade hon kräkts två gånger. Antingen var det kinamaten eller influensan. Linus kände att han ville hem till Sverige. Januari och februari hade varit tunga och han kunde inte mer än beundra Regan som haft tålamod med honom.

Under dessa två månader hade han sökt åtskilliga jobb men inte blivit kallad till en enda intervju. Visserligen hade han sparat Stellas telefonnummer. Men att ringa och berätta att Mark avskedat honom och fråga om hon kunde höra med sin morbror om de hade plats för honom på hästranchen utanför Cambridge kändes inte vidare upplyftande. Samtidigt visste han att Regan skulle gå i taket om han berättade för henne att han hade planer på att åka hem. Hon hade sört för hans uppehälle utan att kräva något i gengäld, förutom hans absenta sällskap och en massa sex. Ändå kunde han inte urskulda sig med att han betalat av hennes frikostighet med sex. Under dessa två månader hade han märkt att det snarare var han som ville än hon.

”Jag funderar på att åka hem”, sade han.

Regan tog fjärrkontrollen och sänkte ljudet.

”Får man fråga varför?”

”Jag måste ordna upp mitt liv. I nästa månad fyller jag tjugotre. Jag måste bestämma mig för om jag ska läsa vidare på universitetet.”

”Jag tyckte du sade att du hade provat och var missnöjd med lärarna?”

”Det var på det Systemvetenskapliga programmet. Kanske ska jag prova något annat.”

”Hur tänker du då?”

”Att jag har sökt så många programmeringsjobb men inte kommit på en enda intervju, trots att företagen söker med ljus och lykta efter programmerare.”

Regan strök hans kind.

”Du får inte ge upp.”

Han tittade på henne.

”Kanske finns det andra krafter inblandade.”

”Vad menar du?” sade hon.

”Att Mark kanske skickat ut en kommuniké till alla USA:s programmeringsföretag.”

”Nej”, sade hon. ”Det låter allt för långsökt.”

KLOCKAN HADE BLIVIT sex och George och Laura Bush satt vid bordet i salongen hos Michael och hans hustru Judy Wood. Michael log och lade ifrån sig besticken. Hans hustru hade lagat entrecote med ramslöksmör och råstekt sparris. Till detta hade hon valt Cabernet Sauvignon, ett vin med lite mer tanniner som balanserade bra till fett. George hade munnen full med mat.

”Är det till belåtenhet?” undrade Michael och mötte presidentens, vad han tolkade, uppskattande blick.

”Jag skulle precis säga hur fantastiskt gott det är”, sade George, lade ner besticken och tittade på Judy. ”Jag och Laura vill också ta tillfället i akt och tacka för att ni är våra vänner. Det är alltid lika trevligt att tillbringa tid med er.”

”Tack”, sade Judy. ”Det är ömsesidigt.”

George vände blicken mot Michael.

”Vi har lovat våra bedårade hustrur att inte prata arbete och politik en kväll som denna. Men jag måste bara få höra med er om ni skulle kunna tänka er att bosätta er i Sverige under några år?”

Michael och Judy tittade på varandra.

ARIE HADE GENAST blivit på bättre humör. Tentan var glömd. ”Hej, Arie” hade kommit från en gammal flickvän som var i Cambridge och besökte en väninna. Och nu satt hon mitt emot honom med en smoothie. Han hade inte sett henne på snart två år. Hon hade gått från den fula ankungen till en svan.

”Varför gjorde du slut?”

”Antagligen av omognad”, sade han för att därefter dra på munnen. ”Jag var bara arton.”

”I sms:et skrev du bland annat att jag var för gammal”, sade hon. ”Det skiljer sju månader mellan oss.”

Arie ruskade på huvudet och roterade med pekfingret vid sin tinning.

”Vad är planerna i kväll, Arie?”

”Jag har faktiskt inget för mig.”

”Bra”, sade hon och reste sig, tog smoothien med ena handen och med andra greppade hon hans hand. ”Då följer du med mig.”

”Gör jag?” sade Arie.

LINUS HADE SOMNAT på soffan. Regan lade filten om honom. Hon tog med sig hinken, gick ut i köket och ställde den på diskbänken. Hon tittade bort mot kylskåpet. Hon hade varit slarvig.

”Hur känner du Stella?”

”Vad!?” sade hon och vände sig om.

”Du hörde vad jag sade”, sade Linus.

”Stella?”

”Ja, Stella. Lappen på kylskåpsdörren i går. Numret är Stellas. Tjejen som jag träffade på fiket och var här i San Fransisco och hälsade på sin syster och hade en morbror som hade en hästranch utanför Cambridge. Fann jag inte något programmeringsjobb skulle hon höra med sin morbror.”

Linus stod kvar lutad mot köksdörrkarmen. Han kunde se att Regan fick tårar i ögonen.

”Vad är meningen med alla dessa lögner och hur känner du Stella?” fortsatte han.

Tålmodigt hade han väntat på att Stella skulle höra av sig men det hade varit helt tyst ifrån henne. När ytterligare en vecka gått hade han sänt ett mejl till henne men inte fått något svar. Han hade provat att ringa henne men abonnemanget hade upphört.

”Stella är mitt barnbarn och går på Harvard.”

”Ditt barnbarn!?”

”Ja”, sade hon.

Linus tog några steg ut i köket. De tittade på varandra. Tystnaden var öronbedövande.

”Vem är då din dotter?”

”Linda.”

”Linda?” upprepade han.

Sekunden efter föll polletten ner.

”Låt mig gissa”, fortsatte han, drog ut en stol och satte sig. ”Linda är fyrtioett år och pappan heter Mike Douglas?”

Regan sträckte sig efter hushållsrullen.

”Hette, båda hette”, sade hon. ”Linda tog livet av sig när Stella var två år gammal. Hon kom aldrig över sin pappas död, trots att han inte var i livet när hon föddes. Efter Lindas död svor jag att aldrig någonsin låta Laura komma undan med vad hon gjort. Hon har tagit ifrån mig de jag älskade mest. Nu är jag rädd att Stella ska gå samma öde till mötes.”

”Vänta nu”, sade Linus. ”Varför skulle hon göra det?”

”Hon har börjat prata om det.”

Linus skakade på huvudet.

”Det är säkert för att du inte släpper det”, sade han och gjorde en kort paus. ”Då misstänker jag att det var du som monterade in sändaren i Marks sko. Får jag fråga varför?”

”För att jag är övertygad om att Mark arbetar ihop med presidenten.”

Linus förstod att hon var spritt språngande galen.

”Och din avlidne man ... Har han överhuvudtaget funnits?”

”Det är klart att han har. Du har sett fotografierna. I nästa månad är det ett år sedan han gick bort.”

ARIE HADE VARIT hemma om på Harvard och bytt om. Efter det hade han och Lindsay åkt taxi. Under färden hade han pressat henne och till slut hade hon berättat att de skulle på en fest i ett mindre behagligt kvarter i Cambridge. Han kunde inte förstå att han gjort slut med henne. Hon påminde om Cameron Diaz. Han var glad att hon inte var mer arg på honom. I sms:et han sänt till henne för två år sedan hade han haft en räkka med ursäkter för att bryta med henne. Men också en massa vad han tyckte att hon borde göra för honom om hon verkligen älskade honom. Lindsay satte fingret på dörrklockan.

”Du kommer att tycka om det”, sade hon, tittade på sin väska och strök med handen över den.

Dörren öppnades. En svart kortklippt kvinna i åtsittande klänning. Arie tittade undrande på Lindsay.

”Kom”, sade hon och tog hans hand.

De gick in, Lindsay trampade av sig skorna och lade sin jacka på hallpallen. Kvinnan och Lindsay försvann snabbt in.

LINUS SATTE GLASET på bordet. Han tog sig för huvudet. Inget hade sagts på flera minuter. Han tittade på henne.

”Så allt var alltså riggat? Lappen om uthyrning av rum på fikets anslagstavla, och att jag sprang på ditt barnbarn”, sade han och drog handen över ansiktet. ”Och jag som gladdes åt att ha funnit någonstans att bo.”

”Det har du”, sade Regan. ”Du får bo här så länge du vill.”

”Menar du på allvar att bara för att du inte kan släppa vad Laura gjorde för fyrtioett år sedan ska jag utsätta mig för medhjälp och kanske bli straffad för att du planerar att skada rikets första dam?”
Han reste sig upp.

”Gå inte”, sade hon. ”Jag har något att berätta.”

”Jag vill inte höra mer.”

Blickar utbyttes och tystnad uppstod igen.

”Jag är gravid.”

I VARDAGSRUMMET MITT på golvet stod en rund säng och i den satt en kvinna omsvept i en filt. Kvinnan som öppnat dörren gick fram till sängen, satte sig för att därefter klä av sig.

”Vad är detta?” sade Arie och tittade förvånat på en leende Lindsay.

Arie hade på känn att han nu skulle få uppleva ett av de där önskemålen han så taktlöst fört fram i sms:et för två år sedan.

Lindsay gick fram till sängen och satte sig. De två kvinnorna började genast att klä av henne. Arie visste inte vad som tog åt honom; för trots att det var en dröm som gick i uppfyllelse var det något inom honom som sade att Lindsay inte gjorde detta självmant.

”Sluta, Lindsay!” sade han och gick fram till sängen. ”Vad har du fått betala för detta?”

”Ta av dig och lägg dig”, sade hon och tog hans hand. ”En sådan här chans får du bara en gång i livet.”

”Det är möjligt, men då ska det komma spontant och man ska vara på humör.”

Kvinnorna log och Arie tittade på en vädjande Lindsay.

”Jag lovar att de kommer att ta hand om dig”, sade hon.

Några tysta sekunder följde.

”Kan ni dämpa belysningen då?” sade Arie.

”Naturligtvis”, sade Lindsay, reste sig och tog sin tröja och gick och skruvade på dimmern.

Aningen motvilligt satte Arie sig på sängen. De två kvinnorna hjälpte honom av med tröja och byxor. Sekunden efter öppnades en dörr och ut kom tre svarta män.

”Vad i helvete!?” skrek Arie och försökte resa sig upp men männen var redan över honom.

Lindsay gick fram till sängen. Ur väskan plockade hon upp glidmedel och kondomer.

”Detta kommer att behövas”, sade hon och lade kondomerna och tuben på golvet bredvid sängen.

Med ett leende lämnade hon lägenheten.

Kapitel 4

14 maj 2005

FÖR ATT FÖRLIKA sig med att han bott hos en sjuk människa i flera månader hade han straffat sig själv med att släpa resväskan hela vägen från Lombard Street till San Francisco International Airport. Timmen efter hade han lämnat USA i ett SAS Boeing 747 med destination Sverige.

Efter att med en axelryckning ha avfärdat Regans påstående och sista desperata försök att hålla honom kvar hade tankarna så smått börjat nöta. Kunde det vara så att hon planterat in ägg? Regans dotter Linda hade ju tagit livet av sig när Stella var två år och Regan hade flera gånger sagt att hon skulle göra allt för att få en dotter igen. Efter att ha varit hemma några dagar hade han tagit mod till sig och berättat för mamma och pappa. Pappa hade tagit det bra medan mamma blivit smått hispig och inte kunnat förstå hur han som var så ung velat ha sex med en kvinna som var äldre än hans egen mor.

Nu satt han på tåget på väg till Malmö och skummade igenom en medfaren turistbroschyr om stadens sevärdheter. Han skulle bo hos en kompis som flyttat till Malmö från Luleå för snart ett år sedan.

”Är det ledigt här?”

Linus tittade upp.

”Visst.”

Killen som satte sig var runt trettio och hade vildvuxet skägg. Linus kunde se att han sneglade på turistbroschyren.

”Får man fråga vad du ska göra i Malmö?”

”Jag ska bo hos en vän en tid”, sade Linus.

”Har du fått jobb i Malmö?”

”Nej”, sade Linus och viftade med broschyren. ”Vi ska se om vi kan starta upp något. Han har jobb men är trött på det. Och jag är i akut behov av ett.”

”Två entreprenörer”, sade han och räckte fram en påse nötter.

Linus lyfte på handen i ett ”nej tack”.

”Är vännen i din ålder?”

”Ja”, sade Linus.

”Då jobbar han på McDonald’s.”

Linus skrattade.

”Det stämmer.”

Killen stoppade ner påsen med nötterna i kavajfickan.

”Var kommer du ifrån?”

”Luleå”, sade Linus och tyckte att snubben var aningen frågvis. ”Får man fråga vad du själv jobbar med?”

”Entreprenör”, sade han och sträckte fram handen. ”Jag heter Adrian.”

DEN 2 APRIL hade Johannes Paulus II somnat in. Han blev åttiofyra år. Och i går, den 13 maj, hade det varit en massaker i Uzbekistan. Demonstranter hade samlats på ett torg. De hade protesterat mot rättegångarna mot de tjugotre personerna som stod anklagade för medlemskap i en islamistisk terrorstämplad rörelse, Akromija. Militär och polis hade mejat ner folkmassan på torget. De uzbekistanska myndigheterna uppskattade att uppemot tusen personer hade fått sätta livet till.

Det ringde och presidenten lyfte luren.

”Hej, George”, lät det i andra änden. ”Jag och hustrun har diskuterat och vi är helt överens och säger ja till ditt erbjudande.”

”Ett bra beslut, Michael. Jag vet att ni kommer att trivas i Sverige.”

”Det tror vi med”, sade Michael. ”Vi får höras av lite senare. Jag har en del att göra, och det vet jag att du också har.”

George var glad. Äntligen skulle han bli av med det präktiga paret. Michael var en förveten och skarpsinnig person som kunde komma fram till slutsatser som ingen annan. Det bästa var att ha honom på avstånd. Ja, helst död.

LINUS OCH ADRIAN klev av tåget på Malmö Centralstation. Linus vän, Joakim, bodde på Sevedsplan. Platsen var ett av de områden i Malmö som var värst drabbade av brottslighet.

”Du hinner väl en fika?” sade Adrian. ”Eller din vän hämtar dig?”

”Nej du. Sådan service existerar inte. Det är buss som gäller för en arbetslös”, sade Linus och kastade en blick på klockan. ”Det får bli en snabb fika då.”

”Bra. Vi tar en taxi.”

”Taxi! Vart ska vi?”

”Limhamn.”

”Då får jag tacka nej till fikan”, sade Linus och ställde ner resväskan. ”Limhamn ligger ju i andra änden av staden.”

”Det tycker jag absolut inte att du ska göra”, sade Adrian. ”Jag tänkte vara frikostig och rekommendera några bra affärsidéer som du kan ta upp med din McDonald’s-vän. Jag kan den malmöitiska marknaden på mina fem fingrar.”

Båda stod tysta i det stimmande folkhavet på perrongen.

”Om du vill bli entreprenör måste du röra dig i rätt kretsar och förstå ditt eget värde”, fortsatte Adrian. ”Jag har en examen i företagsekonomi från Harvard så jag vet vad jag pratar om.”

En Harvard-student till? *Säkert*, tänkte Linus.

”Nu är det så här”, sade Linus. ”Jag har ganska nyligen kommit från USA och haft en galning på halsen med dolda avsikter, eller rättare sagt med sjuka tankar, så jag vill klargöra för dig att jag inte vill bli indragen i något kriminellt.”

Adrian sträckte fram handen.

”Jag har inga dolda avsikter. Heller inga sjuka tankar. En fika med mig är helt riskfritt.”

EDUARDO VAR NÖJD med sina studieresultat och att han kommit bort från Vivian. Han var också nöjd med sajten. I dagsläget hade The Facebook över elva miljoner användare, en siffra som allmänheten trodde var betydligt lägre. De hade gått ut med att de hade runt fyra miljoner. Mark hade sagt att de inte skulle så frö hos unga, hågade och dristiga entreprenörer att starta upp något liknande The Facebook.

Eduardos plan, att få biträdet uppe i affären i Palo Alto att bokföra allt som Mark köpte och vilka brev som Mark sände, hade funkade bra. Tyvärr hade det inte varit några braskande nyheter som tillkännagetts. Mark hade inte sänt ett enda kort eller brev – vilket var förståeligt eftersom allt sköttes via nätet numera. Emellanåt hände det att de fick rekommenderade brev, men det var inte ofta längre heller. Och inköpen hade varit livsmedel, öl, Mountain Dew och datortidningar.

DE HADE BESLUTAT sig för att hoppa över Limhamns Kakkod & Café på Linnégatan och i stället ta fikan i Småbåtshamnen. Taxin rullade in i hamnen. Båda satt i baksätet. Under färden hade Adrian hållit en föreläsning för honom i entreprenörskap.

”Tycker du om båtar?” sade Adrian och gjorde en gest med handen.

”Nja. Mycket jobb.”

”Sant. Men sådana här dagar, tjugo grader, blå himmel och vindstilla är ljuvliga dagar att tillbringa på en båt.”

”Det är möjligt. Men jag är ingen seglare.”

Adrian skrattade.

”Ser jag ut som en seglare?”

Taxin stannade utanför Restaurang Kajutan.

”Jag kan ta väskan själv”, sade Linus, lade en hand på chaufförens axel i ett ’tack’ och öppnade dörren och klev ur.

När han öppnade bagageluckan för att ta sin resväska kunde han genom bakrutan se hur Adrian tog upp en bunt med femhundraappar. Linus lyfte ut sin väska. Bakdörren öppnades och Adrian klev ur. Han tittade på Linus och pekade med tummen mot bryggan.

”Vi tar fikan på min båt.”

”Jaså, du har båt?”

”Ja”, sade han.

De gick ut på bryggan där ett tiotal båtar låg. Linus förstod att Adrian tjänade pengar. Båtarna var av det större slaget.

”Här ligger mitt skötebarn”, sade Adrian.

Linus satte ner resväskan.

”Oj. Den måste ha kostat en del.”

”Ja, ny. Men jag köpte henne begagnad för fyra miljoner.”

MARK SATT FRAMFÖR laptopen. Han tänkte på sitt besök i Groznyj i höstas. Han hade inte hört ifrån Sjamil Basajev på länge och kom att tänka på souvenirern. Han var övertygad om att det var George Bush själv som signerat Frihetsgudinnan. Att souvenirern måste ha varit en gåva från presidenten. Mark var tvungen att på något vis ta reda på om presidenten hade något med dramat i Beslan att göra.

LINUS HADE RINGT sin vän Joakim. Han hade sagt att han skulle bli några timmar sen eftersom han träffat en affärsman på tåget och befann sig nu i dennes lyxyacht i Småbåtshamnen. Joakim hade sagt till honom att han skulle vara försiktig. Att det fanns många ohederliga och lömska typer i Malmö.

Vädret var strålande så de satt på däck. Framför sig på bordet hade de varsin Ramlösa, ett fat med ölkorvar och påsen med nötter.

”Att tjäna pengar ska aldrig förknippas med intelligens. I så fall hade Einstein, Freud, Edison, Bell och Hedy Lamarr inte dött utfattiga. Återigen. Allt handlar om entreprenörsanda. Att man tror på det man gör. Av egen erfarenhet vet jag att det räcker med tusen dollar.”

Linus nickade.

”Är du intresserad av pengar?” fortsatte Adrian.

”Inte så värst, men de behövs.”

”Vad kan du för något?”

”En del programmering.”

”Bra. Men som allt annat räcker det inte. Du måste vilja något med din programmering för att det ska ge något. Titta på snubben i USA, Mark Zuckerberg. Har du hört talas om honom?”

Linus log för sig själv.

”Ja, honom har jag hört talas om.”

Adrian tog sin Ramlösa.

”Tror du på ödet?”

”Jag tror att man kan styra mycket själv.”

”Jag är fatalist. Jag tror att du är här av en anledning.”

Linus log igen.

”Jag hade inte varit här om inte du hade övertalat mig.”

Adrian satte ner Ramlösan.

”Vad fick mig att kliva på just detta tåg? Och varför gick jag in i vagnen där du satt? Jag hade ju först bestämt mig för att ta en kaffe i restaurangvagnen.”

Adrian reste sig tvärt upp.

”En minut”, sade han och försvann in bakom de flotta skjutdörrarna i glas.

Linus tänkte på Joakims ord, ”skumma typer”. Han bestämde sig för att ringa en taxi efter att Adrian kommit ut.

”Här har jag något.” Adrian lade en liten tygpåse på bordet.

”Vad är det?”

”Snöra upp.”

Linus tog tygpåsen, kände på den.

”Var försiktig”, sade Adrian. ”Håll det i handen men glöm inte att kupa handen.”

Linus knöt upp, vände upp och ner på tygpåsen och i hans hand föll en massa glaskulor.

Han tittade på Adrian.

”Vad är detta?”

”Diamanter.”

Kapitel 5

6 juli 2005

SOLEN HADE GÅTT ner i Maputo i Moçambique och i den ljumma natten hördes cikadahanarnas sång. Plötsligt drogs en port upp och ett uppflog av fåglar lämnade buskaget och cikadornas musikstycke dränktes.

”Väktarna kommer varje timme, och de skjuter först och frågar sen.”

”Men de skjuter väl inte om de ser att det är du?”

”Så klart inte. Men de ska inte veta att jag är här inne sent på kvällar och nätter.”

”Jag som på allvar trodde att du sålde däck, eller rättare sagt skosulor?”

”Det gör vi. Vi har etthundratolv anställda. Men vi drar inte in några hundra miljoner dollar om året på att sälja skosulor.”

De gick in.

”Missförstå mig inte”, fortsatte han. ”Affärerna går lysande men det är med Moçambikiska mått mätt.”

”Och jag mitt nöt trodde att pengarna kom från skosulorna.”

”De enda som tror på det är du och UNICEF, ja, inte ens de. De är bara glada att de får in pengar.”

”Så samarbetet med UNICEF är bara ett spel för galleriet?”

Han nickade, drog igen porten och tände ficklampan.

”UNICEF är de största hycklarna i modern tid. Helt i avsaknad av moral. Varje år får de en halv miljon dollar av oss. Samarbetet med dem är enbart för att hålla polis och myndigheter borta.”

”Berätta om sidoverksamheten.”

”Tålamod, min vän. Om några minuter ska du få se.” Han riktade ljuskäglan mot något som såg ut som ett fordon.

”Vad är det?”

”Min första investering”, sade han och lyfte på presenningen. ”Lastbilen jag köpte för tusen dollar.”

”Du har behållit den.”

”Det är klart jag har. Den har ett speciellt värde för mig.”

KLOCKAN VAR KVART över ett. Solen stod högt på himlen. Mark tackade sin gud skapare för att de inte var kvar i huset med en knappt fungerande luftkonditionering. Det som Peter Thiel med ett

handslag lovat för snart ett år sedan hade infriats. I förra månaden hade de lämnat huset och flyttat in i rymliga lokaler i Palo Alto. Nya datorer och övrig utrustning hade inhandlats.

Mark kunde inte släppa tankarna på George Bush och Basajev. Om presidenten och Basajev hade något ihop betydde det att presidenten troligtvis låg bakom attentatet mot skolan i Beslan. Mark bestämde sig för att ta kontakt med Basajev. Att hans och Basajevs plan i höstas, att få människor runt om i världen att tro att angreppet mot skolan i Beslan var ett verk som den amerikanska staten låg bakom, skulle kanske visa sig vara sann.

DET HADE BLIVIT sen eftermiddag. George satt vid skrivbordet med *The Washington Post*. Han var besviken. I går hade Michael Wood ringt för att skjuta på ambassadörsuppdraget och ackrediteringen till Sverige. Tidigast våren 2006 kunde han och Judy Wood inställa sig i Stockholm. Michael hade sagt att de ville vänta med att lämna USA tills deras yngsta dotter blivit ett år äldre. George såg fram emot morgondagen. Han hade inte fått någon information om hur många sprängladdningar som var utplacerade och var. Det enda han visste var att attentatet skulle inträffa under morgonen. Han hoppades att Tony Blair skulle ta tunnelbanan för omväxlings skull. Premiärministerns moraliska hattande hade han tröttnat på.

MAPUTO HADE DRYGT en miljon invånare och låg i den sydligaste delen av landet, på den västra sidan av Maputobukten vid mynningen av floden Tempe. De största exportvarorna i Moçambique var bomull, socker, kromit och gummi. Det var i alla fall vad den Moçambikiska regeringen och omvärlden trodde.

Adrian kollade klockan.

”Vi måste gå”, sade han.

Joel tittade på diamanterna som låg på en svart sammetsduk. Ljusskenet från ficklampan fick dem att gnistra.

”Jag förstår att det är diamanter för åtskilliga tusen. Men diamanter får man väl föra över gränserna?”

”Detta är konfliktdiamanter”, sade Adrian. ”Vet du vad det är?”

”Om jag ska vara ärlig, så nej.”

”Krigsdiamanter ... blodsdiamanter?” fortsatte Adrian.

Joel tog av sig kepsen.

”Jag kan inte ett smack om diamanter. Vad är skillnaden mot vanliga?”

”Egentligen ingen. Det är det moraliska. Syftet med dem. Dessa är rådiamanter som har tillverkats snabbt och så billigt som möjligt i en krigszon och sedan används för att vara med och finansiera ett krig. Alltså för att köpa krigsmateriel.”

Joel kliade sig i det yviga håret.

”Jag har aldrig riktigt förstått varför folk blir så hänförda av diamanter.”

”The beauty. Och naturligtvis för att de symboliserar rikedom”, sade Adrian och vek ihop sammetsduken. ”Diamant är världens hårdaste naturmaterial. Det består av kol som för miljontals

år sedan kristalliserats inne i jordskorpan. Kanske har detta en del med efterfrågan att göra. Att de miljontals åren skapar någon slags gåtfullhet.”

Han knöt tygpåsen.

”Kimberleyavtalet som kom för två år sedan har rensat bort bloddiamanterna från världsmarknaden”, fortsatte han. ”Över sjuttio länder har skrivit på. Att få tag i folk som är villiga att föra in diamanter till Sverige, med den risk det medför, är inte lätt numera. Skulle de bli tagna i tullen väntar långa fängelsestraff.”

Adrian tog ficklampan från skrivbordet och reste sig. Han satte sig på huk, lade ficklampan på golvet och vek upp ena hörnfliken på mattan. Han lyfte på en plankan i trägolvet och lade ner tygpåsen. Han lade plankan på plats, tog ficklampan och reste sig. Med foten föste han till mattfliken.

De lämnade kontorsrummet.

”Ja, vad säger du?” sade han.

”Jag fixar det”, sade Joel.

”Säkert?”

”Ja, som amen i kyrkan”, sade Joel och lade en bestämd hand på Adrians axel.

”Och om de tar dig i tullen?”

”Det är mina egna diamanter som jag har köpt på en marknad”, sade Joel.

De passerade lastbilen, Adrians första investering.

”De kan vara tuffa om de tar dig”, sade Adrian.

”Jag har varit med förr”, sade Joel med ett leende. ”Ingen får ut något från min mun mer än tandläkaren. Jag är tyst som i kyrkan.”

Adrian förde ner handtaget, vände sig mot Joel och hyssjade åt honom att han skulle dämpa sig. Adrian släckte ficklampan och förde upp porten. När han riktade blicken framåt tittade han in i en pistolmyning. Varken han eller Joel hann säga något förrän de blev inknuffade i lokalen. Porten stängdes.

”Vad är detta!?” sade Adrian.

”Du tänder inte ficklampan”, sade rösten.

På deras engelska förstod han att de var härifrån. Adrian kände en hand på sin axel igen.

”Vad händer?” sade Joel.

Adrian lyfte handen.

”Detta är mitt företag”, sade han. ”Jag har all rätt att vara här oavsett tidpunkt.”

”Det vet vi”, sade mannen med pistolen.

Alla tre bar militärkepsar. Joel stod bakom Adrian, fortfarande med handen på hans axel.

”Det finns inga pengar här”, sade Adrian.

”Du vet vad vi vill ha.”

”Det finns inget här mer än skosulor”, fortsatte Adrian.

Mannen med pistolen grep tag i Joels arm.

”Vet du om här finns något?”

Joel släppte Adrians axel.

”Du har tjugo sekunder på dig att svara annars skjuter jag dig”, väste mannen med pistolen.

”Skjut inte”, sade Joel och brast ut i gråt. ”Jag vet var det finns diamanter.”

De tre männen började skratta. Adrian tände ficklampan och riktade ljuskäglan i ansiktet på Joel.

”Så var det med ’tyst som i kyrkan’. Det var just så här du inte skulle agera.”

Kapitel 6

7 juli 2005

KLOCKAN VAR KVART i nio. Familjen Thompson satt på tåget på Hammersmith & City-line, som var en av linjerna i Londons tunnelbana och gick från Hammersmith i väster till Barking i öster. Det var första semesterdagen för Cliff på hans nya jobb. Hans hustru hade varit ledig sedan i måndags. De var på väg till barnens mormor och morfar. De skulle tillbringa natten där. I morgon skulle de sju, mormor och morfar inräknat, ta flyget till Sverige. Ett resmål de valt med omsorg. Ingen av dem hade varit i Sverige tidigare men hört hur idylliskt landet var.

De hade hyrt ett hus på Österlen och skulle stanna i en månad. Barnen – sju, nio och tio år – såg fram emot Tosselilla sommarland och de milslånga stränderna.

”Är ni spända, barn?” sade pappa Cliff.

”Ja!” utbröt de samstämt.

”Nu åker vi in i tunneln”, sade Cliff och tittade på sina tre ögonstenar, hustrun fick ursäkta.

De senaste åren hade varit tunga för honom. För två år sedan hade han fått diagnosen testikelcancer och för drygt ett år sedan hade han fått beskedet att han förlorat sin syster och systerdotter i en bilolycka. Och i vintras hade han blivit permitterad från *The Times*. Men med friskförklaringen från cancern och det nya jobbet som redaktör för en föreningstidning hoppades han att eländet nu var över.

ARIE VAKNADE KALLSVETTIG. Ytterligare en mardröm. Fyra månader hade gått sedan helvetet. Efter att ha lämnat lägenheten stapplande den där fredagskvällen i mars hade han gått raka vägen till

polisstationen. Stående utanför med tårarna rinnande nedför kinderna och med värk i ändan hade en röst inom honom viskat att han själv skulle ombestyras detta. Att ingen polisanmälan i världen skulle kunna förändra på det som hänt. Han hade gått hem, ställt sig i duschen och på nytt brustit ut i gråt. Efter duschen hade han insvept i ett badlakan satt sig på sängkanten och hålögt stirrat in i väggen. Där hade han suttit tyst och låtit natten få honom att fundera.

GEORGE ÖPPNADE ETT öga. Han sneglade på sin hustru som låg bredvid och sov. Väckarklockan visade på 03:48. När som helst skulle det smälla. Han började ifrågasätta vad han höll på med. Ändå tyckte han att ändamålet helgade medlen. Han var tvungen att fortsätta med handlingskraftiga aktioner för att få igång denna övervakningsapparat. Han låg kvar i sängen. Han visste att om han steg upp skulle Laura vakna. Dessutom skulle hon misstänka något om hon såg att han satt och tittade på nyheterna från *BBC* klockan fyra på morgonen. Han var glad för att *The Facebook* ständigt fick nya användare men skulle sajten öka i den takt som de hade förhoppningar om krävdes ännu större insatser. På de privata mejlen, som inte syntes på aktivitetsloggen, hade de kunnat avslöja en del skattesmitare utan att dessa hade misstankar om varifrån informationen kom. George uppskattade att IRS redan fått in tio miljarder dollar mer än föregående år. Och det som han tidigare varit skeptisk till, att de genom metadatan skulle kunna ta del av andra länders planer och tillkortakommanden så att USA fick ett ointagligt försprång på de andra stormakterna, förstod han nu att det fanns goda utsikter för. I ett mejl hade Mark skrivit att de skulle vänta till nästa sommar med att släppa in allmänheten. Alla över tretton år skulle kunna ansluta sig. Själv tyckte George att de skulle starta tidigare. Men Mark hade varit orubblig. Han menade att om sajten skulle fortleva och öka i den omfattning den gjort under det senaste halvåret var de tvungna att vänta.

George hade funderat över hur han skulle ta död på Basajev. Samtidigt visste han att Basajevs liv kunde ta slut vilken dag som helst – det var många som ville skära i det tjetjenska köttet. När det kom till Nurpasji Kulajev, den ende överlevande från Beslan, hade han fått information om att Nurpasji hade förflyttats till det beryktade fängelset Petak Island som låg på en ö i Vita sjön. George

visste att Kulajev hade en tuff tid där eftersom han hade deltagit i mordet på etthundrafemtio barn. På fängelser reducerades barnamördare och pedofiler till parior. Dessutom satt internerna på Petak Island Prison inlåsta i isoleringscellerna tjugotvå timmar om dygnet. Och ingen hade någonsin lyckats rymma därifrån. Dessutom var Petak beläget på en plats där kylan kunde krypa ner till minus femtio grader.

”Bushie, sover du inte?”

Han vände sig om.

”Jo”, sade han. ”Men inte nu.”

”Hur mycket är klockan?”

”Bara fyra, så somna om, älskling”, sade han.

KLOCKAN VAR NÅGRA minuter i tolv och de andra hade gått och lagt sig. Mark öppnade mejlet. Basajev hade ingen kontakt med George Bush. Det var i alla fall vad han skrev. Men att Basajev skulle tala sanning var lika trovärdigt som att O.J. Simpson skulle göra det.

”Ska du inte gå och lägga dig?”

”Jo”, sade Mark, stängde ner sin mejl och vände sig om. ”Vill du hämta en sodavatten till mig?”

Dustin gäspade.

”Jag måste pissa först”, sade han.

”Sover de andra?” undrade Mark.

”Jag tror det.”

Mark var tacksam för att samtliga fått egna rum. I huset hade de varit tvungna att ligga i samma rum. Här hade de två kök, fem toaletter, duschar och nästan femhundra kvadratmeter att röra sig på.

Mark tänkte på Priscilla. Han hade bara träffat henne en handfull gånger i år. Samtidigt var han medveten om att han hade en ypperlig förhandlingsposition. The Facebook skulle förändra världen och han var upphovsmannen. Ingen annan kille skulle kunna bräcka det.

”Här”, sade Dustin och satte sodavattnet på skrivbordet.

”Vad tycker du?” sade Mark och slog ut med armarna.

Dustin tittade sig omkring.

”Helt underbart med en fungerande luftkonditionering. Dessutom rejält med plats.”

Mark nickade och Dustin mötte hans blick.

”Vad är planerna efter detta?”

”Vad tänker du på?” sade Mark.

”Vi har femton miljoner användare. Låt säga när vi kommer upp i etthundrafemtio miljoner.”

Mark log.

”Jag hoppade av skolan så jag fortsätter med detta tills vi har en miljard användare. Det vi ska göra nu är att försöka köpa domänen www.facebook.com.”

Kapitel 7

8 juli 2005

HELA ENGLAND VAR i chock. I går, strax före klockan nio på morgonen hade en massa sprängladdningar inom loppet av en minut detonerat ombord på tre tåg i Londons tunnelbana och timmen efter hade en fullsatt dubbeldäckare sprängts vid Tavistock Square i centrala London. Nyheten prydde all världens tidningars förstasidor. Femtiosex personer hade fått sätta livet till och omkring sjuhundra hade skadats i attentaten. Den första sprängladdningen hade briserat på tåget mellan stationerna Liverpool Street och Aldgate. Explosionen inträffade cirka nittio meter in i tunneln i den tredje vagnen. *The Times* skrev att en före detta medarbetare hade förlorat sin hustru och sina tre barn men mirakulöst överlevt själv. Det andra attentatet hade skett mellan stationerna King's Cross St. Pancras och Russel Square i den första vagnen och orsakat stora skador på den omkringliggande tunneln. Den tredje sprängningen hade skett mellan stationerna Edqware Road och Paddington. Explosionen förstörde en separationsvägg som rasade in på angränsande perrong. Tretton minuter i tio på förmiddagen detonerade sprängladdningen på dubbeldäckaren. Explosionen slet upp taket på övervåningen och förstörde bussens bakre delar. Polisen misstänkte al-Qaida. George Bush räknade med att nyheten skulle ge The Facebook tio miljoner nya användare. Han ville inte tänka på hur många som skulle ha anslutit sig om sajten redan öppnat upp för allmänheten.

”Du ska ringa Tony Blair”, sade Laura.

”Igen?”

”Ja”, sade hon. ”Orkar du?”

”Det tror jag. Men för säkerhets skull har jag varskott Cheney.”

Med undantag för två presskonferenser hade George suttit oavbrutet i telefon sedan kvart i fem i morse. Vita huset var avspärrat – det rådde totalt flygförbud över presidentpalatset och ett hundratal Secret Service-tjänstemän patrullerade runtomkring byggnaden och hade fått information om att omedelbart öppna eld om något verkade misstänkt.

”Bra”, sade Laura. ”Jag vill gärna få några minuter med dig.”

KLÄDD I JEANS, t-shirt och vindjacka var Arie på väg till Café Luna. Han gick längs Massachusetts Ave. Trots den mörka himlen, regnet och avsaknad av paraply, kände han sig uppsluppen. Antagligen hade bearbetningen av demonerna startat redan under natten efter att han beslutat sig för att besöka kaféet. Han log för sig själv. Han var dyblöt och i valet och kvalet om han skulle vända tillbaka. Han bestämde sig för att fortsätta eftersom det var bara ett hundratal meter kvar till kaféet.

Han lyfte blicken när en bilist lade sig på signalhornet, följt av en kvinnas harang av svordomar. Benen vek sig nästan på honom och han fick titta två gånger. Den unga kvinnan som korsade gatan var Lindsay.

REGAN GAMMON VAR i sjuttonde veckan. Hon hade bestämt sig för att föda barnet. Men barnmorskans och läkarens ord hade varit bryska. På grund av hennes höga ålder var risken för missbildningar och spontan abort stor ända fram till sista havandeskapsdagen.

Första månaden hade saknaden efter Linus varit svårhanterlig. Men för varje vecka som gick släppte tomhets känslan – hon klarade sig utan karl. Men bäst av allt. Graviditeten hade fått henne att sluta tänka på Laura.

Nu befann hon och väninnan sig på en lunchrestaurang i centrala San Fransisco. De hade inte setts på snart två månader så det fanns en del att prata om. De satt vid ett avsides bord. Båda åt pasta tagliatelle med tonfisk. Regan drack sodavatten, väninnan vin.

”Jag har något att berätta”, sade Regan och tog sitt glas.

Väninnan fick en uppgiven blick.

”Det är väl inte om Linus igen?”

”Inte direkt”, sade Regan.

När Linus hade lämnat henne i mars hade väninnan varit den axel hon gråtit ut mot.

”Jag är gravid”, sade hon.

Väninnan spärrade upp ögonen. Hon lade ifrån sig gaffeln.

”Du är gravid!? Hur kan du vara det?”

Regan satte ner sitt glas. Hon gav väninnan en lång blick.

”Det är bara till att fixa sig en yngre älskare.”

Väninnan blev allvarlig.

”Du vet vad jag menar, Regan ... Självt började min mens bli oregelbunden redan förra året, och du är nio år äldre än jag.”

”Jag har besökt en klinik.”

Väninnan stirrade på henne.

”Du har väl inte planterat in ägg?”

Regan log.

ALEKSANDR OCH MARINA Litvinenko ville bort från London. Det senaste året hade varit tufft. Inte minst sprängningarna i Londons tunnelbana i går. I våras hade de upphört med dansen. Numera höll de sig mest hemma. Hans andra bok, *The Gang from Lubyanka*, hade fått ett ännu sämre mottagande än *Blowing up Russia*. Han tyckte att London var förknippat med otur. Varken *The Gang from Lubyanka* eller *Blowing up Russia* hade nominerats till något pris. Det enda positiva var att han inte själv behövt bekosta utgivningen.

ARIE STOD UTANFÖR den port som Lindsay passerat för en minut sedan. Han tittade på namnskylden: L. Conrad. Inne på kaféet i mars hade hon berättat att hon var i Cambridge för att hälsa på en väninna. Om väninnan inte också hette L. Conrad betydde det att Lindsay bodde här. Naturligtvis hade hon inifrån sin lägenhet sett att han besökte kaféet regelbundet. Kaféet låg bara hundra meter bort.

Arie skakade på huvudet. Han kunde inte förstå det. Allt hade varit minutiöst planerat av henne. Han bestämde sig för att försöka ta sig in i trappuppgången – Lindsay skulle naturligtvis inte släppa

in honom om han tryckte på hennes portkod. Han tryckte på J. Jonson. Några sekunder gick, men inget svar. Han tryckte på B. Smith.

”Ja”, sade en röst som lät som en äldre dam.

”Jag har glömt mina nycklar”, sade Arie. ”Så kan ni vara vänlig att öppna porten innan jag drunknar i regnet?”

Det pep till och Arie gick in. Han tittade på namntavlan. Lindsay bodde på femte våningen. Han drog upp hissens gallergrind, drog igen den och tryckte på våningsplan fem. Han hoppades att hon inte bodde ihop med någon kille.

Hisskorgen stannade. Han sköt upp gallergrinden och klev ur. Han tittade sig omkring. Samtliga dörrar på våningsplanet saknade tittöga. Han gick fram till Lindsays dörr, kände nervositeten och lade en skakig hand på dörren. Ett djupt andetag. Han knackade. Sekunder gick, plötsligt ett rasslande och dörren öppnades.

”Hej, Lindsay!” sade han och knuffade in henne i lägenheten innan hon hann stänga dörren. ”Jaså, det är här ’din väninna’ bor?”

”Ut med dig!” skrek hon hysteriskt och greppade tag i hans vindjacka.

Han tog ett steg fram och slängde ut med ena armen, som träffade henne på hakspetsen. Hon föll baklänges.

VLADIMIR PUTIN HADE gjort slag i saken. I våras hade han börjat träna judo igen. Han var övertygad om att hans återkommande drömmar, att han börjat tävla i kampsport, var av betydelse. Och det

han drömt om i vintras, att det var blod på hans keikogi, skulle enligt drömtydningen betyda hotande fara.

När det kom till hans funderingar om att lämna Ljudmila hade han bestämt sig. Bara tankarna på att han beslutat sig för att avsluta äktenskapet hade blivit rena tändvätskan. Varje dag hade han tillbringat en halvtimme i gymmet – gäddhänget och kalaskulan var nästan helt borta. Han hade funderat på att raka huvudet. Men ryska kvinnor uppskattade hår. Som tur var fanns det numera ett fullgott alternativ för tunnhåriga män. Han hade kontaktat en klinik i Astrakhan för en konsultation rörande en hårtransplantation och i nästa vecka skulle en läkare från kliniken komma och besöka honom.

När det kom till Nurpasji Kulajev var presidenten mer än nöjd. Han hade gett stränga order till fängelsepersonalen att hålla Kulajev vid liv så länge det gick. Döden på ett sådant ställe inträdde ofta långt innan internerna hade avtjänat sitt straff. Och de såg ofta döden som en befrielse. Nu gällde det bara att få tag i Basajev. Att ta sig in i Groznyj och hämta den bångstyrige hunden.

Döttrarna, Jekaterina och Marija, var hemma. De skulle bli rejält ledsna när han berättade för dem att han skulle lämna deras mamma.

ARIE VAR TILLBAKA på sitt rum på Harvard. Han var aningen orolig. Lindsay hade slagit huvudet i byrån men rest sig upp efteråt. Han hade bett om ursäkt, men hon hade bett honom gå. Han undrade nu om hon skulle anmäla honom för misshandel?

Kapitel 8

18 augusti 2005

GEORGE BUSH SATT med sin familj i köket. På bordet stod fyra glas, assietter och ett kakfat. Det massiva strömavbrottet på den indonesiska ön Java hade drabbat nästan hundra miljoner människor. I USA fanns många tusen kilometer undermåliga elledningar – ett strömavbrott av samma magnitud kunde hända här.

”Du ser trött ut, pappa”, sade Barbara och lade sin handflata på hans kind.

”Det har varit mycket, men jag tror att det kommer att lugna sig snart.”

”Det hoppas vi”, sade Laura och lade sin hand på sin makes. ”Jag och pappa behöver lite semester.”

Jenna satt med sin smartphone.

”Vad gör du?” undrade Laura.

”Jag läser om The Facebook.”

George tittade på sin dotter.

”Jaså. Vad är dina tankar kring de unga killarnas sajt?”

Jenna lade mobilen på bordet.

”Jag vet faktiskt inte. Det är i alla fall tråkigt att inte vi kan ansluta oss.”

”Det kommer säkert”, sade Barbara.

”Det tror jag också”, sade George. ”Sajten har ju bara funnits i ett och ett halvt år. Och nu har killarna slopat 'the'. Sajten heter bara Facebook.”

Barbara log.

”Du slutar aldrig att förvåna oss, pappa. Att du kände till sajten så väl trodde vi inte”, sade Jenna och tittade på sin syster som nickade instämmande.

NURPASJI KULAJEV VISSTE att hans enda chans att överleva en rymning från Petak Island Prison var om han lyckades rymma under juni, juli eller augusti – temperaturen låg då runt femton grader. I september och oktober sjönk temperaturen snabbt runt Vita sjön. Minusgrader var ingen ovanlighet.

Inte någon hade lyckats rymma från Petak. Men Nurpasji hade en plan hur. Det fanns en intern på fängelset som var en kopia av honom utseendemässigt. Och denne Boris visade sig ha en tvillingbror.

ARIE VAR TACKSAM för att Lindsay inte anmält honom. Men känslan av vanmakt över vad de svarta männen gjort honom hade startat igen. Han var ingen hämndlysten karaktär. Ändå önskade han att de tre männen skulle få erfara en smärtsam död.

Han ville inte på något vis förringa den smärta och lidande utsatta kvinnor upplevde efter en våldtäkt. Men att som heterosexuell man bli våldtagen av män var en förnedring som saknade motstycke.

LINUS SATT PÅ Café Eriks uteservering med en cappucino och en mozzarellabaguette. Han var frustrerad. Han hade bott hos sin vän i Malmö i tre månader och dagligen jagat arbete, men det fanns inga jobb i arbetarstaden. Han fattade inte att politikerna inte började inse att sannolikheten att skapa arbete till alla kommer att minska för varje år som går eftersom den teknologiska utvecklingen går i sådan fart. Dessutom ska allt återvinnas numera.

Han tog upp visitkortet som han fått av Adrian. Smuggla blodsdiamanter gav bra med pengar men risken att åka fast var överhängande. Ändå hade han under den senaste veckan tänkt på det flera gånger. Inte minst för att hans och vännens brainstorming inte gett något. De hade pratat om att köpa en korvvagn. Det om något hade satt saker och ting i perspektiv. Från att ha jobbat i soliga Kalifornien till att stå i ett blåsigt Malmö och kränga korv för tio kronor styck visade bara på hur fort allt kunde gå. Som tur var hade Joakim inte sagt upp sig från sitt arbete på McDonald's.

Linus kunde inte hyckla. Tankarna hade varit där att öppna en social sajt, likt The Facebook. Samtidigt visste han vad som krävdes. Att snabbt finna någon som backade upp med finansiellt stöd skulle bli svårt, ja, för att inte säga omöjligt. Han hade hört att det fanns gott om mindre hederliga personer, köpstarka sådana, på Norra Grängesbergsgatans svartklubbar. För att säkra försörjningen behövde han 150 000 kronor, kanske mer eftersom han inte kunde vara säker på att vännen skulle fortsätta inhysa honom. Det fick honom att tänka på gratisboendet hos Regan. Han kunde naturligtvis inte vara säker men misstänkte att hon dragit en vals med honom när hon berättade att hon var gravid. Ändå fanns oron där. Han hade pratat med en läkare som sagt att det var fullt möjligt att få ägg från en donator. I USA gällde helt andra bedömningsgrunder än i Sverige. Dessutom kunde den som hade pengar kringgå de kriterier som andra var tvungna att följa.

MARK VAR NÖJD. Efter sprängningarna i Londons tunnelbana hade de fått in nästan fem miljoner nya användare. Dessutom hade de fått köpa domännamnet www.facebook.com för tvåhundrausen dollar. De hade nu över tjugo miljoner användare men gått ut med att de bara hade åtta miljoner.

NURPASJI KULAJEV INSÄG att om han inte kom därifrån skulle alla möjliga otyg drabba honom. Bland annat tuberkulos. Han hade bestämt sig för att ta sig till Sverige. Malmö var den stad där invandrarna var i majoritet. Det ryktades om att närmare tvåhundra nationaliteter representerades bland invånarna i staden. Ingen i Malmö skulle ta notis om en ung och välklippt tjetjen. Hur han skulle få in Boris tvillingbror i sin cell efter att denne besökt Boris hade han däremot ingen plan för. Om han mot förmodan skulle lyckas att få in honom i cellen hade han ingen aning om hur han skulle ta sig ut från fängelseområdet. Överklättringsskyddet av taggtråd på staketet som omgärdade fängelset, och de beväpnade vakterna, var ett huvudbry. Men också att fängelset låg på en ö.

Nurpasji ansåg sig vara i god kondition och simma kunde han, men det var allt för kallt i vattnet. Han slog bort tankarna. Antingen fick han försöka rymma till fots längs de två långsmala träbroarna, som var i bedrövligt skick, eller så fick han försöka finna något skrymsle på fängelsebåten som han kunde gömma sig i. Han hade bra kontakt med en av vakterna och det var denne han hoppades kunna muta till att hjälpa honom.

LINUS HADE LÄMNAT Café Erik och var på väg till Malmö stadsbibliotek. Han kollade klockan. Det var kväll i San Fransisco. Han hade bestämt sig för att sända ett sms till Regan. Han hoppades att hon hade kvar abonnemanget.

Han passerade Restaurang Atmosfär och korsade över Fersens väg. Han knappade in ett meddelande och sände iväg. Han visste att Regan alltid bar med sig mobilen. Och var hon hemma satt hon framför teven.

Han gick över Regementsgatan. Det pep till i hans mobil, ett MMS. När han såg bilden fick han kväljningar. En bild av hennes mage och den var så stor att det inte kunde vara något annat än en graviditet.

Kapitel 9

28 oktober 2005

I PARIS DEN 27 oktober upptäcktes tre unga män av nordafrikanskt ursprung på platsen för ett inbrott. När polisen anlände till butiken sprang de unga männen därifrån. För att inte bli tagna klättrade de in i en transformatoranläggning. Dessvärre kom de i kontakt med de strömförande ledningarna och fick tiotusentals volt genom kroppen. Femton- och sjuttonåringen dog omedelbart medan tjuogoettåringen ådrog sig allvarliga skador. Poliserna hävdade att det inte hade förekommit någon polisjakt utan att de långt tidigare hade avslutat sin insats och återvänt till polisstationen. Men ett äldre par hade vittnat om motsatsen. De unga killarna hade varit tvungna att klättra in på starkströmsanläggningsverkets inhägnad för att undkomma de angreppslystna och adrenalinstinna poliserna. Detta hade fått allmänheten rasande och oroligheterna hade pågått hela natten och inletts med att ett ungdomsgäng stött samman med polis och brandmän. Bilar hade antänts, byggnader hade vandaliserats och närmare ett hundratal poliser hade kringgärdat stadshuset för att det inte skulle stormas.

Mark skakade på huvudet. Han var övertygad om att det äldre paret talat sanning. De franska poliserna hade hetsat killarna. Han hade själv varit i Frankrike och poliserna där var temperamentfulla. Samtidigt gjorde alla dessa händelser att han blev allt mer övertygad om att Facebook skulle öppna upp för allmänheten.

MÅNADEN HADE VARIT varm och metrologerna hade pratat om en årstidsförskjutning. Det föll Nurpasji på läppen.

Allt han behövde inför rymningen hade införskaffats. Han skulle ta sig ut via avloppet. Mellan skulderbladen var han femtiofem centimeter. Innan han nådde den första brunnen, som låg utanför stängslet som omgärdade fängelsebyggnaderna, behövde han krypa trehundra meter i becksvalt mörker i ett rör som hade en diameter på sextio centimeter och en vattennivå på trettio centimeter.

Men det fanns råttor, de var stora, hungriga och aggressiva. Han kunde också möta någon beväpnad vakt när han tog sin ner i källaren.

Hans cell var belägen i ena änden av korridoren. När han lämnade cellen skulle ingen av de andra internerna kunna se att han gick fram till trapploppet som ledde ner till källaren. Den vakt som skulle hjälpa honom hade en tjetjensk pappa som blivit bortförd av ryska myndigheter och efter det aldrig mer syntts till. Vakten skulle glömma låsa cellen och hosta tre gånger – vilket var signalen för att de två andra vakterna tagit kaffepaus. Nere i källaren var han tvungen att skjuta ett betonglock åt sidan för att komma ner i avloppet. Locket var tungt och skrapljudet, när locket sköts åt sidan, skulle förstärkas av resonansklängen. Rymningen skulle ske i dag direkt efter att han kommit tillbaka från sin halvtimmeslånga rast ute i vad de kallade tigerburen. Kruxet var att de två vakterna aldrig höll sin kaffepaus vid ett visst klockslag. Dessutom varierade den alltid i tid. Ibland tog de en kvarts rast, medan de andra dagar var tillbaka redan efter några minuter.

I den lilla ryggsäcken hade han en plastkasse, pengar, ficklampa, ett par byxor, glasögon, fällkniv, två tunna tröjor och ett par välputsade skor. Han skulle ta sig över till fastlandet via de två träbroarna. Lyckades han nå fastlandet skulle han ta sig till Sverige via Finland.

LINUS HADE INTE hört av sig fler gånger till Regan. Hon verkade inte heller bry sig. Fortfarande hade han svårt att ta det till sig. Han skulle bli pappa med en kvinna som kunde vara hans mormor. Samtidigt förstod han att Regan varit hans öde. Men det fanns fler sådana. Han tittade på visitkortet. Det gick inte längre eftersom han var i desperat behov av pengar.

Han slog numret.

”Adrian här”, sade en röst.

”Det är Linus.”

Det blev tyst.

”Vi träffades på tåget”, förtydligade Linus. ”Jag följde med dig till Småbåtshamnen och vi tog en fika på din båt.”

”Ah ... entreprenören. Hur går det med företagandet?”

”Inget vidare.”

”Har ni inte fått igång något?”

”Nej, tyvärr. Det behövs kontanter.”

”Alltid”, sade Adrian.

”Står erbjudandet kvar?”

Adrian skrattade.

”Det är klart att det gör. Dessutom har du tur. Jag har precis anlänt till Sverige från Moçambique.”

VAKTEN SOM SKULLE hjälpa Nurpasji lämnade sitt arbetspass två timmar efter att rymningen hade påbörjats. Därefter gick en ny vakt på skiftet som genast skulle uppmärksamma att cellen var tom, och fängelsevakterna skulle påbörja sökandet.

Nurpasji var aningen orolig och hade räknat med att de trehundra metrarna i det trånga röret skulle ta uppemot en timme att kravla sig igenom.

ARIE MÅDDE DÅLIGT. Han hade läst att personer som blivit utsatta för övergrepp försökte många gånger kurera sig själva med att utsätta sig för en ännu värre behandling än vad förövarna utsatt dem för. Allt för att förövarna inte skulle gå i tron att de berövat dem något. Men Arie visste hur det kunde sluta. Många manliga våldtäktsoffer blev homosexuella efter övergreppet. Och det var hans värsta farhåga.

NURPASJI GICK RUNT i den tolv kvadratmeter stora buren av armeringsjärn. Om någon minut var halvtimmen slut i tigerburen och han skulle föras tillbaka till cellen.

Han tittade upp. De skrånande fiskmåsarerna var sinnebilderna för frihet. Om allt gick vägen var han snart där.

LINUS OCH ADRIAN satt nere i kajutan i båten. Framför sig på bordet hade de en påse nötter och varsin Ramlösa.

”När hade du tänkt starta?” undrade Adrian.

”Så fort som möjligt”, sade Linus.

Adrian tog en näve nötter. Varför han åt så mycket nötter hade han noggrant redogjort för. De innehöll protein, zink, magnesium, kalium, koppar, fosfor, järn, selen och en massa vitaminer. Dessutom ökade nöterna potensen. Han kunde knulla längre.

”I nästa vecka ska båten lyftas upp”, sade han. ”Och då tar jag ledigt i tre månader, så det kan tidigast bli i februari.”

”Februari?” sade Linus.

”Japp. Jag behöver ha några månader för att återhämta mig. Dessutom har jag många killar ute på fältet nu så jag behöver egentligen inte fler.”

Linus förstod att det var förhandlingstaktik. När Adrian nu begrep att han hade övertaget skulle förhandlingsvillkoren bli betydligt tuffare.

”Då får vi köra på det”, sade Linus.

”Och du är medveten om riskerna?”

”Det tror jag.”

”Tror!?” sade Adrian.

Linus började känna obehag. Adrians lynne var nu ett helt annat än det han hade uppvisat i våras.

NURPASJI VAR TILLBAKA i cellen. Han kände oron – celldörren var olåst. Nu väntade han bara på de tre hostningarna. Ryggsäcken låg under britsen. I ögonblicket han lade sig ner, drog fram den och öppnade celldörren var han ett jagat villebråd. Han hörde hostningarna, satte sig på huk och tog ryggsäcken. Han kände hur hjärtat bankade i bröstet. Tankarna hade varit där att vakten lurat honom. Allt för att få en anledning att skjuta honom så fort han lämnade cellen.

Nurpasji gick ut ur cellen, tittade åt höger och såg ryggtavlan på vakten och det vajande pistolhölstret. Innan vakten vände om och gick tillbaka skulle Nurpasji befinna sig i trapploppet.

Han behövde gå ner två trappor för att nå källaren. Och det var på vägen ner han kunde möta en vakt.

LINUS HADE LÄMNAT båten och gått till Limhamnstorget. Han stod nu och väntade på bussen. Han började allt mer inse att någon där uppe ville att han skulle åka hem. Det som hänt med Regan, och mötet med Adrian, var skäl nog för att åka tillbaka till Luleå. Han greppade handtaget på sin resväska när han såg bussen.

NURPAŞJI HADE INTE mött någon i trappan. Han befann sig i källaren. I handen hade han ficklampan. Det vertikala röret var inte i nivå med källargolvet utan stack upp en halvmeter och var betydligt större i omkrets än de sextio centimeter som det horisontella avloppsröret hade i diameter. Han hade inte tänkt på det tidigare men efter att han klättrat ner i röret var han tvungen att lägga locket på plats annars skulle de som kom ner misstänka att någon rymning var på gång och omedelbart inspektera varenda cell. Ville det sig riktigt illa skulle någon komma ner i källaren direkt efter att han klättrat ner i röret. Han behövde föra locket femtiofem centimeter åt sidan – det var hans axelbredd. Det betydde att större delen av locket inte vilade på någon kant utan låg fritt i luften. Om det tippade över och föll i golvet skulle det bli en rejäl duns.

Systematiskt lyste han runt med ficklampan och fick syn på en träpall, som var i höjd med det uppstickande röret. Om han placerade pallen mot den halvan av röret som inte vette mot källarnedgången skulle pallen inte upptäckas direkt av en hastig tillsyn från en vakt. Han satte pallen bakom röret och lade ficklampan på golvet. Han sköt betonglocket åt sidan, ett dovt ljud uppstod och han bad till Gud att inte någon vakt hade hört skrapandet. Han tog ficklampan och lyste ner. I röret fanns små ingjutna bågformade rundstavsror. Det var dessa han skulle klättra nedför. Han uppskattade att det var drygt två meter ner till det horisontella röret. Han satte ena foten på det översta steget och hoppades att det inte skulle ge vika. Han tog av sig ryggsäcken och plockade upp plastkassen. Han hängde på sig ryggsäcken och gick ner två steg. Han gick ner ytterligare ett steg,

stod kvar på rundstavssteget med ena foten. Med andra tog han fäste mot röret. Han sköt locket på plats. Stående i röret lyssnade han om han kunde höra om någon var på väg ner i källaren. Men det var knäpptyst.

Försiktigt klättrade han ner de återstående stegen. Avloppsröret löpte på båda sidor om det vertikala röret. Han var tvungen att sätta sig på ändan och skjuta in benen i den delen av röret som han inte skulle kravla sig igenom. Därefter skulle han lägga sig ner, vända på sig för att kunna krypa med armarna och ryggsäcken framför sig.

Han tände ficklampan och satte sig ner i avloppsvattnet. Han stoppade ryggsäcken och ficklampan i plastkassen. Han drog ett djupt andetag och lade sig raklång. Adrenalinet och koncentrationen hade fått hans luktsinne att stängas av. Han vände sig, lyfte på huvudet och kassen. Plastkassen, innehållande ryggsäck med ficklampan tänd, hade han framför sig. Han hoppades att råttorna inte skulle bli allt för besvärliga.

Kapitel 10

4 mars 2006

JUL OCH NYÅR, även januari och februari, hade passerat. Tre månader hade känts som en. Och två år hade gått sedan starten av Facebook. I dag hade de över tjugo miljoner användare, men gått ut med att de bara hade tio miljoner. Mark log och satte ner fotografiramen på bordet. Han gick fram till fönstret och vek den blommiga gardinen åt sidan.

”Fin utsikt”, sade han.

”Utsikt och utsikt”, sade hon. ”Jag ser Massachusetts Ave.”

Mark gick tillbaka till bordet. Ur byxfickan tog han upp en bunt hundradollarsedlar. Han lade dem på bordet.

”Jag ställer inte upp på mer”, sade hon och tittade på sedelbunten, sedan på honom.

”Ta det lugnt”, sade Mark och svepte med handen över sedelbunten. ”Det är bonuspengar till dig och dina tre vänner. Arie är betydligt lättare att ha att göra med nu.”

Lindsay svarade inte. Mark tog sin jacka och lämnade lägenheten.

DET HADE GÅTT sex veckor sedan hårtransplantationen. Putin var nöjd. Tretusen hårsäckar hade tagits från sidorna bakom öronen där hårtätheten var som rikligast. Det enda han ångrade var att han inte hade sänkt hårlinjen. Läkaren hade rått honom att inte göra det eftersom hela världen då skulle kunna se att han gjort en hårtransplantation.

Vladimir var nervös. I dag skulle han träffa Anastasija för första gången utan sin tränare. I december hade tränaren haft med sig henne – han tyckte att presidenten borde prova på att sparra mot en ung snabb kvinna. Anastasija var från Minsk i Vitryssland och hade hållit på med judo sedan barnsben. Hon hade tagit brons vid OS i Aten 2004. Hennes pappa var före detta världsmästare i judo och hade tränat ihop med Anton Geesink. Utseendemässigt var Anastasija en kopia av Anna Kournikova. Vladimir ville inte säga att det slagit gnistor mellan dem men han visste att hon drogs till honom. Ljudmila var med en väninna och shoppade på Harrods i London och väntades inte komma hem förrän måndag kväll. Men det var inte bara nöje som Vladimir hade i tankarna denna lördag kväll. Det var nu fastslaget att FSB, före detta KGB, under ledning av säkerhetstjänstens chef Nikolaj Patrusjev, skulle gå in i Tjetjenien den 1 juli och hämta den herrelöse hunden. Patrusjev hade sagt att han var övertygad om att Nurpasji, som i höstas rymt från Petak Island Prison, befann sig hos Basajev i Groznyj.

ALEKSANDR SATT I vardagsrummet tillsammans med Marina och Anatoly. På bordet stod hans laptop. Bredvid låg *The Gang from Lubyanka* och *Blowing up Russia*. Varje år satte den amerikanska staten in 50 000 dollar på hans konto. Dessvärre räckte inte pengarna. Ändå var han tacksam för vad de sände – de hade ju inte ett dugg med honom att göra. Han jobbade inte längre och hade heller inga planer på att börja. Efter allt elände den senaste tiden vågade han sig knappt ut. Dessutom betraktade han sig som på flykt och det om något kostade. I dag skulle han dock bege sig ut. Han skulle träffa sin vän Michail Trepasjkin, advokat och före detta FSB-kollega.

”Jag får göra mig i ordning”, sade han och vände blicken mot Marina.

Han visste vad hon tyckte. Bara i yttersta nödfall skulle han lämna lägenheten.

”Vi kan väl åka till Madame Tussauds?” sade Anatoly.

Aleksandr tittade på sin son. Han släckte datorn.

”Inte i dag, Anatoly.”

Aleksandr var Michail evigt tacksam. Michail hade lovat honom ekonomisk hjälp. Eventuellt också ett arbete. Samtidigt var Aleksandr orolig för att lämna Marina och Anatoly ensamma under dagarna.

NURPASJI BODDE I Malmö. Han trivdes och kunde röra sig fritt. Detta trots att det fanns en hel del ryssar och tjetjener här. Att det inte stått något i ryska tidningar om att han rymt förbryllade. Förmodligen ville fängelseledningen bevara ryktet om att ingen någonsin hade lyckats rymma från Petak Island Prison.

Via de två träbroarna in till fastlandet, och genom passkontrollerna mellan Ryssland och Finland och vidare från Finland till Sverige, hade han inte stött på ett enda hinder. Tankarna hade återkommit att allt var riggat. Att Putin väntade sig att han skulle leda dem till Basajevs gömställe i Tjetjenien.

Från Stockholm hade han fått lift till Malmö av en synnerligen pratglad man med en silverfärgad Jaguar. Första natten i Malmö hade han sovit i en källare. Dagen därpå hade han träffat en polsk kvinna på en pub. Han hade berättat att han var snickare till yrket och på jakt efter ett arbete. Zytka hade sagt att de flesta byggföretag i Malmö var polskägda så hon kunde säkert fixa ett jobb åt honom. Han hade följt med henne hem. Det ena hade lett till det andra och han hade nu bott hos henne i fyra månader.

Att jobba med bygge var slitsamt. Han var nöjd med lönen. Men att vara iväg nio timmar varje dag upplevde han som att jämt befinna sig på arbetsplatsen. Kanske skulle en förändring ske redan

i kväll. På ölhaket Square Side vid Möllan hade han träffat en kille som höll på med lukrativa projekt. Om några timmar skulle de träffas.

CLIFF LADE DE fyra buketterna på gravstenen där det med versaler var ingraverat Thompson. Trots att det gått åtta månader kunde han fortfarande inte ta det till sig. Riyad-us Saliheen-brigaden hade tagit på sig sprängningarna i tunnelbanan. Eftersom det bara funnits en enda sak i hans huvud de senaste åtta månaderna hade han tagit tjänstledigt från redaktörsjobbet på föreningstidningen *Vagabond* och införskaffat sig all information han kunde om den fundamentalistiska brigaden. Deras högkvarter låg i Groznyj i Tjetjenien. Ledare var Sjamil Basajev, vän med Saddam Hussein och Usama bin Ladin. Men Cliff brydde sig inte om vilka typer han hade att göra med. Det enda han ville var att slå tillbaka.

ALEKSANDR VÄNDE SIG om när han klev in på kaféet. Han var övertygad om att han var förföljd. Ändå var det mindre troligt att de skulle känna igen honom. Han hade lagt sig till med skägg, var klädd i hatt och bar glasögon. När han gick ut gick han alltid genom källaren och upp genom de olika källaruppgångarna.

Han tog av sig hatten och rocken, svepte med blicken och såg en leende Michail Trepasjkin lyfta på armen vid ett avsides bord.

ÄVEN OM BASAJEV inte hört att Putin satt ett pris på hans huvud visste han att presidenten kom allt närmare honom. Putins män skulle ta sig in i Groznyj och hämta honom, död som levande. Antingen antog han Bushs erbjudande om en fristad på Hawaii. Eller så fick det bli Marks och hans plan. Han litade inte på Bush, så det fick bli det senare: Att få människor runt om i världen att tro att angreppet mot skolan i Beslan var ett verk som den amerikanska staten låg bakom, och därefter via Marks sajt, Facebook, sprida att han, Sjamil Basajev, blivit mördad den 10 juli 2006. I somras hade han fått ett mejl från Mark som undrat om Bush på något vis var inblandad i angreppet mot

skolan i Beslan. Han hade inte velat berätta att den amerikanska presidenten till viss del var inblandad eftersom han och de andra i Riyad-us Saliheen-brigaden blivit erbjudna en rejäl summa pengar av presidenten för angreppet. Basajev förstod vikten av att aldrig någonsin berätta för respektive kompanjoner vad de andra erbjudit. Dessutom hade han i somras varit nära på att anta Bushs erbjudande om en fristad.

NURPASJI HADE BLIVIT upphämtad i vad han misstänkte var Mercedes flaggskepp. De befann sig nu på Rådhuskällaren i Malmö. Restaurangen var flott med en avstressande atmosfär: dämpad belysning, behaglig musik med låg ljudvolym. Kyparen ställde en abborre med gubbröra och sparris på bordet och en oxfilé med örtsås.

”Säkert att herrarna inte vill ha ett gott vin till maten?”

”Nej tack. Ingen förtäring när affärer görs. Men vi tar gärna varsin Perrier till.”

Kyparen böjde artigt på huvudet och lämnade bordet.

”You have decided?” sade Adrian.

”Absolutely”, sade Nurpasji.

”Good. Next week you go down to Moçambique.”

PUTIN OCH ANASTASIJA stod i sina keikogis på mattan i gymmet. De hade bytt om i samma rum. Han visste inte om det hade varit avsiktligt men när hon tog av sig de åtsmitande jeansen hade hon vänt sig om och putat med ändan. Nu stod hon mitt emot honom med håret uppsatt i en knut. De

var ensamma i hans residens. Kocken och de andra hade fått fritt och skulle inte vara tillbaka förrän på måndag.

”Jag tänkte att vi kunde gå igenom lite falltekniker”, sade hon.

Putin nickade och Anastasija gick fram och greppade tag i hans keikogi. Deras blickar möttes. Det gick inte längre. Han tog tag i hennes keikogi och drog henne till sig. Sekunden efter förenades de i en kyss.

”Vad i helvete gör ni!?” utbrast en röst.

Han vände sig om. Hans hustru stående med en Prada-kasse i handen.

MICHAÏL TREPASJKIN TITTADE sig omkring. Det var glest mellan borden. Kaféet skulle stänga om några minuter. Ur innerfickan tog han upp ett kuvert och lade på bordet.

”Här är femtusen pund”, sade han. ”Det är allt jag kan hjälpa dig med de närmaste månaderna. Vad gäller arbetet så vet jag inte om det är något för dig. Du skulle bli hantlangare på en byggarbetsplats.”

”Får jag fundera några dagar?” sade Aleksandr, tog kuvertet och stoppade i innerfickan.

”Absolut. Det är en klient till mig som är ägare till företaget så det är bara att hojta till när du har pratat med Marina.”

”Tack, Michail.”

Michail blev allvarlig.

”Jag har också något mindre trevligt att berätta. Min kollega har sagt att han sett Andrej Lugovoj och Dimitri Kovtun här i London.”

Aleksandr fick en allvarlig min. Han nickade tungt.

”Hur är det med Boris Berezovskij?”

”Jag vet faktiskt inte”, sade Michail. ”Jag har inte träffat honom på länge. Men det är du och han som står högst upp på FSB:s lista. Jag har sagt det innan och säger det igen: Var försiktig med vad du stoppar i dig.”

Servitrisen dök upp med en tom bricka och en trasa i handen.

”Vi måste gå”, sade Michail och reste sig, samtidigt som han tog upp ett brunt fodral och räckte Aleksandr. ”Ta den. Du behöver den.”

Kapitel 11

10 juli 2006

DET GICK INTE längre. Allt som hänt de senaste två åren hade blivit för mycket: våldtäkten, uppbrottet från hans israeliska flickvän, resan till Israel med den anspänning som uppstått när han smugglat in poloniumet. Och sedan Namirs död. Konsekvenserna hade blivit att han bränt tenta efter tenta.

När det kom till flickvännen hade hon självmant gett upp. Men trots att han inte berättat för henne att tre män hade förgripit sig på honom hade hon envetet hållit kvar vid att något måste ha hänt. Arie hade sagt att kraven på Harvard var omänskliga och att han blivit allt mer osäker på om han valt rätt utbildning.

Sexton månader hade gått sedan övergreppet och ett år sedan Lindsay slagit bakhuvudet i byrån. Förra månaden hade han kollat utanför hennes port, men ingen L. Conrad längre. Han hade köpt en cykel och var nu på väg en sväng upp i centrum. Varje förmiddag cyklade han en mil för att komma igång bättre med studierna och för att kunna somna på kvällarna. Varje kväll spelades våldtäkten upp i hans inre.

LINUS SATT PÅ bussen i joggingbyxa, linne och keps. Det var varmt som i en bastu och svettlukten från passagerarna stack i näsan. Han tittade på kvinnan som satt några bänkrader snett framför honom. Hon påminde om Regan. Hennes näsa och haka. Han hade inte hört av Regan. Allt oftare tänkte han på att han kanske var far till ett barn som i dag skulle vara drygt ett halvår gammalt.

Av sina föräldrar hade han fått låna pengar till mat och hyra men det hade varit den sista ekonomiska hjälpen från dem – ”det är dags att stå på egna ben”, hade varit mammas ord. I november skulle han fylla tjugofem. Men att gå till arbetsförmedlingen var inget som lockade. Att befinna sig på en arbetsplats dagarna igenom med en lön som knappt räckte till hyra, mat och kläder tyckte han inte var värdigt.

DAGEN FÖRE HADE Aleksandr på nytt träffat Michail Trepasjkin och fått ytterligare femtusen pund. Jobbet som hantlangare hade han tackat nej till. I stället hade han och Michail pratat om att skriva en bok tillsammans. Men det var inget som lockade. Den dåliga försäljningen av *The Gang from Lubyanka* och *Blowing up Russia* hade fått honom att tappa sugen på allt vad böcker hette.

Efter månader av tjat hade Aleksandr gett med sig. I dag skulle han, Anatoly och Marina besöka Londons vaxkabinett.

”Är ni klara?” sade Aleksandr och sneglade på klockan.

”Ge mig två minuter”, sade Marina.

Aleksandr nickade. Han hade rakat av sig skägget och var klädd i jeans, t-shirt och en tunn kofta. Att hela tiden ändra utseende fick honom lugnare.

NURPASJI BEFANN SIG i Maputo i Moçambique. Det var hans tredje resa. De två tidigare hade gått bra. Adrian hade skaffat allt till honom: pass, boende och körkort. Nurpasji tackade sin skapare att han träffat Adrian.

Efter hans och Adrians restaurangbesök på Rådhuskällaren i mars hade bomben briserat när han kommit hem. Hans polska flickvän hade berättat att hon hittat en annan och ville att han skulle flytta. I över en månad hade han fått sova på jobbet i en arbetsbod. Chefen, som han i efterhand fått reda på varit Zytkas älskare, hade varit juste och låtit honom behålla jobbet. Men det fick vara nog med bygge.

Nurpasji kunde inte förneka att han hade blivit rejält förälskad i Zytka. Men ännu en gång hade han fått svar på hur fort kärleken kunde svalna. Nu bodde han på Limhamn. En etta på sjutton kvadratmeter med kokskåp.

BASAJEV SATT PÅ flyget. Han var nyrakad och hade låtit håret växa. Foten var gipsad och han hade kryckor. Själv tyckte han att han påminde om en pensionerad ishockeyspelare. Han sneglade på sitt armbandsur. Det var i dag han skulle dö på en lastbil fylld med sprängämnen. Det skulle ske i Ekazjevo i Ingusjien om en timme. Och de ryska styrkorna skulle ta åt sig äran. Det var också tanken: ryska nyhetsbyråer som *Itar-Tass* och *Interfax* skulle snabbt gå ut med bulletinen om hans död.

LINUS BEFANN SIG på andra våningen på Norra Grängesbergsgatan 24 i Malmö. Under klubben, som var i en lägenhet, låg en däckfirma och en biltvätt. En serbisk flagga hängde på väggen bakom den hemmasnickrade bardisken tillsammans med en solblekt bild av en tennisspelare vid namn Slobodan Zivojinovic. Mitt på golvet stod ett fotbollsspel och i ena hörnet av rummet en enarmad bandit.

Linus nickade till tack, tog ölen och satte sig. Vid bordet intill satt en man i fyrtioårsåldern med mobilen vid örat och pratade serbiska. På bordet låg en ask Marlboro och bredvid stod en rykande espresso.

Linus reste sig och tog tidningen som låg i fönstret. I väntan på att mannen skulle upphöra med sitt samtal bläddrade han förstrött i *Popjeda*. Mannen avslutade samtalet och Linus vek ihop tidningen.

ARIE BESTÄMDE SIG för att cykla tillbaka till Harvard. Han uppskattade att han cyklat över en mil. Han ryckte till och fick en känsla av obehag när han såg två svarta män sitta på busshållplatsens bänk. Han var inte säker på om han sett rätt men männen påminde om de som våldtagit honom. Arie trampade vidare. När han vände på huvudet och såg en svart man kliva av bussen, och de två på bänken reste sig, förstod han att ögonen inte hade spelat honom ett spratt. Det var männen.

DET VAR FORTFARANDE svalt mellan honom och Ljudmila. Han hade lovat henne att aldrig mer träffa Anastasija. Ett löfte han inte hållit. I stället hade han skaffat en exklusiv lägenhet i utkanten av Moskva där han och Anastasija kunde träffas ostört. Det skedde ett par gånger i veckan. De åt gott, älskade och pratade om framtiden. Men de hade inte någon framtid. Det skilde trettioett år mellan dem. Anastasija ville ha barn och gifta sig. Och även om han skulle uppfylla hennes önskan skulle det inte ta allt för lång tid förrän hon skulle vilja skiljas. Inte ens en president kunde gäcka biologins lagar. I alla fall inte en längre tid.

BASAJEV SATT PÅ Köpenhamns flygplats och väntade på sitt bagage. Vilken minut som helst skulle det smälla nere i Ekazjevo i Ingusjien och det skulle inte ta många dagar förrän han skulle kunna läsa på Wikipedia: Sjamil Basajev, född den 14 januari 1965, död den 10 juli 2006.

Han bläddrade i sitt pass, Alexander Konstantin född den 26 juli 1968. Han log. Ett passande namn på en före detta hockeyspelare. Han såg sin väska på rullbandet och stoppade ner sitt pass. Han såg fram emot att slå ner sina bopålar i Dragör. En stillsam plats, hade Mark sagt.

ALEKSANDR, ANATOLY OCH Marina befann sig på Madame Tussauds vaxkabinett. Det var inte mycket folk denna måndag. Vilket Aleksandr tyckte var skönt.

”De ser verkliga ut.”

Aleksandr tittade på sin son och nickade. Ja, så verkliga att en levande människa enkelt kunde gömma sig bland dem, tänkte han.

”Jag går och kollar på David Beckham”, sade Anatoly.

”Nej”, sade Aleksandr. ”Du får vänta på oss.”

I England var Beckham helgonförklarad. Alla pojkar älskade honom. Och Marina stod och tittade på sin idol, en person som alla kvinnor älskade – Brad Pitt.

LINUS HADE FLYTTAT över till Nikolas bord. Ölen och espresson hade ersatts av en slivovitz och en raki, och på två assietter låg varsin strudel. Det var varmt i lägenheten och två flugor hovrade över de söta strudlarna.

”För att bygga sajten behöver jag hundratusen.”

”Vad får jag för det?” sade Nikola och viftade bort flugorna.

”Du får tjugofem procent av företaget.”

”Tjugofem procent av företaget!?”

”Ja”, sade Linus.

”Det finns ju inget.”

Linus log.

”Naturligtvis inte nu, men ju fler användare vi får desto mer ökar värdet på företaget.”

”Hur då?”

Linus förstod att Nikola inte var hemma i den digitala världen.

”Ju fler användare vi får desto mer villiga blir användarna och utomstående att betala för annonsering. Och företagets värde skjuter i höjden.”

Nikola tog en bit av strudeln och tände en cigarett. Han gjorde en gest med handen att Linus skulle fortsätta.

”Ta exempelvis biltvätten här nere”, fortsatte Linus. ”Om vi har hundratusen användare och de flesta är härifrån, från Malmö, så kommer biltvättsägaren säkert vara intresserad av att annonsera på vår sajt.”

”Hur många månader tar det innan vi får användare?”

”Innan året är slut har vi tiotusen.”

”Är det en garanti?”

Linus gjorde ett snabbt överslag i huvudet. Fyrahundra nya användare per vecka.

”Det ska kunna gå”, sade han.

MARINA OCH ANATOLY hade gått på toaletten och Aleksandr stod öga mot öga med Vladimir Putin. Han kände avskyn. Han önskade att han haft pistolen som Michail Trepasjkin gett honom och att vaxdockan transformerades till kött och blod.

Tvårt vände han sig om när han hörde ljudet av smattrande klackar – det var Marina som kom springande.

”Är Anatoly hos dig?” sade hon med andan i halsen.

”Med mig?” svarade Aleksandr. ”Han gick ju till toaletten med dig.”

”Ja, men han ville inte gå in på damernas.”

Aleksandr kände stressen och greppade tag i en förbipasserandes arm.

”Ursäkta, har ni sett en tolvårig pojke med röd t-shirt och keps?”

”Ja”, sade kvinnan. ”Han gick i väg med två män.”

ARIE VISSTE INTE varför han hade cyklat efter förövarna. Att skada dem var inte möjligt. Och att de skulle berätta varför de förgripit sig på honom visste han att de inte skulle göra.

Arie fällde ner cykelstödet. Benen bar honom knappt. Männen hade satt sig vid glasskioskens bord. Han tog mod till sig och gick fram.

”Hej.”

Männerna tittade upp. Stirrade. Arie förstod att de kände igen honom.

”Ni kan vara lugna”, sade han. ”Jag har inte anmält er och tänker inte göra det.”

Fortfarande inte ett ljud.

”Jag förstår att ni inte vill berätta varför ni gjorde det”, sade han med darrig röst. ”Men eftersom jag har bestämt mig för att inte anmäla er så tycker jag att det är det minsta ni kan göra efter vad ni har utsatt mig för.”

Männen började skruva på sig.

”Vi fick tiotusen dollar av Lindsay”, utbrast den ene.

”Av Lindsay!?”

På fiket hade hon berättat att det var kärvt med pengar.

”Varifrån skulle hon ha fått tag i så mycket pengar?” fortsatte Arie utan att förvänta sig att de skulle svara.

”Hon fick dem av en vän.”

”Av en vän!?”

”Ja.”

”Vet ni vad vännen heter?”

”Han heter Mark.”

DET HADE GÅTT en halvtimme sedan Anatoly försvann. Allt snurrade och Marina satt på en stol insvept i en filt och grät. Aleksandr försökte stålsätta sig men kände tårarna. Omedelbart hade han hämtat vakterna och de hade sökt igenom vartenda skrymsle på Madame Tussauds. Han fasade för att de två männen var Andrej Lugovoj och Dimitri Kovtun. Men hur hade de kunnat veta att han skulle besöka Madame Tussauds? Sekunden efter slog det honom att han i går berättat för Michail Trepasjkin att han skulle åka hit med Anatoly och Marina.

”Pappa och mamma!”

Aleksandr vände sig om och Marina kastade sig upp från stolen.

”Var har du varit?” röt hon, för att därefter lägga armarna om sin son.

”Var är din keps?” sade Aleksandr.

Anatoly tittade på sin pappa.

”Männen tog den.”

Kapitel 12

26 september 2006

PÅ BORDET STOD fem flaskor champagne. Facebook hade öppnat för allmänheten. Alla som fyllt tretton kunde ansluta sig. På några timmar hade de fått in två miljoner nya användare. När dagen gick mot sitt slut räknade Mark med ytterligare några miljoner – och den där miljarden kändes inte längre ouppnåelig. De höll på att skapa världens största övervakningsapparat där användarna var så hänfödda och överväldigade av att vara en del i den sociala sajten att de inte tänkte eller brydde sig om att de blottade sitt innersta. Dessutom hade användarna fränskrivit sig upphovsrätten. Facebook kunde fritt sälja och använda allt som användarna lade upp på sajten.

I går hade Eduardo och Chris anlänt med flyg till Palo Alto. Öppnandet för allmänheten skulle firas tillsammans med Mark och Dustin och övriga på företaget – de var trettioen programmerare. Mark hade sålt av ytterligare en del av företaget för att kunna betala löner till anställda, lokalhyra, inköp av fler servrar och elen som nått rekordhöjder.

”Varsågod, killar”, sade Mark och svepte med handen över konferensbordet där champagne och jordgubbar stod dukat.

SJAMIL BASAJEV TRIVDES i Dragör. Han bodde på Strandgade där han hyrde ett litet sekelskifteshus. För huset betalade han tretusen danska kronor varje månad. Möblemang och lån av cykel ingick. Hyresvärden hade sagt till honom att han fick räkna med att det skulle kosta honom ytterligare tvåtusen per månad under vinterhalvåret. Hyresvärden hade frågat honom vad han tidigare sysslat med. Han hade tänkt på det han grunnat på när han satt på flyget med gipsad fot, att han påminde om en pensionerad hockeyspelare. Han hade hållit kvar vid det. Han var en avhoppad ishockeyspelare från Ryssland.

ARIE KUNDE FORTFARANDE inte få ihop det. Kunde Mark verkligen ha anlitat och betalat Lindsay för att hon och de tre männen skulle skända honom? Allt för att han skulle tro att det var en hämndaktion för att han för två år sedan gjort slut via sms. Frågan var hur Mark hade kommit i kontakt med Lindsay? Att få Mark att berätta att han träffat Lindsay, att hon erkänt att han var inblandad, visste Arie inte skulle gå. Hade han inte några konkreta bevis skulle Mark bara rycka på axlarna. Och att få Lindsay att berätta sanningen, efter vad som hänt, var inte att tänka på. Dessutom hade hon flyttat. Men att allt skulle vara iscensatt av Mark var ändå svårbegripligt. De hade varit rumskamrater och aldrig grälat på varandra. Dessutom tillhörde de samma brödraskap. Var det någon som skulle vara sur på någon var det i stället han eftersom Mark hade anklagat honom för att ha fyllt kartongen med explosiva ämnen. Visserligen hade Mark haft rätt. Men det visste ju inte Mark. Ändå hade tanken slagit honom att Mark kanske redan öppnat kartongen och sett den blyfodrade lådan och utgått från att den innehöll något explosivt.

KLÄDD I JEANS och en rutmönstrad blazer befann sig Cliff Thompson på nattklubben Aphrodisiac i Brixton i södra London. Det var tidig kväll och han var ensam i baren. Han var glad att Sjamil Basajev var död. Likväl var han inte nöjd. Han ville göra slut på hela Riyad-us Saliheen-brigaden.

”Ja”, sade bartendern.

”En gin och tonic”, sade Cliff. ”Och så behöver jag ’lite starkare saker’, tack.”

Av en journalistkollega hade Cliff fått veta att det inte bara var en nattklubb utan även tillhåll för illegal vapenförsäljning. Att genast efter sin beställning ta nyckelorden ”lite starkare saker” i mun skulle fungera likt ”sesam öppna dig”.

TVÅ OCH EN halv månad hade gått. Linus hade fått 50 000 kronor av Nikola och sajten hade varit igång i snart två månader. Men det gick inte som han väntat sig. De hade knappt femhundra användare. Och i dag hade Facebook öppnat för alla från tretton år och upp. En vän hade sagt, att så länge Facebook finns kommer inte någon annan social sajt att ha en chans att etablera sig.

Linus sneglade på sin klocka. Om tjugo minuter skulle han träffa Nikola vid statyn på Möllevångstorget och redovisa hur det gått.

NURPASJI BEFANN SIG på Adrians båt. De satt i kabyssen. På bordet låg en tjock bok och stod två Ramlösa. Nurpasji var inte nöjd med de pengar han fick för att smugla diamanter. Femtontusen kronor räckte inte långt. Det var 120 000 rubel. Hemma hade det varit skäligt. Men nu befann de sig i Sverige. Dessutom fick han bara göra resan var sjätte vecka eftersom det annars skulle väcka för mycket uppmärksamhet. Adrian hade sagt till honom att han måste göra annat också. Vilket han gjorde. Under dagarna satt han på Stadsbiblioteket och läste svenska. Men Adrian hade menat ett vanligt arbete bredvid smugglandet.

”Jag kan inte ge dig mer”, sade Adrian. ”Femtontusen för några timmars arbete, plus alla omkostnader betalda, är bra. Vi pratar disponibel inkomst. Du ligger på Maputos flottaste hotell med gourmetmat och dryck, och innan du checkar ut på morgonen kommer de och levererar diamanterna till dig. Du behöver inte gå en enda meter. Sedan taxi till flygplatsen för att resa första klass. Likadant där. Du äter och dricker precis vad du vill. Av all god mat och dryck somnar du på flyget som ett litet barn och hux flux är du hemma. Inte precis ansträngande. Dessutom får du behålla kläderna. Jag skulle kunna ta dem själv eftersom vi inte bara är lika utseendemässigt utan också lika långa. Du vet väl vad en Hugo-boss kostym kostar och randsydd skor?”

Nurpasji tittade på honom.

”Men risken då?”

Adrian skrattade.

”Det finns ingen risk. Titta på dig? You look like a million bucks. Jag skulle kunna fylla dina fickor med heroin och marijuanaplantor och tullmännen skulle ändå inte ta dig.”

”Det är slut på resandet, Adrian”, sade Nurpasji. ”Vill du att jag ska fortsätta får du tredubbla betalningen.”

Adrian blev allvarlig.

”Lyssna nu och lyssna jävligt noga. Jag vet vem du är och var du kommer ifrån. Du är en jävla barnamördare och ska bara vara jävligt tacksam för att någon överhuvudtaget vill ha med dig att göra. Jag har fixat allt till dig.” Han gjorde en paus. ”Vet du hur jävla svårt det är att få lägenhet i Limhamn och vad jag riskerar bara genom att synas med dig?”

Nurpasji satt tyst.

”Har du mist talförmågan?”

”Nej”, sade Nurpasji och reste sig upp och tog boken som låg på bordet. ”Och förresten ... Det heter inte 'i' Limhamn utan 'på' Limhamn.”

”Ja, du ser”, sade Adrian och skrattade när Nurpasji började bläddra förstrött i boken. ”Jag har redan bidragit till att du gått från barnamördare till sprätthök. Det är sådant du borde uppskatta.

Du har blivit som de andra Limhamnsborna. En riktig högfärdsblåsa. Och nu visar du dessutom intresse för litteratur.”

Nurpasji log, tittade på boken för att därefter drämma den med kraft i huvudet på en sittande Adrian som föll baklänges.

VARJE DAG FÖLJDE han Anatoly till skolan. De gamla KGB-veteranerna, Andrej Lugovoj och Dimitri Kovtun, hade tagit Anatoly till en skåpbil och gett honom glass. De hade inte krökt ett hårstrå på honom. Men de hade visat hur enkelt de kunde närma sig familjen Litvinenko. Aleksandr hade pratat med Michail Trepasjkin som bedyrat att han inte hade samtalat med någon. Inte ens hans hustru visste om det, hade han sagt. Likväl var Aleksandr inte övertygad. Det var bara Michail som visste om att de skulle till Madame Tussauds.

Flera gånger hade Aleksandr frågat Marina om hon pratat med någon om det kommande besöket på vaxkabinetten. Men hon hade inte nämnt det för någon. Han hade också kontaktat Mario Scaramella igen som sagt att han fortfarande inte visste något om att Andrej Lugovoj och Dimitri Kovtun befann sig i London.

CLIFF THOMPSON HADE blivit inlussad i en angränsande lokal och vidare genom en lång korridor till en lönnöppning bakom en bokhylla som ledde ner till en källare. Ljuset var nästan obetydligt men Cliff kunde se att mannen, som stod några meter framför honom, var svart och i trettioårsåldern.

”Vad behöver du?” sade mannen.

”Vad har du?”

Mannen stod kvar. Cliff tog ett steg fram. Tvärt lyfte mannen på armen och höll upp handen i ett stopp.

LINUS SATT PÅ konstnären Axel Ebbes staty *Arbetets ära* på Møllevångstorget. Han hade bestämt sig för att tala sanning.

När han såg Nikola komma gående med stora steg lyfte han på armen. Frågan var nu hur han skulle börja? Det fick bära eller brista.

”Vi måste göra reklam”, sade han.

”Vad?” sade Nikola och sträckte fram handen för att hälsa.

”Vi måste göra reklam för sajten”, sade Linus och reste sig upp och tog hans hand. ”Vi måste synas.”

Nikola tog upp en ask cigaretter.

”Hur många användare har vi?”

”Vi måste göra reklam”, sade Linus igen.

Nikola spände ögonen i honom.

”Hur många?”

Linus satte sig.

”Femhundra.”

Nikola stod tyst i några sekunder för att därefter sätta sig. Han lade armen om Linus. Tittade på honom.

”Du förstår, kompis. Jag kan inte ge dig de andra 50 000 förrän du har nått upp till femtusen användare. Och nu pratar du om femhundra. Du har en månad på dig att få ihop femtusen användare, och då först får du resterande 50 000.” Nikola reste sig. ”Hur du sedan använder dessa 50 000 är upp till dig. Men om det går så trögt redan nu råder jag dig att lägga alla pengarna på marknadsföring, eller köp en enkel biljett till något fjärran land och håll dig gömd.”

ADRIAN LÄG DÖD på golvet. Smällen mot huvudet hade varit rejäl. Nurpasji förstod att Adrian slagit huvudet i golvvasen.

Nurpasji var villrådig. Allt han behövde fanns på båten. Den var betydligt större än Riyad-us Saliheen-brigadens yacht. Linda IV var en flytande lyxvåning: femtio fot lång med sex sovplatser, flotta möbler, disk- och tvättmaskin, teve, kläder som passade, ja, det fanns säkert också diamanter och pengar.

Kapitel 13

1 november 2006

GEORGE BUSH STOPPADE tillbaka brevet i kuvertet. Han gick in i klädkammaren, tog träningsoverallen, ett par vita sneakers och en Texas Rangers-keps. I dag skulle han köra till Centreville i Fairfax County i Virginia, en sträcka på femtio kilometer. Han hoppades att ingen skulle känna igen honom.

För drygt två månader sedan hade det dumpit ner ett brev från en sydkoreansk student. Seung-Hui Cho var tjugotvå år och hade permanent uppehållstillstånd i USA och bodde i Centreville. I brevet berättade han att han var diagnostiserad med bipolär sjukdom och stod till sitt nya lands förfogande om presidenten hade någon användning för honom. Han skrev att det som skilde honom från övriga manodepressiva var att han inte bara var självmordsbenägen när han var depressiv utan även när han var manisk. Han hade bestämt sig för att dö oavsett vad för slags glädje som skulle infinna sig i hans liv. Han såg fram emot att begå harakiri.

George lade träningsoverallen och kepsen på ottomanen. Han gick fram till det mörkbrunbetsade bordet i körsbärsträ och tog glasögonen och kuvertet. Han hade läst det handskrivna brevet åtskilliga gånger: *Mister President, det finns många märkliga företeelser. Regnbågen är en av dem. Kanske det vackraste naturfenomen som vi människor får ta del av under vårt korta liv. Krig är en annan företeelse. Förmodligen den bemskeaste. Ändå krigar vi. Vad är det som får oss att kriga?*

Det var denna filosofiska inledning som fått George att fortsätta läsa det fyra sidor långa brevet. Han drog på sig byxorna, stoppade brevet i fickan, tog jackan och gick fram till vapenskåpet. Han lyfte ner sin pistol, en Walther P22. Han tog en ask patroner och stoppade den och pistolen i overallfickan.

”När kör du?”

George vände sig om.

”Jag kör nu”, sade han.

Laura gick fram och lade handen på hans kind.

”Är du hemma till lunch?”

”Jag ska försöka.”

”Förresten. Jag ska hälsa från Judy och Michael. De har acklimatiserat sig och trivs bra i Stockholm. Ja, dottern också.”

George svarade inte. Han hoppades att hon inte hade sett att han tog pistolen. I går hade han sagt till henne att han behövde motionera. Och att han efter morgonrundan skulle besöka en gammal vän i Centreville.

NURPASJITITTADE UPP mot den klarblå himlen. Han njöt av hösten och sitt liv på Linda IV. Allt han behövde fanns på båten. Dagstemperaturerna i Dragör låg fortfarande på tio-tolv plusgrader. Meteorologerna hade pratat om mildt väder i tio dagar till. Ändå hade han bestämt sig för att båten skulle upp i morgon. Den skulle vinterförvaras ute under presenning. En fiskare hade sagt att det gick bra – krympplast som vintertäckning var inte nödvändigt. Det viktiga var att ha alla ventiler öppna och inte glömma att ställa dynor och madrasser på högkant. Han hade fått tag i en rejäl vagg med åtta stöttor. Allt som allt hade det kostat honom tjugotusen. Men det gick ingen nöd på honom. I båten hade han funnit diamanter och över tvåhundrausen i kontanter. Om han sålde diamanterna och hushållade med pengarna skulle han klara sig en lång tid framöver. Han hade

Adrians pass och körkort. Vem som helst som inte tidigare träffat honom skulle enkelt kunna ta honom för personen på pass- och körkortsbilden. Nu gällde det att få tag i ett boende. Han behövde ett rum fram tills det var dags att sjösätta båten i april.

”Ursäkta”, sade han till en kvinna som kom gående på bryggan med en liten hund i famnen.
”Känner frun någon som kan tänkas hyra ut ett rum här i Dragör?”

Kvinnan satte ner hunden.

”Är det du som ska hyra?”

Nurpasji nickade och kvinnan tittade på båten.

”Med en sådan dejlig båt har du väl råd att ta in på hotell?”

”Jo, men jag behöver långtidshyra.”

Nurpasji såg att hon blev fundersam.

”Vi har ett uthus som är vinterbonat och där finns både toalett och dusch. Vår dotter bodde där innan hon flyttade till USA för att studera. Men jag måste först höra med min man.”

”Det låter bra.” Nurpasji böjde på huvudet. ”I morgon ska båten lyftas upp så jag vore tacksam om frun kunde höra med maken redan i kväll.”

Hunden började bjäbba. Kvinnan lyfte upp den.

”Var kommer du ifrån, unge man? Din artighet känns inte svensk.”

”Från Albanien”, sade han.

”Hur länge har du bott i Sverige?”

”Inte så länge.”

”Jag hör det. Men vad är det som har gjort att du bestämt dig för att du ska stanna kvar här i Dragör?”

”Jag och tjejen har separerat så jag behöver komma ifrån Malmö”, sade han.

ALEKSANDR LITVINENKO SKULLE träffa Michail Trepasjkin för en fika. Efter det otäcka i somras på Madame Tussauds vaxkabinett hade de träffats åtskilliga gånger hemma hos honom och Marina. Aleksandr hade slagit bort tankarna på att Michail var inblandad i bortförandet av Anatoly. Michail var en person han kunde lita på. Marina hade sagt något klokt: Madame Tussauds var en plats som man som Londonbo besökte med sina barn titt som tätt. Någon av de två vakterna, eller rentav kvinnan i biljettluckan, kanske långt tidigare hade blivit kontaktad av Andrej Lugovoj och Dimitri Kovtun och var i maskopi med dem. Likväl hade Aleksandr bestämt sig för att ta det säkra för det osäkra. I dag skulle de fika ute och det var Michail som hade bestämt platsen.

GEORGE KÖRDE IN i Centreville. Han sänkte farten. Isfragmenten på gatorna vittnade om att det hade varit kallt i natt.

Det var bestämt att Seung-Hui Cho skulle stå i hörnet vid 7-Eleven, 2601 Centreville Road. Det var där han skulle plocka upp honom. George var nervös. Det fanns en risk att Cho inte var något annat än en psykopat. Seung-Hui Cho skulle vara svartklädd. Han hade sagt att det inte gick att ta miste på honom. I det långa brevet berättade Cho om sin uppväxt. Han var född den 18 januari 1984 i Asan, en stad i provinsen Chungcheong i Sydkorea. De hade haft det knapert ekonomiskt och bott i en dåligt ventilerad källarlägenhet. Hans pappa, Seung-Tae, drev en bokhandel som knappt gick runt. Kvällsmåltiderna bestod ofta av vatten, ris och grönsaker. För att försöka få ett bättre liv emigrerade familjen till USA 1992. Till en början bodde de i Detroit men flyttade sedan till Washington. Föräldrarna öppnade en kemtvätt i Centreville, men inte heller den gick något vidare. Det var då Seung-Hui Chos pappa började prata om ödet.

När George såg 7-Elevenskylden saktade han in. En kutryggig figur i svart keps och jacka stod intill väggen.

MICHAIL TREPASJKIN HADE föreslagit det nyöppnade kaféet runt hörnet. När de kom dit hade Aleksandr inte låtit Michail hinna göra sin beställning förrän han sagt att de i stället skulle ta en taxi till Millennium Hotell i centrala London. Michail hade inte haft något att invända. Ett uppträdande som visade på att han inte var inblandad i bortförandet av Anatoly eller i maskopi med Andrej Lugovoj och Dimitri Kovtun.

”Hur är det med Anatoly?” undrade Michail.

”Det är ingen fara med honom”, sade Aleksandr. ”Jag tror inte riktigt han förstod allvaret i det hela.”

”Och din hustru?”

”Fortfarande ett nervknippe”, sade Aleksandr. ”Anatoly är hennes allt.”

Michail nickade förstående och servitören ställde två koppar te på bordet. Michail tog upp ett kuvert och lade på bordet.

”Nu klarar ni er fram till jul.”

”Tack”, sade Aleksandr och stoppade kuvertet i innerfickan.

”Har du funderat något mer på mitt förslag om att skriva en bok tillsammans?”

”Nej”, sade Aleksandr. ”Just nu har jag inte ro att sätta mig ner och tillbringa dagarna med att skriva.”

”Jag förstår.” Michail satte ner koppen. ”Vad jag tänkte var att du under dagarna kunde skriva några timmar sedan kunde jag korrekturläsa och finansiera utgivningen. Naturligtvis kommer jag att hjälpa dig och Marina kontinuerligt. Jag kan visserligen inte lova er femtusen pund varje månad, men i alla fall några tusen.”

”Jag får tänka på det, Michail.” Aleksandr gjorde en paus. ”Jag har en fråga till dig. Vem är kollegan som du i våras berättade hade sett Andrej Lugovoj och Dimitri Kovtun här i London?”

”En rysk advokatkollega, Ilja Zurabov. Men han var inte säker”, sade Michail och drog koppen till sig. ”Men med tanke på vad som hände på Madame Tussauds var det säkert en korrekt iakttagelse.”

”Men hur känner han till Andrej Lugovoj och Dimitri Kovtun?”

”De flesta ryssar som är insatta i rysk politik känner till gamla KGB och FSB, och både du och jag vet att Andrej Lugovoj och Dimitri Kovtun är två veteraner. Ilja Zurabov har tidigare jobbat nära den ryska säkerhetstjänsten.”

Aleksandr sade inget men tyckte att det lät konstigt. Självt hade han aldrig hört talas om denne Zurabov.

Michail tog upp en penna, rev av ena hörnet på servetten som låg på bordet och skrev något.

”Här har du Ilja Zurabovs nummer så kan du själv ringa och prata med honom.”

Servettbiten föll ner på golvet och Aleksandr böjde sig ner och tog upp den.

”Du bär väl med dig pistolen jag gav dig?” sade Michail.

”Nej. Marina tycker inte jag ska. Ja, inte bara hon utan även jag.” Aleksandr stoppade servettbiten med telefonnumret i kavajfickan och lyfte koppen. ”Om polisen av någon anledning skulle stoppa mig och jag har pistolen på mig kommer jag att hamna i trubbel.”

LINUS VAR NERVÖS. Han skulle träffa Nikola om en kvart. De skulle ses på Café Erik. Linus begrep att det var illa. Han förstod att Nikola inte skulle skada honom inne på kaféet men säkert sätta ett pris på hans huvud när han berättade att sajten bara hade 1 500 användare. Och att betala tillbaka de 50 000 kronorna var inte att tänka på. Han korsade Fersens väg och passerade Restaurang Atmosfär.

PUTIN HADE VARIT tvungen att bryta med Anastasija. Ljudmila hade tagit till ett fult knep, Jekaterina och Marija. Han hade lovat sina döttrar att aldrig mer träffa Anastasija. Ett löfte han än så länge hållit. Men hur länge? Lägenheten hade han låtit Anastasija behålla. Den betingade ett värde på 12 miljoner rubel.

Vladimir tittade på telefonen. Det var i dag det skulle ske. Han hoppades att allt skulle klaffa.

MARK VAR GLAD. Allt gick enligt planerna. Han hade stationerat Basajev i Danmark. Ett land som han visste att George Bush älskade. Om presidenten tänkte lägga beslag på Facebook när användarna nådde några hundra miljoner hade Mark i alla fall ett ess i rockärmen. Sjamil Basajev var en orädd och förryckt person. Han avskydde Putin och föraktade Bush och drog sig inte för att spränga Vita huset i luften och sätta eld på hela Moskva, om så behövdes.

HAN VRED PÅ persiennstången, lossade på slipsen och slog numret. För säkerhets skull släckte han bordslampan.

”Ja”, lät det i andra änden.

”Det är jag. Allt är klart”, sade han.

”Så allt gick bra?” sade rösten.

”Ja.”

”Var är Andrej och Dimitri nu?”

”De var inte där.” En kort paus. ”Jag fick göra det själv.”

”Bra”, sade rösten. ”Pengarna finns på ditt konto i morgon.”

”Tack.”

Michail Trepasjkin lade på luren.

SJAMIL BASAJEV LEDDE DBS:en. Han kunde cykla men fantomsmärtorna i hans förlorade fot gjorde sig ständigt påmind. Han fällde ner cykelstödet och traskade ut på bryggan. De flesta båtar var uppdragna. Han tittade på båten, Linda IV. Riyad-us Saliheen-brigaden hade också en yacht men denna var större.

Sjamil bestämde sig för att göra ett nytt försök. Det var bara ett par hundra meter att cykla till hans sekelskifteshus på Strandgade. Om han i så många år överlevt Putins försök att ta död på honom kunde han säkert hantera fantomsmärtorna.

FÖR BARA NÅGRA minuter sedan hade det börjat regna. Det var bra eftersom förbipasserande inte kunde se in i bilen då. Han gav Seung-Hui Cho pistolen och patronerna.

”Tack”, sade Cho. ”En Walther P22, halvautomatisk. Och med bortslipat nummer ...”

ALEKSANDR LÅG NERBÄDDAD. Han svettades och hade ont i magen. Marina kom in i rummet med en kopp te. När Aleksandr såg tekoppen föll allt på plats. Framför honom rullades ögonblicket upp när den lilla servettbiten med telefonnumret föll till golvet.

”Jag tror jag vet vad det är?”

”Vad?”

”Michail har förgiftat mig.”

”Vad är det du säger!?” sade Marina smått hysteriskt. ”Jag ringer omedelbart en ambulans.”

”Det är för sent. Det finns inget att göra. Antagligen är det polonium. Även om jag får läkarhjälp kommer allt att kollapsa på mig”, sade han och pekade mot stolen där hans kavaj hängde. ”Ta den lilla servettbiten i min kavajficka.”

Marina tog kavajen och Aleksandr pekade mot telefonen.

”Slå numret som står på servettbiten.”

Hon lyfte luren, tittade på servettbiten och slog numret. Några sekunder gick. Hon tog bort telefonluren från örat. Med rödgråtna ögon tittade hon på honom.

”Det är Madame Tussauds vaxkabinett.”

Kapitel 14

16 april 2007

KLOCKAN VAR NÅGRA minuter över midnatt, det hade blivit måndag. Nurpasji kunde inte sova. Han satte sig upp i sängen, tände bordslampan. I ett halvår hade han bott i Annemettes och Prebens uthus och i morgon var det dags att sjösätta båten. Varje dag hade han varit och kollat så inga småkryp eller fukt trängt in. Men vintern hade varit mild.

Under veckodagarna var han tvungen att stanna hemma och ha igång laptopen så Annemette inte misstänkte något. Hon var sjukpensionär, befann sig oftast påtande i trädgården och kunde se in genom fönstren. Det skulle se ut som om han höll på med aktiehandel. När det kom till Preben, som var revisor, kom denne inte hem förrän sent på kvällarna. Då var han så trött att han inte verkade bry sig om något.

Det fanns inte något kök i uthuset så Annemette hade köpt två kokplattor och en mikrovågsugn. Kyl och frys hade de installerat under tiden deras dotter bodde hemma. Annemette hade sagt att om han behövde låna spisen eller ugnen var det bara till att komma in. Än hade han inte träffat deras dotter. Hon hade visserligen varit hemma från USA under några dagar i februari och under jul och nyår, men då hade han undvikit henne och tagit in på Dragör Hotel & Apartments. En tjugofyraårig Harvardtjej hade säkerligen huvudet på skaft och en faiblesse för efterforskningar.

Nurpasji tittade på mobilen. Skulle han sända ett sms till sin mamma? Hon fyllde år i dag. Han visste hur djävulskt besviken hon var på honom. Livet hade inte blivit som hon hade hoppats att det skulle bli för honom. Men det var just så sorglustigt livet kunde te sig. Han hade blivit en av världens mest fruktade massmördare. Samtidigt var han tvungen att tro att allt som händer gör det av en anledning och ska föra honom någonstans. Han var inte kommen till denna värld av en slump. Han var här för att stå upp mot den person som ville ta över världen.

MARINA VAR FORTFARANDE i ett enda stort töcken. Läpparna hade en ton av violett, hon var blek och orkeslös och hade tappat tio kilo i vikt. Den 23 november, efter drygt tre veckors kamp, hade Aleksandr somnat in.

Anatoly hade varit otröstlig under hela december. Själv hade hon inte ens kunnat förmå sig att ta itu med de mest enkla bestyr. Inte heller hade det blivit någon julpyntning. För polisen hade hon berättat allt men de hade inte kunnat hämta in Michail Trepasjkin, han var som uppslukad av jorden. De misstänkte att han tagit sig till Ryssland via flyg. Tidigt på morgonen den 2 november hade en Hawker 800 XP årsmodell 1999 med rysk besättning begärt landningstillstånd på Heathrow Airport. Bara en person hade gått ombord.

KLOCKAN VAR NÅGRA minuter över sju på morgonen när Seung-Hui Cho parkerade bilen utanför Norris Hall på Virginia Polytechnic Institute and State University i Blacksburg. Han hade bestämt sig för andra våningen av sydvästra flygeln där professor Liviu Librescu höll till.

Detta var hans sista år på skolan, engelsk litteratur. På hans förra skola, Fairfax County Public Schools, sade de att han led av svår ångest och hade selektiv mutism, en psykisk störning som uppkommit i barndomen och gjorde att han hade svårt för att prata i sociala sammanhang. De menade att han kände sig hotad av sina klasskamrater och därför fick svårt att prata inför dem. Men det var inte bara lärare och klasskamrater som tyckte att han hade problem. Förra sommaren hade hans mamma kontaktat en pastor i en kyrka i Woodbridge för att hennes son skulle renas från ondskefulla krafter. Skolan i Fairfax hade sagt att tillståndet hade försämrats och gjort upp en speciell läroplan som skulle hjälpa honom.

Cho skakade på huvudet. Han såg inte läkarna som vidare kompetenta. Svaret på hans beteende var att han inte orkade höra allt tjat om hur det kändes att bli tvingad av sin ångest att inte kunna få fram ord. Till dem hade han ställt frågan om man var mer klok för att man pratade. Hade de inte hört uttrycket att man har två öron och en mun för att man ska lyssna dubbelt så mycket som man talar? Och sedan dessa lättlurade klasskamrater. De köpte allt som etablissemänget proklamerade.

Men allt var för sent. Han var klassad som freak. Samtidigt visste han att presidenten aldrig skulle få reda på det. Virginia Tech hade inte fått det. Ingen annan heller. Enligt sekretesslagen fick Fairfax County Public Schools inte lämna ut uppgifterna. Likväl kändes det inte bra. Han levde i ett tidevarv där inskränkta läkare och stolliga forskare hade bestämt att det var sjukligt att vara fåordig.

Han öppnade handskfacket, tog ut mössan och handskarna och stoppade patronasken i västens innerficka. Han hade själv fixat en halvautomatisk pistol till, en Glock19. Han tog ut pistolerna ur handskfacket, Glocken, och Walthern som han fått av presidenten. Båda var laddade. I mössan hade han klippt två hål för att kunna se när han hade den nerdragen för ansiktet. Han tittade på klockan: 07:12. Han trädde på sig mössan och handskarna. Plötsligt såg han sig själv och sina egna rörelser utifrån. Allt gick i slowmotion och tidsuppfattningen försvann. Han förstod att det var adrenalin som fick blodet att rusa i raketfart till hjärnan. Han var inte där för att göra en tenta, eller för att genomlida ytterligare en föreläsning.

Han stoppade pistolerna i västens fickor, klev ur bilen och förde igen dörren. Han genade över gräsmattan. När han nådde entrén drog han ner mössan för ansiktet. Adrenalin pumpade runt – som en tasmansk djävul befann sig inne i hans kropp. Samtidigt visste han att det var adrenalin som var hans bästa vän. Signalsubstanserna skulle hålla honom alert.

CLIFF THOMPSON STOD på terrassen. Hålögt stirrade han ut i mörkret. Det enda han såg av trädgården var de fyra svagt lysande LED-lamporna. Ett år och åtta månader hade gått sedan hans existentiella plattform försvann under honom. Han var tillbaka på sitt jobb på *Vagabond*. Men han hade svårt för att få det att fungera. Hans älskade barn fanns inte längre i livet.

Som tur var hade han träffat en kvinna. Det var hon som gav honom energin för att han skulle ha orken att stiga upp om morgnarna. Han kände en hand på sin axel.

”Vill du ha en kopp te?”

”Nej tack”, sade han.

Han såg henne som sin räddande ängel. Hon hade fått honom att förstå att hämnd inte löste något. Han hade ändå inte haft modet att köpa något vapen i höstas på nattklubben Aphrodisiac.

”Kom så går vi och lägger oss”, sade hon och tog hans hand.

DET VAR TOMT i korridoren. Cho gick upp på andra våningen, platsen där professor Librescu höll till. Han tog upp Glocken och Walthern, höll dem hårt. Adrenalinet drev honom. Fick honom att glömma vem han var. Han var övertygad om att han var Jesus Kristus. Och korridoren var hans Via Dolorosa.

En dörr öppnades, en fräknig tjej kom ut och deras blickar möttes. Hennes sprudlande leende och morgonpigga blick sloknade för att ersättas av ett förskräckt leende och pupiller stora som 1-centare. Hon började skrika, han höjde armen, siktade och tryckte av och hon föll till golvet. Två dörrar öppnades, en lärare och en elev tittade ut, men slog genast igen dörrarna när de såg honom. Han hann inte skjuta. Han förstod att det inte skulle ta många minuter förrän alla på Norris Hall förstod att dödens budbärare var här.

Fastän han visste att det var elever i salen där den fräkniga tjejen kommit ut ifrån fortsatte han beslutsamt framåt i korridoren. Han mötte två elever, studenter han kände igen och som kallat honom ”kinesjäväl”. Han blev ännu mer övertygad om att han hade slussats dit av något större och mäktigare än när han mottog antagningsbeskedet att han fått en plats på skolan. Han lyfte armarna och hans två plågoandar kastade sig åt varsitt håll. Han tryckte av flera skott. Kulorna ven och båda skrek. Ytterligare dörrar öppnades, för att omedelbart stängas. Ljudet i korridoren var öronbedövande av skrik och gråt inifrån salarna. Cho styrde stegen mot professor Librescus sal. Han hade aldrig tyckt om professorn. Han premierade de elever som pratade mest under lektionerna. Och detta även om det inte var relevant för ämnet.

En dörr öppnades bakom honom. Han vände sig om. En elev kom springande emot honom. Han tog ett kliv åt sidan. På endast en meters avstånd sköt han honom i huvudet.

DET VAR MÅNDAG morgon och George Bush låg kvar i sängen. Seung-Hui Cho hade sagt att han skulle gå in på skolan fyrtiofem minuter innan de första föreläsningarna startade. Vilket var nu. Ändå kunde han inte vara säker på att Cho hade modet. Skulle skjutningen äga rum var han övertygad om att den skulle ge Facebook hundra miljoner nya användare på endast några timmar. Han tvingade fram ett leende. Här kastade de årligen in åtskilliga miljarder i illegitima projekt som drevs av National Security Agency, samt spionprogrammet Special Collection Service, och så kom pojkspolingen Mark med något som fick användarna att själva bedriva spioneri och lämna information om varandra. Dessutom skulle Mark förr eller senare sälja annonsplats på sajten. Facebook skulle varje år generera miljontals dollar i skatteintäkter.

SEUNG-HUI CHO hade fått syn på en lärare och två elever längst ner i korridoren och skjutit dem i ryggen. Från trappan hade han lyckats prickskjuta flera elever och en lärare. Utdelningen så här långt hade varit god. Han hade slutat att räkna men skulle enkelt nå upp till Columbinemassakerns antal.

Cho stod utanför Librescus sal. Han hörde hulkande inifrån. Försiktigt förde han ner handtaget, men någon höll emot. Han ville inte släppa pistolerna. Han visste att allt kunde ta slut då. Han vände sig om. Korridoren låg öde och känslan av att vara utanför kroppen återkom. Han såg sig själv stå vid salsdörren, klädd i de svarta handskarna och den gråa västen med neddragen luva och med pistolerna i händerna. Han tittade sig omkring igen. Den långa kala och tomma korridoren såg ut som om den ledde till de saligas plats.

Han fick upp dörren. Det var Librescu som försökt hålla emot. Han sparkade till professorn, som ramlade baklänges och slog i huvudet i en stol. Flera fönster var öppna. Han förstod att eleverna hade klättrat ut.

Han tittade på professorn.

”Skjut inte, Cho.”

Librescu hade genomskådat honom. Cho vek upp luvan. Han var torr i munnen och svetten rann längs med kinderna.

”Se mig i ögonen”, sade han och förde in Glocken i munnen på professorn.

Det fanns ingen rädsla i Librescus ögon. Han var en intellektuell person och visste att han inte kunde förskonas från sitt öde.

MARK HADE INTE velat berätta för de andra att Bill Gates och hans advokater hört av sig. Microsoft ville köpa 1,6 % av Facebook för 240 miljoner dollar. Köpet skulle ske redan i höst. Det var pengar som gjorde att de skulle klara sig fram till George Bushs ämbetslid löpte ut. För pengarna skulle de kunna bygga fler serverhallar.

För första gången förstod Mark på allvar att han höll på med något som eftervärlden skulle klassa som något av det största som inträffat under 2000-talet. I augusti 2005 hade Facebook 20 miljoner användare, i dag närmare 100 miljoner. Ändå fattades det 900 miljoner för att presidenten skulle vara nöjd. Men de hade tjugo månader på sig. Det betydde att de behövde dra in 45 miljoner användare varje månad. Hiskeliga mängder. Samtidigt ökade medlemsantalet i en rasande fart när Facebook nu öppnat upp för allmänheten i alla världens länder.

SEUNG-HUI CHO knuffade upp porten och sprang ner för betongtrappan och vidare över gräset. Han visste inte hur många han hade skjutit men uppskattningsvis rörde det sig om ett trettio-tal. Han hoppade in i bilen, drog av sig mössan.

Med en rivstart körde han därifrån. Han bestämde sig för att köra till parken. En plats som var folktom vid denna tidpunkt.

ARIE LYSSNADE PÅ nyheterna. En person, som man misstänkte var en elev, hade skjutit vilt omkring sig på Virginia Polytechnic Institute and State University i Blacksburg. Arie insåg att det fanns människor som mådde betydligt sämre än vad han gjorde. En insikt som fick honom att ta beslutet att försöka leva med det som han blivit utsatt för.

SEUNG-HUI CHO vred av tändningen och motorn tystnade. Adrenalinet hade klingat av. Han var rejält törstig och hungrig. Han öppnade dörren och klev ur. Han gick mot ett buskage. Bakom buskarna, inte synbar för förbipasserande, satte han sig på knä. Han tog upp pistolerna. De var fortfarande varma.

Han lade ner Walthern på marken. Tittade på Glocken. Livet som skulle vara en gåva hade för honom blivit en enda lång plåga. I alla fall hade han gjort sitt nya land en tjänst. Han satte pistolmynningen mot tinningen och tryckte av.

NURPAŠI KUNDE INTE sova. Han tände nattdukslampan och satte sig upp i sängen. Klockan hade blivit några minuter över ett på natten. Han bestämde sig för en nypa frisk luft. En vända ner i hamnen och tillbaka skulle få honom trött. Han drog på sig jeansen och t-shirten, tog mobilen och nycklarna och gick ut i hallen. Han klev i tofflorna, lyfte ner jackan och lämnade huset.

På nytt tänkte han på sin mamma som fyllde femtio i dag. Han hoppades att hon skulle få en fin födelsedag.

Nattluften var rå så han fällde upp kragen och tog upp mössan ur jackfickan. Han passerade gaveln på Strandhotellet. Han gick ner mot bryggan. En röd Volvo stod på tomgång med ljuset på. När han kom upp jämsides bilen kastade han en blick in. Till sin förvåning var det Preben han såg. Men det var inte Prebens bil. Och kvinnan bakom ratten var inte Annemette. När kvinnan och

Preben förenades i en kyss förstod Nurpasji vad Preben gjorde alla sena kvällar. Kvällar han sagt att han jobbade.

Nurpasji gick upp på gågatan som låg öde. När han passerade Vinbutiken Lima skymtade han ryggtavlan på någon som ledde en cykel. Ljusskenet från butikernas skyltfönsterbelysning var inte tillräckligt för att han skulle kunna se om det var en man eller en kvinna. Personen med cykeln såg ut att halta och hade en snarlik gångstil som Sjamil Basajev. Nurpasji uppskattade att avståndet mellan dem var hundra meter. Han fick en konstig känsla och ökade farten för att komma ifatt. När personen svängde vänster ner i gränden möttes deras blickar och Nurpasji såg att det var en man och tyckte att han påminde om Basajev.

Nurpasji satte efter i full fart. När han kom ner till gränden var mannen borta och cykeln stod mot en husgavel.

”Sjamil”, sade han. ”Eto ty?”

Nurpasji gick fram till cykeln, en oläst DBS. Han tittade sig omkring. Men personen var borta.

DET HADE BLIVIT sen eftermiddag. Mark var ensam på kontoret. Han väntade samtal. Under tiden såg han på nyheterna. Han hade full förståelse för denne Seung-Hui Cho – någon var tvungen att sätta stopp för upptrappningen. Människor mådde dåligt och slogs ut på grund av att etablissemangen krävde allt mer av dem. Inte minst skolan. Snart var det bara de med ADHD som klarade sig. Mark var själv diagnostiserad med Aspergers och ADHD, och han likt många andra med syndromet trott att det bara handlade om att de var ambitiösa. I dag förstod han att de skulle ses som ett nutida problem för andra eftersom han och många med honom hade en ”nedärvd dopning” och samhället lade ribban efter dem. Han sneglade på sin mobil. När nu Microsoft ville köpa 1,6 % av Facebook var han tvungen att skaffa sig all info han kunde om Bill Gates. Han visste att Bill var avhoppad Harvard-student och i högstadiet gått i Lakeside School i Seattle där

favoritämnet hade varit matematik. I åttonde klass köpte elevernas mammor en dator till skolan på en loppmarknad. Bill blev intresserad av programmeringsspråket BASIC och fick hålla på med datorn under mattelektionerna. Nästföljande termin köpte skolan in datorer till eleverna, men det fanns säkerhetsbrister i datorsystemet. Bill och hans klasskamrat gick kurser i källkod för olika program som kördes på systemet och en kort tid därefter redde de ut bristerna. Månaden efter skapade Bill och hans vän, Paul Allen, ett program som de sålde. I januari 1975 (efter att ha läst en tidningsartikel som handlade om världens första mikrodator, Altair 8800) kontaktade Bill datorns tillverkare, MITS. Han berättade att han och några andra arbetade med en BASIC-interpretator för Altair 8800. I själva verket hade de inte ens börjat skriva koden och hade inte heller någon Altair-dator. MITS gick med på att träffa dem. Några veckor före mötet började de skriva programmet. De jobbade dygnet runt och utvecklade en Altair-emulator som kördes på en minidator. Genom att tillhandahålla en BASIC-interpretator skulle de göra det mer attraktivt för vanligt folk att köpa datorer. När de visade upp vad de skapat fick de ett avtal om att de skulle lansera interpretatorn som Altair Basic. Bills vän, Paul Allen, anställdes av MITS medan Bill tog ledigt från Harvard för att arbeta med Allen. I november 1975 startade Bill och hans vän Microsoft. Året därpå skrev Bill ett brev till datorentusiaster där han försäkrade att det fanns en kommersiell marknad för datormjukvara, och att mjukvara inte skulle få kopieras utan tillstånd. År 1980 kontaktade IBM Microsoft och berättade att de var intresserade av en BASIC-interpretator för sin kommande PC. När IBM nämnde att de behövde ett operativsystem hänvisade Bill dem till DRI. Förhandlingarna mellan IBM och DRI gick mindre bra och de fick inte någon licens. IBM nämnde licenssvårigheterna vid kommande möte med Bill och bad honom att fixa ett fungerande operativsystem. Bill föreslog att de skulle använda QDOS, ett CP/M-liknande operativsystem som SCI hade skapat. Microsoft köpte QDOS för 50 000 dollar utan att nämna något om att IBM var intresserade. Efter att ha anpassat operativsystemet till PC levererade Microsoft det till IBM som PC-DOS och fick 80 000 dollar för det, men behöll själv rättigheterna.

Under tidigt 80-tal introducerade Microsoft en egen version av ett grafiskt användargränssnitt och genom att förinstallera datorer med Windows försäkrade sig Microsoft om att bli det största mjukvaruföretaget i världen.

Mark såg att mobilen vibrerade. Han tog den.

”Ja.”

”Dina misstankar var korrekta. Bill Gates skjuter in en massa pengar i Wikileaks.”

”Tack, Aaron”, sade Mark och lade på.

Aaron Swartz var skicklig. Mark såg fram emot att jobba ihop med honom. Bush skulle gå i taket om han fick reda på att Bill Gates sponsrade Wikileaks.

LAURA BUSH TITTADE på nyheterna igen. Hon var fortfarande tagen och kunde inte begripa vad som tog åt ungdomarna. Att skjuta någon, i detta fall 32 personer och efteråt sig själv, var mer än galenskap. Denne Cho kom från Centreville i Fairfax County, den plats där hennes Bushie hade en gammal vän som han besökt så sent som i november. Det kunde lika gärna ha varit George som kommit i vägen för denne student.

Laura stängde av teven. I dag skulle hon och George träffa Judy och Michael Wood som var hemma om från ambassadörsuppdraget i Sverige. George hade åkt i väg redan tidigt i morse när han hört om skjutningen på universitetet. Han hade ringt för en stund sedan och sagt att han skulle vara tillbaka om en timme. Hon tittade på klockan. Det var dags att göra sig i ordning. I sovrummet stod Georges klädkammardörr på glänt. Han låste den alltid efter att ha tagit ut vad han skulle ha på sig. Kanske hade han redan kommit tillbaka?

”Är du där, Bushie?”

Hon fick en obehagskänsla. Hon visste att han var överansträngd. Tänk om han segnat ihop i klädkammaren?

Hon förde upp dörren och tände ljuset. Ingen där. Hon släckte ljuset, men stannade till. På nytt tände hon. Hon tittade på den gråa träningsoverallsjackan. Något buktade ut från ena fickan. Hon hade ett vagt minne av att George bar den i november när han skulle ut och springa för att efteråt hälsa på sin gamla vän i Centreville. Hon drog upp blytlåset och stoppade ner handen. Hon plockade upp något som såg ut som ett brev.

MARK RESTE SIG och gick in på toaletten. Han funderade på vad de andra skulle säga om han anställde Aaron Swartz. Dustin skulle säkert inte bry sig. Däremot visste han att Chris och Eduardo skulle.

Mark drog ner byxorna och satte sig. De hade fem toaletter på kontoret och han satt på den offentliga. Plötsligt small det till. Han knuffade upp båsörren, reste sig och drog upp byxorna. Han gick ut ur båset och öppnade dörren.

”Är det någon där?” sade han.

Han bestämde sig för att gå en runda i den femhundra kvadratmeter stora lokalen. Han tänkte på Aaron Swartz igen. Aaron skulle bli en oskattbar tillgång i företaget. Han kunde de flesta kodspråk.

Mark gick ut i det ena köket. Det fanns två kök men de använde bara det ena. Han passerade de fyra toaletterna, som låg vägg i vägg med varandra. Samtliga dörrar var öppna så han slängde en koll in. Men ingen där. Han gick in i konferensrummet och vidare till samlingsrummet. Men ingen där heller. Han lämnade samlingsrummet och gick tillbaka till den offentliga toaletten. När han

kom in såg han att dörren till båset han suttit i för bara några minuter sedan var stängd. Han kunde inte erinra sig att han fört igen dörren så han böjde sig ner och tittade in under. Men det var tomt. Han reste sig och drog upp båsdörren.

”Vad i helvete!” utbrast han.

När han vände sig om för att springa stod den andre Winklevoss-brodern där. Båda var närmare två meter så det fanns inte en chans i världen att han skulle rå på dem fysiskt.

”Din lilla jävla jude!” sade han i båset, som Mark gissade var Tyler, och hoppade ner från toalettlosetten. ”Du har snott idén till det som skulle bli vårt livsverk.”

Kapitel 15

10 september 2007

ETT ÅR HADE gått sedan sprängningarna i Londons tunnelbana. Hon visste att det var hon som hållit Cliff vid liv men till slut gick det inte längre. Kanske var det för att hon fått honom att inse att hämnd inte skulle få tillbaka barnen. Men också att ge sig på Riyad-us Saliheen-brigaden var en uppgift som inte ens regeringar mäktade med.

Hon lade buketten på gravstenen. För hennes del var det dags att gå vidare.

ANNEMETTE OCH HAN hade känt varandra i snart ett år. Dagligen hade de kontakt. Kom hon inte ner till båten så ringde hon. Hon var alltid lika glad. Dessutom hade hon hemlagad mat med sig. Men han var fortfarande lika försiktig med vad han berättade för henne och försökte att hemlighålla sitt förflutna i den mån det gick. I hennes närhet var han alltjämt Adrian Bushati. Då och då tänkte han på natten i våras när han sett Preben tillsammans med en kvinna i en röd Volvo. Men han hade inte berättat för Annemette vad han sett. Tidigt hade han lärt sig att inte lägga sig i andras angelägenheter. Han förstod också att om han berättade skulle det föra med sig att Annemette och Preben gick skilda vägar. Flera gånger hade hon sagt att hon kunde tänka sig att bo ensam. Och ett bättre skäl till att göra slag i saken och flytta än att maken höll sig med älskarinna var svårt att finna.

Nurpasji misstänkte att Annemette blivit förälskad i honom. Hon hade sagt att om hon flyttade kunde han under vinterhalvåret hyra ett rum billigt av henne. Samtidigt visste han vad det innebar. Att bo i deras uthus var inte samma sak som att vistas tjugofyra timmar tillsammans i en lägenhet. När han tänkte på vad han sett vid Vinbutikerna Lima kändes det mer bekymmersamt än var han skulle bo under vinterhalvåret. Den haltande mannen med cykeln hade en snarlik gångstil som Sjamil Basajev. Men Basajev var död. Samtidigt visste han hur förslagen Basajev var. Det kunde lika gärna ha varit en annan som dött på den där lastbilen med sprängämnen i Ekazjevo i Ingusjien förra sommaren.

MARK HADE INTE hört något mer ifrån bröderna Winklevoss. Han var tacksam för att de inte hade gett sig på honom i våras. Innan de lämnat kontoret hade de sagt att de skulle dra honom inför rätta. Han visste att de menade allvar. Pengar fanns och deras pappa var advokat.

Facebook hade antagit budet på 240 miljoner dollar från Microsoft och i de 1,6 % ingick även rättigheterna att annonsera internationellt. Det betydde att Facebook i dagsläget var värderat till 15 miljarder dollar. Det trista var att Aaron Swartz hade tackat nej. Han ville jobba vidare med *Reddit*, en social nyhets sida på internet.

ALDRIG TIDIGARE UNDER deras trettioåriga äktenskap hade hon hotat med skilsmässa men nu hade hon. Och detta för att han varit slarvig och glömt Chos brev i overallfickan i våras.

Under dessa snart sju år som president kände George för första gången att det skulle bli skönt att lämna presidentämbetet. Och även om det fanns en viss ambivalens inför vad han gjort fanns det samtidigt en stolthet. Om det kom fram vad han varit med om att iscensätta skulle han inte bli den mest omtyckte presidenten men stora delar av det amerikanska folket skulle se honom som den president som sett om sitt folks bästa.

ETT ÅR HADE gått och Linus hade bytt namn och bodde i en stad i Mellansverige. Han hade aldrig gått in på Café Erik för att träffa Nikola. Ett beslut han tagit utanför kaféets entré. Att Nikola skulle kräva tillbaka de 50 000 kronorna var tvivelsutan. Han visste också att Nikola skulle skada honom. Serber var ett hårdfört folk.

Han hade slutat helt med programmering. Han jobbade på en skola som vaktmästare. Och han trivdes. Dessutom hade han träffat en kvinna. Sara var nyutexaminerad lärare, jobbade på skolan och kändes som en soulmate. De hade redan pratat om att flytta ihop. Bäst av allt var ändå att han inte hört av Regan. Ibland tänkte han på det. Var han pappa eller var han inte? Förmodligen inte.

Det var säkert bara en kudde som hon hade stoppat in under tröjan. I alla fall hade hon gjort allt för att han skulle stanna kvar hos henne. Ett bemödande som ändå fick ses som beundransvärt.

MARK SATTE PEPSIN på bordet, tog brevkniven och sprätte upp kuvertet. Han lade brevkniven, tog upp brevet och vek upp det. En stämningsansökan. Käranden, Tyler och Cameron Winklevoss. Mer behövdes inte läsas. Han skulle bli tvungen att sälja av ytterligare en del av företaget. Han skakade på huvudet och tog en klunk av Pepsin. När han läste hur mycket käranden yrkade på var han nära på att sätta Pepsin i vrångstrupen.

NURPASJI VINKADE NÄR Annemette klev av cykeln. Han undrade vad hon skulle bjuda på i dag? Vädret var fint så de kunde sitta på däck. Han hade provat på flaeskesteg, men det var inget han hade tyckt om. Däremot de röda korvarna.

”Behöver du hjälp?” hojtade han när hon var i färd med att lyfta av korgen från styret.

”Tack, men jag klarar det.”

Nurpasji såg att hennes leende var ovanligt brett och ögonen glittrade. Han undrade vad hon hade i kikaren.

DOMSTOLEN FÖRPLIKTADE SVARANDEN att till käranden utge 500 miljoner dollar. Det var ett dispositivt mål. Kom de inte överens under förlikningen skulle det gå till förhandling där domaren fick avgöra tvisten. Mark suckade. Han förstod att om han inte kom överens med Winklevoss-bröderna skulle det bli kostsamt. Om det skulle bli förhandling skulle domaren bara titta på aktievärdet. Facebook var värderat till 15 miljarder dollar.

I MORGON VAR det årsdagen av den 11 september. Tre år hade gått sedan attentatet mot Skola Nummer Ett i Beslan i norra Kaukasien. George Bush visste vad det betydde. Flera miljoner användare skulle ansluta sig till Facebook. Han hade erbjudit Sjamil och de andra i Riyad-us Saliheen-brigaden tio miljoner dollar för angreppet. Som svar hade han fått att pengar inte betydde något, belöningen var att få en plats i himmelriket. Trots att hundratals barn hade fått sätta livet till räknade de angreppet mot skolan som en god gärning. Sjamil hade sagt att Putin skulle bli varse om vem han jävlades med.

George skakade på huvudet. Han hoppades att det aldrig skulle komma ut att han erbjudit Riyad-us Saliheen-brigaden en stor summa pengar för angreppet. Om det gjorde det skulle han ställas inför riksrett. Och då visste han hur det skulle gå. Han skulle bli den förste amerikanske president att fällas. Ja, kanske också avrättas.

NURPASJI SKRATTADE. ANNEMETTE var inte bara vis, hon var rolig också. Hennes historier var alltid lika underhållande. Plötsligt blev hon allvarlig.

”Jag har bestämt mig”, sade hon och förde sonort ihop handflatorna så fiskmåsen på relingsräcket flög iväg.

Nurpasji satte ner muggen.

”Vad tänker du då på?”

”Att jag ska flytta.”

”Är det säkert? Jag menar ... Har du tänkt igenom det ordentligt?”

”Det är klart jag har. Jag har till och med pratat med vår dotter om det.”

”Okej”, sade Nurpasji.

Annemette tog av sig glasögonen. Hon lade dem på bordet och sträckte sig efter hans hand.

”Jag har inte berättat för dig, men jag misstänker att Preben har ihop det med sin sekreterare och har haft i många år.”

TRE ÅR HADE gått sedan angreppet. Mark visste inte om han och Basajev fått människor runt om i världen att tro att attacken mot skolan var ett verk som den amerikanska staten låg bakom. Än verkade det inte så. Trots att han ville påskynda det gick det inte. Att skriva folk på näsan fungerade inte. De skulle själva dra slutsatsen.

I dag skulle han och Priscilla gå ut och äta. Han ville vänta med att berätta för henne om brödernas stämningsansökan.

Kapitel 16

15 januari 2009

FEMTON MÅNADER HADE gått. Finanskrisen var över och för drygt två månader sedan, den 4 november, vann Barack Obama presidentvalet över republikanen John McCain. Om fem dagar var det dags för Obama att tillträda ämbetet som USA 44:e president. Något som Mark och de andra hade sett fram emot under hela 2008. Att Bushs ämbets tid var över.

När det kom till tvistemålet hade bröderna Winklevoss fått nöja sig med 45 miljoner dollar – ett belopp som Mark, Dustin, Eduardo och Chris var nöjda med och inte i närheten av de 500 miljoner som bröderna yrkat på. Facebook hade numera årliga intäkter på 300 miljoner dollar och för första gången ett positivt kassaflöde. Glädjande var också att de hade bestämt sig för att flytta huvudkontoret till Dublin på Irland där bolagsskatten var låg. Ett beslut som Mark visste skulle få Bush, ja, säkert Obama också, att gå i taket eftersom miljarder i framtida skatteintäkter skulle gå förlorade för den amerikanska staten.

När det kom till Priscilla fick han allt mer tid med henne. Han visste inte om det var bra eller dåligt. Han behövde i alla fall ha någon vid sin sida som han kunde lita på. Och en mer pålitlig person än Priscilla var svår att finna. I höstas hade hon börjat läsa medicin. Hon ville jobba med barn, pediatrik. Han tyckte att hon skulle inrikta sig på psykiatri i stället – det fanns många dårar där ute. Ibland undrade han om inte han själv blivit en. Han hade blivit paranoid och folkskygg. Han tyckte att det dök upp paparzzofotografer överallt. Och i dag var han tvungen att lämna kontoret och möta Priscilla efter ytterligare en av läkarprogrammets många laborationer.

EFTER ATT HA tillbringat nästan ett år i Tyskland var Nurpasji tillbaka i Danmark. Han hade ingen kontakt med Annemette längre. Han visste att hon valt att stanna kvar hos Preben. Ett beslut han tyckt varit klokt.

I dag bodde han i Köpenhamn. Ett stenkast från Tivolit. Han hyrde ett rum av en äldre man som han misstänkte var homosexuell. Gubben satt ofta och glodde på porrfilm och det var uteslutande manspersoner i dem.

När det kom till Linda IV hade han sålt henne billigt till en tysk bilförsäljare – pengarna han funnit i båten var slut, likaså de 50 000 kronorna han fått för diamanterna. I inbyte för bilen hade han fått en splitter ny Dacia Duster och 25 000 euro i kontanter. Att båten var värd mycket mer, ja, även diamanterna, struntade han i. I alla fall gjorde han det för sex månader sedan. I dag skulle han behövt några hundra tusen till eftersom han bestämt sig för att åka över till USA. Det var i Kalifornien han skulle starta ett nytt liv.

I Köpenhamn fördrev han tiden med att sitta på Kongelige Biblioteket. Han visste inte varför han läste svenska böcker. Kanske var det för att något sade honom att han förr eller senare skulle hamna i Sverige igen.

Trots att det gick mot tre år kunde han inte glömma Zytka – kvällen han kom hem efter sitt möte med Adrian på Rådhuskällaren och hon berättat att hon hittat en annan och bett honom flytta. I över en månad hade han fått sova på jobbet i en arbetsbod. I dag förstod han hur stark kärleken kunde vara. Trots att han varit med om att döda 300 personer tänkte han mer på Zytka än på offren och deras anhöriga.

Zytka hade tagit hand om honom väl. Inte minst när det kom till sexet. Han misstänkte att hon tidigare arbetat som callgirl. Men det var inget han brydde sig om.

NÅGRA DAGAR TILL sedan var det slut. Och trots att det var en demokrat som skulle inta ämbetet var George Bush lättad. Det tråkiga var att Laura fortfarande var arg på honom. Än hade hon inte sagt något till döttrarna. Men han blev allt mer osäker på om hon skulle. Om det skulle komma fram vad han gjort skulle Barbara och Jenna ta avstånd ifrån honom resten av livet. Men han hade en hållhake på henne. Naturligtvis skulle hon inte säga något. Hon hade kört ihjäl Mike Douglas och tagit livet av sina småsyskon.

SJAMIL BASAJEV VAR kvar i det lilla sekelskifteshuset på Strandgade i Dragör. Han kunde inte förstå att han bott där i tre år, tiden gick så fort – vilket inte minst relationen med hans hyresvärd visade. De hade blivit goda vänner och han hade berättat för honom att han inte var någon rysk pensionerad ishockeyspelare utan en politisk flykting från Tjetjenien. Vad han varit med om höll han naturligtvis för sig själv.

Ibland tänkte han på aprilkvällen för snart två år sedan. Att det kanske varit Nurpasji som följt efter honom. Han kunde fortfarande inte förstå det. Snabbt hade han ställt cykeln och sprungit in mellan husen och vidare in i en trädgård. Stående bakom garaget vid staplade vedkubbar hade han tyckt att personen sagt hans namn. Men han förstod att han hörselhallucinerat.

MARK SATT I bilen utanför University of California i San Francisco och väntade på Priscilla. För att slippa nyfikna hade han hade parkerat bredvid en Chevrolet Van. Samma dag som Priscilla avverkat sin första föreläsning skrev ledningen in hennes namn bland berömdheter som går och har gått på universitetet.

Han tog upp sin mobil. Han läste om en Airbus som flugit in i en flock gäss och fått landa i Hudsonfloden. Det knackade på passagerarsidans fönster.

Han körde ner rutan.

”Har jag tagit din parkering?” sade han när han såg hennes oroliga blick.

”Nej då”, sade kvinnan som var i medelåldern. ”Jag bara undrar om du kan hjälpa mig med att fälla ihop en barnvagn?”

”Javisst”, sade Mark och lade mobilen på passagersätet och tog ut tändningsnyckeln. ”Står din bil här på parkeringen?”

”Ja”, sade hon.

Mark klev ur. Han kastade en blick över biltaket och såg en sittvagn stående bakom en silverfärgad Volvo. Han tittade på kvinnan. Trots att hans anlete pryddes många tidningars och tidskrifters förstasidor verkade hon inte känna igen honom.

”Jag köpte vagnen för två veckor sedan men har fortfarande inte blivit klok på hur man faller den.”

Mark undrade för sig själv var barnbarnet och föräldrarna höll hus.

”Jag förstår”, sade han och förde igen dörren. ”De kan vara lite knepiga att fälla ihop. Och definitivt om man inte har med vagnar att göra varje dag. Men har föräldrarna lika svårt för att fälla den?”

Kvinnan skrattade.

”Det är min vagn.”

”Där ser man”, sade Mark. ”Är barnbarnet en han eller hon?”

Kvinnan skrattade igen.

”Det är en han och han är min son.”

FORTFARANDE SÄNDE MARK pengar. Inga större summor men Sjamil klarade sig. Vid ett flertal tillfällen hade hyresvärden frågat hur han försörjde sig. Han hade sagt att hans tjetjenska vänner var vänliga och sända pengar. Hyresvärden hade då frågat vilken bank han hade. Sjamil hade inte vetat vad han skulle svara och slängt ur sig Danske Bank. Hyresvärden hade sagt att han föredragit om Alexander i fortsättningen kunde sätta in hyrespengarna på hans konto i stället för att ge dem kontant till honom.

Flera gånger hade Sjamil varit i valet och kvalet om han skulle öppna ett konto. Hans pass, med namnet Alexander Konstantin född den 26 juli 1968, var giltigt några månader till. Men han vågade inte. Skulle de misstänka något på banken och kontakta polisen var det över.

Han tog käppen och stapplade in i sovrummet. Numera hade han svårt för att sitta på huk. Han lade kudden på golvet och satte sig på den, med stöd av käppen. Ur innerfickan tog han upp den lilla skruvmejseln. Han lossade de två skruvarna i vägguttaget och lade skruvmejsel och vägguttag på golvet. Med tumme och pekfinger lirkade han ut sedelbunten. Om Mark upphörde med betalningarna var han till rätta. Han var också orolig för att hans hyresvärd skulle komma och besöka honom i ögonblicket han hämtade posten och ett av breven skulle vara från Mark och innehålla pengar. Visserligen var de breven inte allt för frekventa men sannolikheten fanns.

Det var kallt men snöfritt på gator och torg så han hade bestämt sig för att gå en sväng i hamnen. Fantomsmärtorna i hans förlorade fot hade blivit värre och han hade ont i benet – DBS:en fick numera stå. Kanske handlade det bara om månader innan han var sängliggande. Något som naturligtvis oroade.

MARK OCH PRISCILLA var på väg tillbaka. Kvinnan med barnvagnen hette Regan och bodde i San Fransisco. Han kunde inte erinra sig om vad kvinnan hette som Linus haft ett platonskt förhållande med. Han mindes i alla fall att hennes namn hade börjat på R.

”Ursäkta mig, älskling”, sade Mark. ”Jag måste ringa ett samtal.”

Priscilla svarade inte. Hon satt med en bok, *Atlas of Human Anatomy* av Frank H. Netter.

Mark slog numret.

”Hej, det är jag. Jag har en fråga till dig.”

”Bara kör”, sade Dustin.

”Vad hette kvinnan som Linus hade ihop det med?”

”Du menar tanten?”

”Ja.”

”Regan.”

FÖR DRYGT FYRA år sedan hade hon monterat in en sändare i hans ena slipper och nu också presenterat sig med namn. Likväl hade han inte känt igen henne. Å andra sidan hade han inte sett när hon förde in metallsändaren, stor som en tumnagel, i den lilla sprickan i klacken. Mark var anledningen till att Linus hade lämnat USA. Ändå kände Regan att det fick räcka. Om hatet skulle växa sig starkare skulle hon inte värdesätta tiden med sin son. Efter Lindas död hade hon svurit att aldrig någonsin låta Laura komma undan med att hon uppsåtligt kört över Mike Douglas, Lindas pappa. Men lille Kevin hade ersatt saken efter Linus och hennes dotter. Det fick räcka nu. Hon skulle lämna Laura åt sitt öde.

Kapitel 17

21 november 2010

BARACK OBAMA VAR på ett sprudlande humör. Om drygt en månad firade han två år som president och både Representanthuset och Senaten hade röstat igenom hans omfattande vårdreform. Den som i folkmun fått namnet Obamacare. Men mer hade hänt i världen. För en vecka sedan hade Burmas oppositionsledare Aung San Suu Kyi frigetts. Och i dag påbörjade Israel sin tjugofem mil långa barriär längs sin gräns mot Egypten, och om bara några timmar skulle Barack träffa Facebooks grundare. Ett möte han sett fram emot. Han ville veta mer om sajten som var på väg att erövra världen.

Många gånger hade han funderat på det. Sajten var snarlik National Security Agency – men då inte med uppgiften att skydda amerikanska kommunikationsnätverk och informationssystem, utan snarare att ta sig in i andra länders nätverk och system. Som användare av Facebook klev man också in i varandras privata sfärer. Och vad medborgarna pratade om, hade för åsikter om domstolar, polisväsen och andra myndigheter, tyckte Obama inte skulle bli en nationell eller för den delen internationell angelägenhet. Han visste inte varför han kände som han gjorde men något sade honom att George Bush hade ett finger med i detta. Han oroade sig också för vad denne Julian Assange, Wikileaks talesperson, spridit. I april hade Wikileaks publicerat en videofilm där en amerikansk attackhelikopter på uppdrag i Bagdad skjuter ihjäl två journalister på marken, en händelse som USA tystat ner. Det visade sig vara den Irakstationerade underrättelseofficeraren Bradley Manning som läckt videon till Wikileaks.

NURPASJI BODDE I USA. Han hyrde ett rum i San Fransiscos mest exklusiva stadsdel Russian Hill. På dagarna sökte han jobb, efteråt gick han till biblioteket och läste. Även där blev det en hel del svenska böcker.

Innan han lämnat Danmark och Köpenhamn hade han sålt sin Duster till mannen han bodde hos. Han hade fått 75 000 kronor för den. Av de 250 000 som han fått för båten hade han 100 000 kvar. Det mest glädjande var ändå att han och Annemette hade återupptagit kontakten. Hon hade berättat att det hade fungerat bra mellan henne och Preben fram tills för bara några månader sedan i samband med att hon blivit tvungen att avliva sin hund. Hon misstänkte att han fortfarande träffade sin före detta sekreterare. Det hade fått henne att ta beslutet att flytta.

Nurpasji log för sig själv där han gick på den regnblöta trottoaren. Ifall han skulle bli tvungen att lämna USA och åka tillbaka var Annemette hans räddande ängel. Hon hade sagt att hon saknade deras pratstunder. Hade han funderingar på att komma tillbaka fick han gärna bo hos henne.

Han var nu på väg till banken för att sätta in pengar. Med Adrians pass hade han lyckats att öppna ett konto.

GEORGE BUSH TRYCKTE ner peggen. Han tittade upp mot den klarblå himlen. När han lämnade presidentämbetet för snart två år sedan hade han varit orolig för att han inte skulle få tiden att gå och valt att påbörja sin självbiografi. Han drog på munnen och insåg hur fel han haft. Var det inte alla föreläsningar han blev uppbokad på så var det golfen eller målandet som upptog hans tid. Att han skulle bli en efterfrågad föreläsare var inget han kunnat drömma om, han hade ju blivit framröstad som den mest illa sedde presidenten någonsin i USA. Han var till och med mer avskydd än vad självaste Nixon varit under Watergate-skandalen. Och denna avsky var för att han hade tågat in i Afghanistan och Irak. Naturligtvis spädde den ekonomiska krisen, som betraktades som den värsta sedan depressionen, också på hans impopularitet.

George placerade bollen på peggen. Det positiva med tiden som gått var att Laura hade mjuknat upp och lovat att aldrig berätta för döttrarna. Och varför skulle hon? Hon hade ju själv så mycket på sitt samvete. Men det fanns mer. Denne Assange skulle nog bli varse om vem han jävlades med. Och när den australienske lymmeln hade anlänt till Sverige var det som om allt var skrivet i stjärnorna. Han hade kommit till landet där kvinnorna regerade. George hade genast ringt Fredrik

Reinfeldt som lovat att så fort de fick fram en trovärdig våldtäktsanmälan skulle de plocka in Mr. Assange. Sagt och gjort. Julian Assange anhölls i sin frånvaro misstänkt för våldtäkt, sexuellt ofredande och olaga tvång riktat mot två kvinnor. Men Assange hade vägrat att inställa sig till förhöret. Han hade gått ut med att han aldrig träffat dessa kvinnor, att allt var ett enda stort påhitt för att Sverige skulle få en anledning att lämna ut honom till USA. Han hade nämnt Egyptenaffären för nio år sedan när Sverige lämnat ut två terrormisstänkta till CIA och de misstänkta sedan flögs till Egypten där de sedermera fängslades och utsattes för tortyr.

SJAMIL HADE SVÅRT för att gå. Och nu skulle hans hyresvärd, som gått i pension, dessutom sälja huset. Sjamil visste inte vad han skulle ta sig till. Skulle han bli tvungen att åka tillbaka till Tjetjenien? Han stödde sig mot dörrkarmen. Mark sände fortfarande pengar till honom. Inte mycket. Men han var tacksam för varenda krona han fick.

Trots att det gick mot december var det fortfarande plusgrader. Sjamil bestämde sig för att gå en runda. Han hade gått upp tio kilo i vikt. Fysisk inaktivitet var en stor riskfaktor för hälsa och själ. Allt stillasittande det senaste halvåret hade gjort att han oroade sig för blodproppar. Skulle han hamna på sjukhus så visste han att det var över. Passet, med namnet Alexander Konstantin, hade gått ut.

DET HADE GÅTT bra på banken. Nurpasji hade satt in 1 000 dollar. Nu var han hemma på Lombard Street. Han gick in på sitt rum, lade plånboken på bordet och gick in i vardagsrummet. Han visste inte var hans hyresvärd höll hus i dag så han gick fram till bokhyllan och lyfte ner ett av fotoalbumen.

Han vek upp albumet och bläddrade i det.

”Hej!”

Han vände sig om.

”Jag trodde inte du var hemma?” fick han ur sig och hoppades på att hon inte tog illa upp för att han rörde hennes privata tillhörigheter.

”Jo då”, sade Regan. ”Jag har bara varit nere i källaren för att hämta upp lite julsaker.”

”Vem är detta?” sade han.

Hon kom fram till honom.

”En ung och artig kille som hyrde ett rum av mig.”

”Jag trodde först att det var din son?”

”Nej då”, sade hon. ”Jag har bara lille Kevin. Linus är svensk och kommer från Sverige.”

SJAMIL SATTE KRYCKAN mot lyktstolpen. Andningen var häftig och han kände sig yr. Bara av att gå några hundra meter tog på krafterna. Han vände sig om och såg en kvinna komma gående emot honom med raska steg.

”Hur är det fatt här?” sade hon.

”Inte så bra”, fick han fram och tog tag i lyktstolpen.

”Ja, men käre, lille vän”, sade hon och tog honom under armen. ”Klarar du av att gå till bänken?”

”Jag tror det.”

Sjamil tog sin krycka och lade armen om hennes axel.

”Så ja, då går vi”, sade hon.

Han tog några stapplande steg.

”Det går ju bra”, sade hon och log mot honom. ”Ett par steg till och vi är framme.”

Med ett stänk sjönk han ihop på bänken.

”Tack”, sade han och gav henne kryckan.

”Det var så lite så”, sade hon och tog hans hand.

Deras blickar möttes.

”Vad heter en sådan skadeskjuten kråka då?”

”Vad?” sade han.

”Har du ett namn?”

”Alexander, Alexander Konstantin.”

”Jag heter Annemette.”

Kapitel 18

23 juli 2011

I GÅR HADE han nåtts av bilderna från vansinnesdådet i Norge. Minuterna efter hade han ringt och pratat med Jens Stoltenberg som sagt att gärningsmannen varit ensam. Barack hade inte kunnat förstå hur en enda person kunnat skjuta ihjäl så många på så kort tid. Stoltenberg hade sagt att mannen varit utklädd till polis och haft ett automatvapen.

Året så här långt hade präglats av elände. Lika obehagliga som bilderna var från massakern på Utöya var bilderna från Afrikas horn där miljontals människor var drabbade av svält. Och i början av året hade den arabiska våren inletts. Den hade startat några veckor tidigare, närmare bestämt den 17 december då den arbetslöse akademiske tunisiern Bouazizi i ren protest hade satt eld på sig själv efter att polisen beslagtagit hans grönsaksvagn. Men harakirin var inte för att de tagit hans vagn utanför sitt och sitt folks dåliga levnadsvillkor. Stora delar av folket i Tunisien kände igen sig i Bouazizis livssituation.

Bouazizis martyrdöd blev starten på ett uppror som spred sig från den lilla staden Sidi Bouzid till andra delar av landet för att till slut nå huvudstaden. Så här långt hade hundratals människor mist livet i oroligheterna som följde i demonstrationerna. Nu hade demonstrationerna spridit sig till andra länder.

Barack visste inte vad han skulle ta sig till. Trots det massiva internationella biståndet hände inget. De afrikanska länderna fick inte förfästa att utveckla tekniska och sociala innovationer. Han förstod att det skulle ta många år till innan Afrikas ekonomier skulle ta fart. Ekvatorialguinea var Afrikas mest brutala diktatur, och Somalia toppade listan över de mest korrumpade länderna i världen. Inbördeskriget i Somalia hade pågått sedan 1991. Stora delar av befolkningen svält och mycket av biståndet förskingrades. I Sydsudan rådde kaos, massor med människor var på flykt.

När det kom Guinea-Bissau, det lilla skogbevuxna landet med sin sumpmark och sina mangroveträsk, hade landet varit politiskt instabilt sedan frigörelsen 1974 och var egentligen inget

annat än en stor omlastningszon för droger. Barack sade det inte rakt ut men förstod att varken han eller någon annan skulle få bukt med stora delar av Afrikas problem. I stället fick han inrikta sig på att försöka lösa de inhemska problemen. Det positiva i eländet var att i december hade brittisk polis gripit Julian Assange i London. Tyvärr beslöt sig domstolen för att släppa honom fri mot borgen. Ändå fick han se Julian och hans förhävanden som något positivt. Boken som Assange påbörjat, och som han visste att Julian fått en miljon pund för när han hade sålt rättigheterna till *Sunday Times*, hade Julian nu beslutat sig för att inte skriva.

SEDAN MÖTET I höstas med Annemette hade allt tagit en vändning och oron var som bortblåst. Hon hade ledsagat honom hem och som tack hade han bjudit in henne på kaffe i det lilla sekelskifteshuset som han hyrde på Strandgade. Hon hade blivit kvar i flera timmar och de hade pratat om allt mellan himmel och jord. Bland annat hade han berättat att huset som han bodde i hade ägaren beslutat sig för att sälja. Innan Annemette gått hade de utväxlat telefonnummer. Under vintern och våren hade hon besökt honom flera gånger och sagt att han kan hyra ett rum av henne. I huset hade Sjamil knappt någonting som var hans så i går hade Annemette och hennes väninna varit hos honom och hämtat de två resväskorna som innehöll kläder, två par skor och ett par gummistövlar som han fått av Preben.

Annemettes lägenhet låg i Dragör på Stationsvaenget 3 på tredje våningen i ett gult tegelstenskomplex. Fönstret var vidöppet och Sjamil satt i sitt rum med ena armbågen på fönsterbrädan och tittade ner över lekplatsen. Med andra handen fingrade han lite lätt på sin krycka. Han insåg hur bra han haft det i det lilla sekelskifteshuset på Strandgade endast ett stenkast från Dragör Museum. Han hade haft sin egen trädgård och tomatodling. Nu var sommaren här och han satt i fönstret likt en invalid och glodde ut i tomma intet.

Han greppade kappen. Han visste att dagarna, ja, nätterna också, skulle ge honom tid till eftertanke och då skulle insikten växa fram att det inte fanns något att jämra sig över. I stället skulle

han vara tacksam över att han mött Annemette när han nu hade sådan värk i benet och svårt för att gå.

Det knackade på hans rumsdörr och dörren öppnades.

”Du vill väl ha mat, Alexander?” sade Annemette och kastade en blick mot fönstret. ”Och glöm för allt i världen inte att påminna mig om att jag ska byta gardinerna till dig.”

MARK OCH PRISCILLA hade förlovat sig. De hade bestämt sig för att gifta sig. Men det fick bli efter att hon tagit sin läkarexamen. De hade pratat om barn. De var överens om att det fick vänta.

Facebook hade nu plats fem på Alexa-rankningen över de mest populära och besökta webbplatserna. Dessutom hade Facebook närmare en miljard användare. Och i oktober skulle bygget av serverhallen påbörjas i Sverige.

”Det ringer i din ena telefon”, hojtade Priscilla.

”Kan du svara?” sade Mark som satt vid laptopen och försökte förbättra den algoritm som baserades på machine learning.

”Det är Daniel.”

”Vem?”

”Daniel Ek, svensken.”

”Jag kommer”, sade Mark.

Han gick ut i köket och Priscilla räckte honom mobilen.

”Ja”, sade Mark. ”Hur går det?”

”Vi kör igång i september.”

”Bra”, sade Mark och gjorde tummen upp mot Priscilla som var i bestyr med maten.

Samarbetet betydde att man skulle kunna lyssna på låtarna direkt via Facebook. Men det betydde också att nya kunder som bestämt sig för att ansluta sig till Spotify var tvungna att först öppna ett Facebook-konto för att kunna registrera sig på musikplattformen. Fördelarna var att det blev lättare att dela med sig av sin musik eftersom ens vänner kunde se spelningslistorna som man skapat och vilka favoritlåtar man lyssnade på i nuvarande stund.

Mark förstod att de skulle få en hel del kritik. Men för honom betydde det ytterligare användare. Facebook skulle stärka sin roll som ledande inom sociala medier.

NURPAŞI TRIVDES I USA. Att Regan, som var sextiofyra år gammal, hade ett barn som var drygt fem år kändes fortfarande underligt. Å andra sidan var han inte säker på att hon talade sanning. Hon såg inte en dag äldre ut än femtio.

I dag skulle han försöka hitta ett arbete. Ett par timmars jobb per dag skulle få tiden att gå. Vilka jobb han skulle söka hade han redan bestämt. Han var trött på bygge, så något snickeriarbete var inte att tänka på. Däremot restaurangbranschen. Och började han som diskare så visste han att det skulle finnas jobb till honom. Det drällde av restauranger i San Francisco.

SJAMIL OCH ANNEMETTE satt i vardagsrummet. Det hade blivit en ack så underlig men god korb, medisterpölse, och till den servades potatismos, persilja och inlagd gurka. Till dessert hade

Annemette gjort dansk äppelkaka – något hon bjudit på en gång tidigare när han besökt henne i påskas.

”Tack igen”, sade Sjamil. ”Det var gott.”

”Jag brukade göra det till Preben och vår tidigare hyresgäst.”

Sjamil log.

”Jag har inte med det att göra men vad gör Preben i dag?”

Annemette skrattade.

”Jag pratar med honom dagligen och varje gång säger han att han jobbar mycket och saknar mig och vill att jag flyttar hem igen.”

Sjamil tog sitt glas.

”Saknar du honom?”

Annemette blev allvarlig.

”Jag saknar faktiskt mer vår före detta hyresgäst.”

Sjamil satte ner glaset. Han tittade på henne.

”Vart tog han vägen då?”

”Adrian flyttade till USA.”

Kapitel 19

31 maj 2012

MARK VAR LÄTTAD. Om april varit hektisk (Facebook hade köpt Instagram för en miljard dollar) hade maj varit värre. Han hade fyllt år, Priscilla hade tagit sin läkarexamen, de hade gift sig, och Facebook hade passerat en miljard användare och var numera börsnoterat. Men bäst av allt. De hörde inte av George Bush längre.

Mark blev allvarlig. Tankarna hade funnits där att han skulle skriva en självbiografi. I den skulle han berätta allt som hänt under åren. Från att ha hackat sig in på nätverket och lagt beslag på bilder från elevernas id-kort och blivit anklagad för dataintrång och upphovsrättsbrott, till sin resa till Groznyj hösten 2004 och sitt möte med Sjamil Basajev. Han var ytterst tveksam till om han skulle nämna George Bush, Colin Powell och Condoleezza Rice i boken. Visserligen var Colin Powell numera sjuttiofem och ganska oförarglig. Men Condoleezza Rice och George Bush var fortfarande aktiva och hade betydande kontakter, inte minst inom rättsväsendet.

Efter Condoleezza Rices politiska karriär hade hon återvänt till Stanford University som professor i statsvetenskap. Dessutom hade hon släppt två böcker, *No Higher Honour* och *Extraordinary, Ordinary People*. Han hade läst båda. De var välskrivna. Han förstod vilken makt Condoleezza Rice haft och fortfarande hade. Skulle han lämna ut henne och George Bush i sin bok var han övertygad om att han snabbt skulle vara som uppslukad av jorden. Det fick honom att tänka på Aaron Swartz. Mot sitt nekande hade Aaron blivit åtalad för att illegalt ha laddat ner närmare fem miljoner vetenskapliga artiklar. Han riskerade trettiofem års fängelse. I självbiografin kunde Mark också ta upp möten med mindre betydande personer som Lindsay, Regan och Linus. Regan, som han träffat för drygt tre år sedan utanför University of California, och som visat sig ha en son, jobbade säkert inte kvar på elektronikföretaget. Ett företag som Dustin sagt tillverkade avlyssningsutrustning. Att nämna Regan i boken kunde vara en rolig anekdot. Inte bara för att hon var fyrtio år äldre än Linus utan också för att hon hade en liten son som i dag måste vara runt fem

år. Men också för att det troligtvis var hon som hade monterat in en sändare i hans sko för åtta år sedan. Han kom också att tänka på sin tidigare rumskamrat och vän. Det han gjort mot honom var oförlåtligt. Både han och Arie hade varit forna Alpha Epsilon PI-brödrar, ett samfund vars syfte var att uppmuntra den judiska studenten att följa judisk etik, ideal och värderingar, sin familj och sitt folk. Och vad anbelangade Lindsay hade han inte pratat med henne på många år men hört att hon numera var gift och bodde i Los Angeles.

Han tog glaset med vattnet. Han hade varit strategen bakom allt, vilket hade slutat med att Lindsay vilselett och iscensatt en våldtäkt av Arie. Kom det fram skulle han fällas för anstiftan till grov våldtäkt. Det kunde innebära tjugofem års fängelse. Att han och Aaron, två av världens ledande programmerare, skulle tillbringa större delen av sina liv bakom lås och bom fick honom kräkfärdig.

I DAG VAR det torsdag och Nurpasji Kulajev, alias Adrian Bushati, hade varit på restaurang Bobo's i snart ett år. På denna korta tid hade han gått från diskare till kockens högra hand. Det betydde att det numera fanns pengar till eget boende. Ändå hade han valt att stanna hos Regan.

Att stå i köket passade honom utmärkt. Restaurangen var allmänt omtyckt och hade många nya gäster. Under de tre månaderna han provat på servitöryrket hade han varit orolig för att någon skulle känna igen honom. Till krogägaren hade han sagt att han hade en dålig höft och allt springande förvärrade värken. Och eftersom ägaren tyckte om honom, tyst och lugn som han alltid var, hade detta lett till att han fick stå i köket i stället.

Att han bodde kvar hos Regan och hennes son var han själv förundrad över. Ändå hade han sina misstankar. Lille Kevin hade börjat skolan och han hade blivit fäst vid grabben. På torsdagar och fredagar gick han tidigare från jobbet och hämtade honom efter skoldagens slut. Och när han mötte upp honom förstod han att tycket var ömsesidigt. Lille Kevin sken alltid upp som en sol.

Nurpasji mindes Sjamils ord: Om tio år kommer demonerna att besöka dig och du kommer att känna avsky. Då förstod han inte vad Sjamil hade menat. I dag gjorde han. Han hade varit med om att ha mördat barn.

THE UNAUTHORISED AUTOBIOGRAPHY hade ändå getts ut. Förlaget hade städslat Andrew O'Hagan som spökskrivare. Men Barack brydde sig inte om boksläppet och Assange. Något de flesta republikaner hade synpunkter på. De menade att han var likgiltig inför viktiga frågor och silade myggor och svalde kameler.

Barack suckade. Aldrig någonsin hade han blundat för de stora frågorna. Att boken blivit skriven var George Bush indirekt ansvarig för. Både Michelle och han tyckte att tiden USA haft med George Bush som statschef hade varit allt annat än betryggande. Men även om han inte ville tänka på Bush och dennes tid vid ämbetet var det som förgjort. I en av tilluftsventilerna i Ovala rummet hade han funnit en lapp. På den stod två namn, Regan Gammon och Mike Douglas. Han misstänkte att det var George Bush som skrivit den. Det påminde i alla fall om Georges handskrift. Han satte sig framför laptopen. Han skrev in de två namnen. När namnet Laura Welch poppade upp blev han aningen förvånad.

NURPASJI KULAJEV STOD utanför skolan och väntade. Med huvudet nedböjt stod han lite avsides bakom den stora björken. Han var alltid lika orolig för att röra sig ute. Hans ansikte pryddes åtskilliga sidor på nätet ihop med den laddade vokabeln ”terrorist”.

Han lyfte blicken. Han fick titta två gånger. Längre bort stod Regan bakom en parkerad bil. Konstigt. De hade bestämt att han skulle hämta Kevin i dag. Nurpasji fick en obehagskänsla och kastade en blick över gatan och såg en man som uppförde sig konstigt, som om denne sökte någon med blicken.

Nurpasji tittade mot den parkerade bilen igen. Men Regan var borta. I stället skymtades en axel och en arm från en mansperson. När mannen tittade fram och kollade mot den andre mannen tvärs över gatan var det ett beteende som påminde om poliser på span.

MED ANDAN I halsen kom Michelle Obama inspringande i Ovala rummet.

”Vad är det?” sade hon andfått.

”Titta vad jag fann i tilluftsventilen”, sade Barack och höll upp lappen.

Michelle andades ut.

”Jag trodde att något hade hänt.”

Han tog hennes hand.

”Förlåt.”

”Ingen fara”, sade hon. ”Vad står det på lappen?”

Barack vände bildskärmen mot sin hustru.

”Förresten”, tillade hon. ”Skulle inte du ta ledigt i eftermiddag?”

”Jo”, sade han. ”Det var tänkt så. Men Laura Welch nämns ihop med en Regan och en Mike.”

Michelle log.

”Har inte USA:s president viktigare saker att tänka på än en lapp funnen i en ventil?”

Barack reste sig från stolen.

”Sätt dig”, sade han.

Michelle satte sig.

”När var detta?”

”1963.”

Det blev tyst. Michelle tittade på sin make.

”Är inte detta något du vetat?”

”Nej”, sade han.

”Men herregud!”

”Vad tror du?” sade Barack.

”Jag vet inte. Det låter inte som den Laura jag har träffat.”

”Naturligtvis inte. Det är ju ett halvt sekel sedan.”

”Men vad hade du tänkt göra?”

”Jag ska inte göra något. Jag är bara nyfiken på varför George gömt lappen med deras namn i en ventil?”

”Det behöver ju inte vara han som gömt den.” Michelle reste sig från stolen.

”Det är sant. Men varför skulle Laura gömma lappen i ventilen?”

”Det kanske inte är någon av dem som gömt den”, sade hon.

”Vem skulle det då vara?”

”Någon i personalen.”

VARFÖR HAN STRUNTAT i att hämta Kevin var för att han var övertygad om att de två var poliser och att Regan var inblandad. Han kunde inte riktigt förstå det. Han hade bott hos henne i snart ett år och de kom bra överens. Han undrade nu om de haft span på honom? Att efter att han gått iväg till jobbet i dag hade de gått upp till Regan och berättat för henne att han var Nurpasji Kulajev, en internationellt jagad massmördare som satt eld på en skola.

Han bestämde sig för att ta sig till Danmark. Pengar hade han. Men passet hade gått ut.

Kapitel 20

30 januari 2013

BARACK OBAMA HADE vunnit över Mitt Romney och var lika glad nu som när han hade besekrat John McCain. Glädjande var också att senaten godkände John Kerry som ny utrikesminister. Året hade således börjat bra. Och i nästa månad startade rättegången mot underrättelseofficerare Bradley Manning.

Förra året i juni hade Storbritanniens högsta domstol nekat Julian Assange ny prövning och slog därmed fast att domarna från tidigare instanser, att Assange skulle utlämnas till Sverige så svensk polis och åklagare kunde förhöra honom om våldtäktsanklagelserna, skulle stå kvar. Några dagar senare hade Assange lyckats ta sig till Ecuadors ambassad i London där han ansökt om politik asyl och blivit beviljad sådan. Ecuadors utrikesminister, Ricardo Patino, ansåg att Assange riskerade politisk förföljelse, ohemula beskyllningar och en orättvis rättegång om han utlämnades till USA, ja, kanske dödsstraff eftersom Assanges organisation läckt hemliga dokument till andra länder.

Barack trängde bort tankarna på Julian. I stället tänkte han på sitt möte med Mark Zuckerberg förra sommaren. Han var glad för grabbarnas skull. Vilken framgångssaga. Men det hade inte enbart varit hyllningar när de träffats. Han hade tagit upp frågan vad de gjorde med all den data de fick in via användarna. Mark hade sagt att det som spreds på nätet inte stämde. Facebook sålde inte användarnas information till annonsörer. Han menade att om de skulle ha gjort det hade hela affärsidén motverkat sitt eget syfte eftersom annonsörerna inte skulle behöva dem i fortsättningen. I stället hade Mark bedyrat att de gjorde allt för att skydda användarnas information från att bli tillgänglig för andra. Syftet med deras affärsmodell var att alla skulle få möjligheten att få sin röst hörd på en kanal som hade viral spridning. Men också chansen till att bygga relationer. Och detta skulle vara kostnadsfritt. Hur det skulle kunna förbli kostnadsfritt möjliggjordes genom de olika företagens annonsering.

Barack hade inte velat skrämma upp Mark men sagt att om det skulle visa sig att Facebook brustit i sina villkor mot användarna skulle Facebook straffas av Federal Trade Commission med böter i miljardklassen. Han hade frågat Mark om George Bush hade något med sajten att göra. Mark hade sagt att den enda gången han hört ifrån Bush var för tio år sedan i samband med starten av sajten. Han och hans vänner, Chris Hughes, Dustin Moskovitz och Eduardo Saverin, hade besökt Vita huset. Deras rektor på Harvard, Lawrence Henry Summers, var god vän med George och ville att killarna skulle presentera sin affärsidé för presidenten. Barack hade tyckt att det lät märkligt att grabbarna skulle presentera sin affärsidé för den dåvarande presidenten. Mark hade fortsatt och sagt att George Bush varit en respekterad och duktig affärsman före tiden i politiken och säkert kunde ge dem en hel del användbara råd. Och i förra veckan hade Barack haft möjligheten att träffa George Bush inför sitt State Of the Union-tal. Han hade frågat honom om det stämde. Det gjorde det. Killarna hade besökt honom och det hade varit gode vännen, Lawrence Henry Summers, som berättat om den extraordinära begåvningen som säkert inte skulle bli långvarig på Harvard. Tyvärr hade hustru Bush varit med så Barack hade inte kunnat fråga något om Regan Gammon och Mike Douglas.

I ÅR SKULLE han fylla sextiosju. Det hade fått honom att bestämma sig. Han ville helt enkelt göra ett försök till. Det senaste hade inte gått så bra. Men det var inte endast för hans ålder som han ville göra ett försök. Det var mer för att en svart hade fått en andra ämbetsperiod. Dessutom var det en demokrat.

Han hade forskat kring det och fått fram att personen ifråga egentligen hette Berry Sutoro och hade bott många år i Jakarta, Indonesien. Det fick honom att tro att denne Berry inte uppfyllde kriterierna. Med ett namn som Berry Sutoro kunde det omöjligt vara en naturligt född amerikan. Att han däremot uppfyllde de andra kraven, var fyllda de trettiofem och bott i USA de senaste fjorton åren, kunde säkert stämma.

Donald drog handen genom sin ljusa kalufs. Han hade läst *Dreams from My Father* och i den berättades alla möjliga otroliga historier. Bland annat att pappan var från Kenya och hade flyttat tillbaka dit. Och att bara några år efter hade mamman flyttat till Indonesien. Han förstod att mamman varit lättfärdig.

MED RISK FÖR att bli upptäckt och gripen hade Nurpasji undvikit tåget. I stället hade han rest med buss, olika sådana, vilket tagit honom åtta dagar. Från San Fransisco till New York var det 460 mil. Det långa avståndet hade fört med sig fem övernattningar på motell i olika delstater. Två av bussarna hade saknat luftkonditionering och motellen hade påmint om Bates motell. Men han skulle inte gnälla. Sista sträckan mellan Harrisburg och New York hade han hamnat bredvid en svart kvinna som berättat att hon bodde i Harlem och att hon varit i Harrisburg för att hälsa på sin syster som nyligen gått i pension. När hon hört hans mariga belägenhet hade hon sagt att han kunde hyra ett rum av henne.

I sex månader hade han bott i östra Harlem på 124:e gatan och det hade fungerat bra, men kostat. Varje månad ville Evelyn ha sjuhundra dollar för rummet. Ett rum som inte var mycket större än en klädkammare. Vilde han ha kvällsmat var det hundra dollar till per månad. De sex månaderna hade kostat honom femtusen dollar, och bussresan till New York med de fem övernattningarna drygt tusen.

Det hade inte blivit så mycket gjort under tiden i New York mer än ofantligt många besök på Aguliar Library och 125th Steet Library – och en hel del filosoferande i Central Park. Däremellan hade han hållit sig hemma. När Evelyns son mist jobbet på bilverkstaden och flyttat hem igen insåg Nurpasji att det var dags att ge sig iväg, tvårummaren bara var 35 kvadratmeter. Dessutom började pengarna att ta slut. Att Evelyn skulle sänka hyreskostnaden var mindre troligt. Hon hade bara en halvtidstjänst på det lokala skattekontoret.

I New Yorks hamn hade han fått syn på ett norskt lastfartyg. Han hade frågat kaptenen om det fanns en möjlighet att åka med. I så fall kunde han bidra med tusen dollar. Nio dagar senare, vilket

var i går, anlände han till ett kallt och isigt Stavanger. Och nu var han på väg till Danmark. Han satt i en taxi. De hade precis passerat brofästet vid Lernacken. Han slog Annemettes nummer. Han visste att hon skulle bli glad över att se honom. Under hösten hade han ringt henne från New York och berättat att han snart skulle komma tillbaka. Hon hade sagt att han var välkommen, men tillagt att om han hade planer på att bo hos henne fick de dela rum.

”Hej, Annemette. Det är Nur... Adrian.”

”Nej, men hej, Adrian. Hur är det med dig?”

”Det är bra. Hur är det själv?”

”Jo tack. Bara bra. Jag och Alexander ska precis äta.”

Nurpasji tog upp lappen.

”Jag har något att berätta”, sade han och tyckte att hon lät aningen reserverad.

”Oj, spännande.”

”Jag är på väg till Danmark, ja, på väg till dig”, sade han och tittade på lappen. ”Var det Stationsvaenget 3 du bodde på?”

”Nä men, lille vän. Är du här?”

”Ja, jag är på Öresundsbron.”

Det blev tyst.

”Är du kvar, Annemette?”

”Ja”, sade hon.

Nurpasji fick nu känslan av att han inte var välkommen.

MARK VISSTE INTE vad som tagit åt honom. Kanske hade det med åldern att göra. Men också med Aaron Swartz död. Sedan en tid tillbaka hade han dåligt samvete. Han visste att det han gjort skulle slå tillbaka mot honom på något vis. Både han och Priscilla kände allt mer för att skaffa barn. Flera gånger under hösten hade de pratat om det. Skulle lögnen och stölden av brödernas affärsidé nu återgäldas genom att de skulle förbli ofrivilligt barnlösa? Priscilla älskade barn och hade sagt att livet vore meningslöst utan.

I dag var han inte på kontoret. Han satt i köket där hemma. Serverhallen i Luleå, stor som sjutton hockeyarenor, skulle invigas i juni månad och han behövde ringa Tom Furlong, ja, även John på Fortis Construction och Chris på DPR Construction.

NUPASJI STOD UTANFÖR Annemettes dörr på Stationsvaenget 3. Värken i nacken hade kommit tillbaka.

I Norge hade han sovit på Stavanger Bed & Breakfast. Sängen hade varit stenhård och kudden för mjuk och det hade luktat mögel i rummet. Men det hade varit billigt, femtio dollar, och betydligt bättre än de fem övernattningarna i Norman Bates-motellen i USA. Ändå hade det varit över den böljande Atlanten som han sovit bäst.

Att ha sovit på Linda IV från och till under två år hade gjort att han vant sig vid att bli vaggad till sömns. Och att sova på ett stort lastfartyg med kock, dessutom en kvinnlig och snygg sådan, var inget annat än lyx.

För säkerhets skull lade han örat mot dörren. Det var helt tyst där inne. Han satte fingret på ringklockan.

”Klarar du att öppna, Alexander?” lät det inifrån.

Sekunder gick och dörren öppnades. När Nurpasji såg vem det var föll han baklänges.

GEORGE BUSH VAR aningen orolig för att Barack skulle komma allt närmare Mark och killarna och allt skulle uppdagas. Han gillade inte Barack. Presidenten var en av de där som ägnade sig åt morallära och värnade mer om sitt eget rykte än om landets bästa. Men det fanns mer att oroa sig för. I går hade senaten godkänt ”bönstjälken” som utrikesminister. George visste inte om det var ett bättre eller sämre val än Hillary Clinton. Att John Kerry skulle bli en bra utrikesminister var inte att tänka på. Det hade varit bättre om han slagit sig ihop med hustrun och salufört ketchup.

NURPASJI TITTADE UPP. Han hade rejäl huvudvärk och förstod att han låg i en säng. Han vände på huvudet och försökte röra på armarna, men det gick inte. Armar och ben var bundna. Dörren öppnades och in kom Sjamil Basajev och tätt bakom Annemette. Nurpasji mötte Annemettes blick. Blicken var inte densamma som under tiden han bodde i hennes och Prebens uthus.

”Hur hittade du mig?” sade han.

”Hittade?” sade Basajev.

”Jag trodde att du var död”, sade Nurpasji. ”Att du dog på lastbilen i Ekazjevo.”

”Du ska inte tro på allt som står på nätet”, sade Basajev. ”Jag har vistats här i Danmark i många år.”

Nurpasji tittade på Annemette.

”Du vet väl vem han är?” sade han.

Annemette svarade inte. Hon stod med ryggen tryckt upp mot väggen och med händerna hopknäppta. Då var det ändå Sjamil han sett uppe på gågatan för fem år sedan när han passerade Vinbutiken Lima.

”Jag är inte ett dugg sämre än vad du är”, sade Sjamil. ”Det är inte jag som är barnamördaren.”

”Hur har du kunnat hålla dig gömd i så många år?” sade Nurpasji.

”Jag har varit så illa tvungen”, sade Sjamil. ”Inte minst för mitt ben. Jag har numera svårt för att gå.”

Nurpasji kastade en blick mot Annemette. Han förstod att Sjamil hade skrämt upp henne, kanske hjärntvättat henne.

”Hur gör vi nu då?” sade Nurpasji.

”Vi gör ingenting. Vi ska ringa dansk polis så får de hämta dig. Därefter kommer du att flygas till Putin.”

Nurpasji slöt ögonen. Sekunden efter hörde han en dov duns. Han öppnade ögonen och såg Sjamil ligga på golvet.

Han tittade på Annemette som fortfarande stod upptryckt mot väggen stel av skräck.

”Vad hände?” sade han.

”Han bara föll ihop”, sade hon.

Kapitel 21

24 januari 2014

I AUGUSTI 2013 dömdes underrättelseofficeraren Bradley Manning till trettiofem års fängelse för att ha läckt sekretessbelagda handlingar till allmänheten och i september hade Barack Obama besökt Stockholm. Han hade gästat Kungliga tekniska högskolan, USA:s ambassad, Rosenbad och Stockholms synagoga. På Arlanda hade Sveriges statsminister mött upp. Barack tyckte att Fredrik verkade vara en lugn och sansad person. Samtidigt kändes han aningen oberäknelig. Presidenten tyckte att Fredriks blick var genomskådande, spefull och kall. En blick som på många vis påminde om Mitt Romneys.

När det kom till socialdemokraternas partiledare, Stefan Löfven, kändes han gedigen. Barack visste att Stefan värnade om den svenska modellen, att det var arbetsgivarnas organisationer och fackföreningarna som gemensamt förhandlade om vad som gällde kring löner och villkor. En modell som också han värnade om.

I dag var det fredag. Han hade haft några timmar ledigt och börjat skriva på nästa bok. Efteråt skulle han hämta dottern. Det var också föräldramöte i dag. Och efter det bar det iväg till basketträningen med dottern. Dessutom väntades celebert besök. Kobe Bryant skulle gästa basketflickorna.

Barack kom att tänka på Edward Snowdens uttalande, att Central Intelligence Agency bedrev massövervakning. Snowden hade tidigare arbetat för National Security Agency. Han hade sagt att han inte längre klarade av att vara en del i den amerikanska statens övervakning. I juni förra året hade han flytt till Hongkong och sedan vidare till Moskva med ryska Aeroflot. Vad Barack tyckte om detta ville han egentligen inte uttala sig om. Att USA bedrev övervakning var bland annat för alla brotten som begicks i landet. Med 300 miljoner invånare och en arbetslöshet på närmare tio procent gällde det att hålla uppsikt över medborgarna. Inte minst över potentiella terrorister.

MARK OCH DUSTIN satt på Coupa Café i Palo Alto och tittade på bilderna av Facebooks nya serverhall i Luleå. Vädret var fint så de satt ute. På bordet stod två glas och Marks MacBook. I somras hade serverhallen i Sverige invigts och de hade redan påbörjat bygget av sin andra hall där. En tredje hall var också planerad. Med undantag från de vanliga missödena på en byggarbetsplats, småolyckor som orsakat en del förseningar, hade allt gått enligt planerna. Och trots oredan som bygget fört med sig hade Luleås befolkning varit förstående och Luleå kommun behjälplig. Inte att förglömma den svenska regeringen som de fått över hundra miljoner i etableringsstöd av. Likväl var det en sak som bekymrade Mark. Sverige hade världens näst högsta skattetryck. Men detta var inget som kommit som en chock. Långt innan projekteringen startat hade Mark kontaktat Carney & Appleby Law. De om någon visste hur man skulle kringgå höga skatter.

För dagen kände Mark sig lugn. Att vara ägare av Instagram hade fått dem att andas ut. Om Kevin Systrom och Mike Krieger valt att inte sälja var Mark övertygad om att det bara skulle ha tagit några år innan Instagram hade passerat Facebook. Han tog sitt glas.

”Jag förstår inte hur du kan dricka det”, sade Dustin.

”Det är antiinflammatoriskt”, informerade Mark.

”Jo, jag har läst det”, sade Dustin och tog sin frappuccino.

Mark höjde glaset.

”Ingefära sätter fart på kroppen att utsöndra galla.”

”Och vad är bra med det?”

”Gallan hjälper tarmarna att finfördela fett från det man äter eller håller i sig”, sade Mark och fäste blicken på Dustins kaloribomb.

Dustin log.

”Är det Priscilla som lärt dig?”

Mark svarade inte.

”Förresten ... Hörde du Franciskus ord?” fortsatte Dustin och satte ner frappuccinon.

”Påven?”

”Ja. Han hyllade internet. Han menade att nätet var guds gåva till mänskligheten och något alla katoliker borde ta del av.”

”Inget om Facebook eller Instagram?”

”Nej”, sade Dustin. ”Men att han gillar nätet kan man ju förstå. Han sitter säkert i högtarrummet efter mässorna med sin mobil och porrsurfar.”

ATT VARA FLOTUS innebar minst lika mycket arbete som att vara POTUS, President Of The United States. Och då hjälpte det inte att man som rikets första dam hade en egen stab på femton medarbetare. Som president fick hennes make årligen 400 000 dollar. Själv fick hon ingen lön för det arbete hon lade ner, bara ersättning för sina utgifter. Som tidigare välbetald jurist kunde det ibland kännas aningen tungt att arbeta dubbelt så mycket som när hon jobbade på advokatkontoret

i Chicago och hade ett årligt arvode motsvarande det som hennes make fick som president. Men trots att The First Lady inte var en titel inskriven i den amerikanska konstitutionen utan byggde på frivilligt arbete och endast en inofficiell hedersbetygelse ville hon inte tillbaka till det penningstinna advokatycket. Att vara rikets första dam var bland det mest ärofyllda uppdrag man kunde ha. I dag var hennes make på föräldramöte och efteråt skulle han och deras yngsta dotter iväg på träningen. Att han som världens mäktigaste man fortfarande skötte och tränade dotterns basketlag hyllade Michelle honom för. Ändå visste hon att dagens träning skulle hennes make inte missa för något. Kobe Bryant var på besök.

Michelle drog ut byrålådan. Hon tänkte ofta på det. Hur lyckligt lottad hon var. De var framgångsrika och hade två friska och vackra döttrar. Barack tog verkligen hand om sin familj. Hon kände därför att hon ville ge tillbaka. Hon skulle gå till historien som en av de mest hårdast arbetande presidentfruarna. Och det gällde även på det horisontella planet. Hon log för sig själv, slängde med håret och fäste nylonstrumpan i strumpebandshållaren.

När det kom till lappen i tilluftsventilen hade hennes make släppt tankarna på den. Samtidigt visste hon hur han var. Han gav sig inte förrän han fick svar på varför den legat i ventilen. Och hon hade gjort allt för att försöka ge honom det.

Vid ett flertal tillfällen hade hon försökt få Laura Bush att besöka henne i Vita huset och till slut hade det burit frukt. Om en halvtimme skulle Laura vara här.

DET HADE INTE tagit mer än nio minuter förrän ambulansen var på plats på Stationsvaenget 3. Ändå hade det varit för sent. Sjamil Basajev, alias Alexander Konstantin, var död. Dödsorsak inferolateral, akut transmural hjärtinfarkt.

Eftersom passet giltighetsdatum passerat för mer än tre år sedan hade det blivit en hel del frågor. Och när de danska myndigheterna inte kunnat finna någon Alexander Konstantin, född 26 juli 1968 i Ryssland, hade samtalen och frågorna fortsatt under hela februari, och Annemette hade gång på gång fått bedyra att hon inte kände Alexander – hon hade träffat honom av en slump i Dragör

hamn och erbjudit honom att hyra ett rum i hennes trerummare eftersom han berättat att hans nuvarande hyresvärd skulle sälja huset han hyrde. Nurpasji visste att polisen haft kontakt med Sjamils före detta hyresvärd men att denne inte kunnat ge mycket mer information än vad Annemette gett. Hyresvärden hade berättat att han inte hade någon tanke på att sälja det lilla sekelskifteshuset på Strandgade. Det var bara något han sagt eftersom han blivit rädd när Alexander berättat att han inte var någon rysk pensionerad ishockeyspelare utan en politisk flykting från Tjetjenien. Efter samtalen med hyresvärden hade myndigheterna gett upp och den 15 maj spreds Sjamils aska ut över Mindelunden i Ryvangen. Nurpasji visste att detta inte var något som Sjamil själv hade velat. Sjamil pratade ofta om hur viktigt eftermälet var – han var en frihetskämpe i klass med Dzjochar Dudajev och skulle därför ha en beständig inskription på finaste granit. Men Sjamil Basajev var ingen frihetskämpe. Han var en upprorsman. En person som fick andra att gå hans ärenden.

MICHELLE SATT I Blå rummet. Ur sin kuvertväska plockade hon upp lappen. Hon skulle fråga Laura om detta var något hon saknat. Naturligtvis skulle hon inte säga att de fann lappen för ett och ett halvt år sedan utan i förra månaden när de var i färd med julstädningen. Hon trodde att den tillhörde Laura för att hon hade googlat namnen och såg att personerna hade en anknytning till henne. Hon hoppades att Laura själv skulle berätta.

NURPASJI HADE INTE kunnat veta hur mycket Sjamil hunnit berätta för Annemette under tiden han varit avsvimmad. Men under de nio minuterna det tagit för ambulansen att infinna sig hade Annemette inte uppträtt konstigt utan i stället lösgjort honom från repen. Hon hade berättat för ambulansmännen att Alexander varit hennes hyresgäst och att hon aldrig haft kontakt med hans anhöriga. När ambulansmännen lämnat lägenheten hade hon valt att inte följa med i ambulansen. Stående i fönstret hade de sett när ambulansen kört iväg med Sjamils kropp. Sekunden efter hade det brustit för Annemette. Han hade tröstat henne och försökt sig på att förklara alla de

beskyllningar som Alexander kastat ur sig, men hon hade placerat en hand över hans mun. Hon menade att om det fanns någon sanning i det som Alexander vräkt ur sig var det något som Adrian själv och hans samvete fick brottas med. I ögonblicket hade han låtit det stanna därvid, men berättat att hans riktiga namn var Nurpasji.

Under en tid efteråt hade han bott hos Annemette men hon hade inte blivit sig själv igen efter det som hänt. När hon sedan hade börjat träffa Preben allt oftare hade Nurpasji insett att han var tvungen att röra på sig. Nu var han tillbaka i Sverige. I Malmö. Och vid två tillfällen hade han sett Zytka.

DONALD TRUMP SATT i bilen och tittade in genom de handsmidda järngrindarna på James Hobans pampiga byggnadsverk i palladiansk stil. Det hade han gjort många gånger det senaste året. Han tänkte på Matt Groening. För fjorton år sedan hade den borne demokraten gjort sig rolig i ett avsnitt av *The Simpsons* och i en intervju för något år sedan sagt, att om denne dubiöse affärsman någon gång skulle inta presidentämbetet fick det ses som något av det mest absurda i USA:s historia. Ett leende sprack upp när han tänkte på att han redan fått ihop närmare 100 miljoner dollar. Dessutom kunde han kasta in lika mycket själv. Han startade bilen och kastade en sista blick på den magnifika byggnaden. Han tyckte om Washington. Här fanns många historiska platser med utsökt arkitektur. Men bäst trivdes han i New York. Det var hans barndomsstad. Ändå hade han haft funderingar på att flytta till Palm Beach, till sin medlemsresort Mar-a-Lago. Men detta var mest om hans plan sprack. En plan som han visste skulle gå i lås. Det amerikanska folket var i stort behov av en handfast president. De hade fått nog av vindflöjlar.

MICHELLE OCH LAURA hade förflyttat sig från Blå rummet upp till tredje våningen och befann sig ute på altanen, The Promenade, som omgärdades av ett högt balustradräcke. Michelles kuvertväska låg på bordet bredvid en fylld fruktskål i pulverlackerat stål. Laura lyfte sitt glas som var fyllt med Schramsberg Blanc de Blancs Brut.

”Oj vad jag älskar denna plats!” utbrast hon och tittade ut över Washington.

Michelle tog sitt glas.

”Du och George är alltid välkomna”, sade hon.

”Tack, Michelle. Jag älskade att bo här.”

Michelle log.

”Jag kan förstå dig”, sade hon. ”Tyvärr hyser jag inte samma känslor. Missförstå mig inte. Byggnaden är fantastisk med hela inramningen. Men det är för mycket folk här. Inte minst vakter.”

Laura skrattade.

”Om man inte är van vid att ha mycket folk omkring sig kan det nog kännas som om man är fången i sitt eget hem.”

”Precis så”, sade Michelle, satte ner glaset och tog kuvertväskan. ”Jag höll på att glömma.”

Hon tog upp lappen ur väskan.

”Jag fann den i tilluftsventilen när jag julstädade. Är det något du behöver? Ja, jag vet ju inte ens om det är din. Men det ser ut som din makes handskrift.”

Laura satte ner glaset.

”Vad är det för något?” sade hon.

”En lapp med två namn, namn som jag såg att du hade en koppling till.”

Laura tog lappen. Hon tittade på den. Sekunder gick. Plötsligt brast hon ut i gråt.

Kapitel 22

30 juli 2015

VALKAMPANJENS FÖRSTA FAS hade startat redan på våren och Barack var inte överraskad över de kandidater som anmält sig. Att Hillary Clinton skulle ställa upp hade han vetat sedan länge eftersom hon hade varit hans utrikesminister fram till februari 2013. Men också för att både han och Bill hade uppmuntrat henne att ställa upp. Att Martin O' Malley och Lincoln Chafee, båda guvernörer, hade ställt upp var också ganska väntat. Likaledes den tidigare Virginia-senatorn Jim Webb. Men att Lawrence Lessig, professor från Harvard Law School, och Bernie Sanders, senatorn som fram till i år varit oberoende och nästa år skulle fylla sjuttiofem, hade ställt upp för demokraterna var högst oväntat. För republikanerna var det som alltid en drös med opportunisterna som ville infria drömmarna: Pataki, Rick Perry, Walker, Lindsey Graham, Huckabee, Bobby Jindal, Santorum, Marco Rubio, Rand Raul, Chris Christie, Jeb Bush, Ted Cruz, Gilmore och John Kasich, samtliga senatorer och guvernörer. Mindre väntade kandidater var Carly Fiorina, tidigare VD för Hewlett Packard, och Ben Carson, kirurg. Och så den mest yverborne nationalisterna av dem alla – fastighetsmagnaten Donald Trump.

Men det fanns mer än valkampanjer att ta i beaktande. Edward Snowden hade tilldelats Right Livelihood Award, det alternativa Nobelpriset, ja, även Stuttgarts fredspris. Snowden hade överlämnat uppemot 200 000 dokument om den amerikanska signalunderrättelsetjänsten National Security Agency till *The Washington Post* och *The Guardian*. Dokument som Snowden smugglat ut från sin arbetsplats på NSA. Barack tyckte att Snowden hade äventyrat det amerikanska folkets säkerhet och det hade han fått ärofyllda priser för. Han hade inte sagt något till Michelle men tyckte att det skulle bli skönt att hans andra period gick mot sitt slut. Planerna var att öppna ett filmbolag. Att producera film och tv-serier var något som både han och Michelle drömt om länge. Och båda visste de att de hade gräddfil in. De behövde inte kunna något om film. De skulle få uppdrag ändå.

PRISCILLA OCH MARK väntade barn. Han kunde inte riktigt förstå att han skulle bli pappa. Barnet väntades komma i månadsskiftet november/december. Naturligtvis såg han fram emot att bli förälder. Ändå hade en konstig känsla infunnit sig. Skulle Priscilla nu kräva att samtliga sysslor i hemmet skulle delas lika när han hade så mycket med företagen att göra?

Nu på förmiddagen skulle han träffa Bill Gates. Det hade gått åtta år sedan Bill och Microsoft köpte 1,6 % av Facebook. De hade betalat 240 miljoner dollar, vilket varit en rimlig summa. I alla fall då. I dag ångrade Mark att styrelsen låtit det gå för den summan. Värdet var i dag 960 miljoner dollar.

EFTER ATT LAURA hade anförtrott henne vad som hänt den där dagen för snart ett halvt sekel sedan hade de kommit varandra nära. Laura hade sagt att hon inte avsiktligt kört på honom. Michelle visste inte vad hon skulle tro. Denna regelbundna kontakt under ett och ett halvt år med Laura hade gjort att hon blivit god vän med George också. En person som hon tidigare inte hyst några varmare känslor för.

George hade berättat vilka svåra beslut han stått inför den 11 september – vilket Michelle hade full förståelse för. Ändå tyckte hon att han tagit en hel del felaktiga beslut. Vid tidpunkten var hon, då som nu, starkt emot den militära aktionen som George initierat. Att Irak skulle ha varit inblandad i den 11 september, och att George skulle finna irakiska massförstörelsevapen i landet, var mindre troligt och inget som vunnit gehör varken hos henne eller Barack. Våldet i Irak hade lett till ett enda stort lidande för civilbefolkningen. Inte minst för att återuppbyggnaden av landet försenats – något som bland annat bidragit till att sjukvården blivit eftersatt. Men också att stora delar av det irakiska folket lång tid efter att kriget upphört saknat tillgång till rent vatten och elektricitet. Att irakierna dessutom fortfarande drogs med skyhögt arbetslöshet och att stora delar av landet låg i spillror var beklagligt. I dag var Irak ett land som styrdes av miliser, klaner och kriminella gäng. Men mest av allt ville hon och Barack få ett slut på kriget i Afghanistan. Över 2 000 amerikanska soldater hade dödats under de fjorton åren. Nu hade de tagit hem de flesta soldaterna. Som mest

hade de varit 115 000. Kvar i Afghanistan var den internationella styrkan, vars roll var att stötta den afganska militären i operationer, utbilda deras armé och polisen. Naturligtvis skulle den internationella styrkan också ha en rådgivande roll. Ändå visste Michelle att hennes make såg läget som hopplöst. Han hade sagt att talibanerna och de heliga krigarna, mujahedinerna, aldrig verkade vilja ge upp.

BILL GATES SKULLE fylla sextio men var i allra högsta grad aktiv inom det operativa arbetet på Microsoft. Bill, liksom Mark själv, var diagnostiserad med ADHD. Om Bill fick behålla hälsan skulle han säkert jobba kvar på Microsoft ända fram tills han fyllde sjuttio. Naturligtvis hade arbetet inte ett dugg att göra med pengar. Enligt tidningen *Forbes* var Bill Gates och Jeff Bezos, den senare grundare av e-handelskedjan Amazon, världens två rikaste män. Och världens sjunde rikaste, möbelhandlare Ingvar Kamprad, skulle fylla nittio nästa år och hade precis slutat jobba.

I dag skulle Bill och Mark prata framtida investeringar. Mark hade också en hel del frågor som inte var på det affärsmässiga planet. Han fick inte heller förglömma att fråga Bill om han fortfarande sponsrade Wikileaks. Hur den nuvarande presidenten såg på en eventuell sponsring av Wikileaks visste han inte. Vad han visste var att om George Bush varit vid makten skulle George ha vidtagit åtgärder mot Bill Gates.

Mark kastade en blick på köksklockan. Om drygt en timme skulle Bill och Melinda vara här med yngsta dottern, Phoebe.

EFTERSOM NURPASJI INTE fått sitt hyreskontrakt förlängt av det somaliska paret hade han fått lämna Persborg och Malmö. Men det hade varken gjort från eller till. Inne på hans rum, ja, i hela lägenheten, luktade det konstant urin och svett. Han hade frågat varför det luktade som det gjorde. De hade sagt att det troligtvis kunde förklaras med den kryddiga maten de dagligen lagade och åt.

Det hade blivit ett halvår denna gång i Malmö. Nu bodde han i Trelleborg. Under månaderna i Malmö hade han sett Zytka tre gånger. Sista gången hade varit i mars. Hon hade kommit ut

tillsammans med en storväxt man från Södra Förstadsgatans Lidl. Nurpasji själv hade stått på andra sidan. Trafiken hade varit livlig och en hord av fotgängare hade passerat på trottoaren utanför den tyska lågprisbutiken. Han hade inte varit säker men det hade sett ut som om hon var gravid. Och var hon det var det ett tveeggat svärd eftersom han fortfarande älskade henne och visste att om hon födde en annans barn skulle hon och han aldrig mer bli ett par.

I Trelleborg hyrde han ett rum av en äldre man. Gubben var godhjärtad och tyckte att det räckte med tusen kronor per månad. Något Nurpasji var tacksam för – det fanns inte mycket pengar kvar. Kanske skulle han bli tvungen att börja med bygge igen. Något han bävade för.

BILL OCH MARK satt i vardagsrummet. I morse hade Phoebe kräkts så mamma och dotter hade fått stanna hemma.

”Jag tycker att vi ska slå våra påsar ihop och börja arbeta med mobila plattformar.”

Mark tittade på Bill.

”Men det håller ni ju på med redan.”

En sekundlång tystnad.

”Läget är så här, Mark”, sade Bill, blev allvarlig och lutade sig fram och lade en hand på Marks axel. ”När Google köpte Android var deras enda utmaning att bli bättre än vi. Och i dag vet vi att Android fick oss i gungning. Ja, jag ska vara ärlig. Det är mer eller mindre över för vårt mobila operativsystem och våra telefoner.”

Mark skruvade på sig. Han hade mycket respekt för Bill men hade vetat det länge: Androids mobila operativsystem var mycket bättre än Windows Phone och även bättre än uppföljaren som släpptes i år, Windows 10 Mobile. Och Huawei:s mobiltelefoner betydligt snyggare än Lumia-modellerna. Men med hövlighet kom man långt.

”Kanske gav ni upp för lätt”, sade han.

”Det tror jag inte. Och än har vi inte gett upp. Men du kan tro att vi har förlorat mycket pengar. Och när sedan användarbasen hela tiden minskar och apputvecklarna en efter en börjar överge plattformen så förstår vi vart det barkar hän. Ändå gör vi ett sista försök med vår Lumia 650. Den kommer i början av nästa år.”

”Jag förstår”, sade Mark. ”Så du menar att vi ska få fram ett helt nytt mobilt operativsystem?”

”Ja, men också mobiltelefoner med smäckrare design och fler funktioner. Naturligtvis måste vi avsätta en större del av budgeten på marknadsföring. Det har vi insett nu.”

”Men ett operativsystem kommer att ta tid att få fram.”

”Det behöver det inte göra. Det är bland annat därför jag kontaktar dig.”

”Men jag är ingen ingenjör”, sade Mark.

”Nej, men du är en ung klok man med mycket kontakter och finansiella muskler.”

”Men hur länge har ni planer på att fortsätta utveckla Windows 10 Mobile?”

”Vi måste ge Lumia 650 åtminstone ett år”, sade Bill. ”Och om den inte säljer bra kommer vi året efter att upphöra med utvecklingen av Windows 10 Mobile.”

”Men ni ska väl fortsätta att släppa patchers och säkerhetsuppdateringar?”

”Så klart”, sade Bill. ”Men efter 2019 blir det inga uppdateringar mer.”

”Jag får fundera”, sade Mark. ”Det är mycket pengar och energi som ska fram.”

Bill nickade instämmande.

”Ta bara inte allt för lång tid på dig”, sade han.

”Jag kommer att fundera i veckan”, sade Mark, släppte på allvarsamheten och pekade bort mot fotografiet av Priscilla där man kunde se att hon gick i väntans tider. ”Som trebarnsfar får du ge mig några goda råd, Bill?”

Bill vred på huvudet och sken upp.

”Är det i november den lilla väntas komma?”

”Ja”, sade Mark.

”Det finns inget jag kan råda dig. Du är klok nog och vet och förstår att du måste avlasta din hustru så mycket det bara går.”

”Tack, Bill”, sade Mark. ”Ett kort och koncist svar som jag förstår innefattar det mesta. Förresten ... en fråga till. Sponsrar du fortfarande Assange?”

Bill skrattade.

”Ja, några dollar får han. Det behöver han där han sitter.”

DONALD TRUMP LOG för sig själv där han satt med sitt kaffe. Hur skulle de kunna stoppa honom? De enda han såg som motståndare var Marco Rubio, Jeb Bush och Ted Cruz. Vad Carly Fiorina och Ben Carson sysslade med hade han inte en aning om. Trodde Ben på allvar att ytterligare en svart skulle kunna inta ämbetet?

”Bliv vid din läst, Ben”, muttrade Trump för sig själv och fällde ihop *The New York Times*.

Ben Carson var läkare i botten, ansedd neurokirurg, men höll på med lite av varje. Det senaste året hade han utvecklat en matematisk modell för att upptäcka mikroorganismer. Han hade varvat forskningen med mindre seriösa uppdrag. Lågvattenmärket hade varit när han medverkat i bröderna Farrellys komedi *Fäst vid dig*. En film som var så fjantig att inte någon med en IQ på över 70 kunde tänkas få behållning av den. Och det var så Trump såg sina motståndare. Som en samling fjantar.

Kapitel 23

15 juli 2016

FÖRRA SOMMAREN, DRYGT två år efter att Julian Assange flytt till Ecuadors ambassad i London hade han krävt att det svenska häktningsbeslutet mot honom skulle hävas. Men Stockholms tingsrätt hade beslutat att han skulle vara fortsatt häktad i sin frånvaro. Brotten, som han misstänktes för, skulle preskriberas i augusti 2015 så svensk åklagare hade begärt att få förhöra och DNA-topsa honom i London. Assange hade gett sitt samtycke, men de planerade förhören hade ställts in då han inte fått klartecken från Ecuadors ambassad. Och i februari i år kom en FN-utredning fram till att Assange blivit olagligt frihetsberövad och att han fått sina politiska och medborgerliga rättigheter kränkta. Utredningen slog fast att han hade rätt att röra sig fritt och att han borde ha fått kompensation för de rättsövergrepp och den häxjakt som både svenska och brittiska myndigheter hade utsatt honom för. Men brittiska utrikesdepartementet hade dömt ut FN-rapporten.

När det kom till valkampanjen i USA hade Bernie Sanders varit en av de sista demokratiska kandidaterna som kastat in handduken. Han gav nu sitt fulla stöd till Hillary, allt för att Donald Trump inte skulle bli USA:s nästa president. Av de många republikanska kandidaterna hade en efter en hoppat av. Rand Raul, Chris Christie, Gilmore och Jeb Bush hade klivit av redan i februari, medan Marco Rubio hållit ut till mitten av mars – John Kasich och Ted Cruz hade gett upp i maj. Både Barack och Michelle var oroliga för att Trump skulle vinna över Hillary. Barack tänkte på valet 2000. Trots att Al Gore hade en halv miljon fler röster än Bush vann Bush med 271 elektorer mot 266. Texas och Kalifornien var de mest folkrikaste staterna med sammanlagt 93 elektorer, och de näst största var Florida och New York med 29 var. Bush kom från Texas och hade dessutom varit guvernör där i sex år. Att han skulle vinna i Texas hade inte kommit som en överraskning.

Donald Trump var från New York och miljardär och Florida hade fler förmögna än någon annan delstat. Att han skulle få flest röster i dessa två delstater var helt säkert. Det fanns också en stor sannolikhet att han skulle vinna i Kalifornien – vilket skulle ge honom 113 elektorer av totalt 538.

Barack lyfte luren. Han och Michelle hade inte velat säga något till Hillary men båda var ganska övertygade om att Donald Trump skulle bli USA:s 45:e president.

”Hej”, sade han. ”Det är Barack. Jag beklagar verkligen.”

”Tack”, sade Francois Hollande. ”Terrorattentaten verkar inte ha någon ände. Och nu kuppörsöket i Turkiet.”

Barack suckade.

MARK VAR PAPPA. Att ha blivit förälder var det största som hänt honom. Dottern hade fått namnet Maxima, vilket var latin och betydde ”den största”. Ett vederbörligt namn på ett mirakel, tyckte både han och Priscilla. När det kom till samarbetet med Bill hade han tackat nej. Att få fram ett mobilt operativsystem som skulle matcha Android eller IOS var inte realistiskt. Ja, inte ens ett som var bättre än Maemo eller utdöda Symbian. Till Bill hade han föreslagit att de kunde använda Androids operativsystem i sina mobiler. Men Bill var mindre intresserad. Han ville få fram ett eget operativsystem. Mark förstod att det var revanschbehovet och egot som gav sig till känna.

Mark lyfte upp Maxima ur spjalsängen. Att hon var ett halvt år gammal redan var svårt att ta in. Det kändes som om det var i går hon kom till världen.

LINUS OCH SARA hade varit ihop i tio år och i söndags firade de sockerbröllop. Den 10 juli 2010 stod bröllopet i de ”Kära Örebroarnas” kyrka. Och om två dagar fyllde deras son två år. Familjen satt

på tåget på väg till Malmö. Linus skulle träffa sin gamle vän som nu blivit restaurangchef på McDonald's.

För tre år sedan hade Joakim kommit ifrån ökända Sevedsplan där han bott och vantrivts. Men glädjen skulle visa sig bli kortvarig. I det närmaste man kunde komma en Kafkaliknande situation hade Gustav Adolfs torgs McDonald's, där vännen jobbat under åren, fått stänga och han hade blivit flyttad till Heleneholms McDonald's, som endast hade Ystadvägen mellan sig och Sevedsplan. Linus tyckte synd om sin vän. Han visste att Joakim vantrivdes på Heleneholms McDonald's. Men han skulle nog få honom på bättre humör. Han och Sara hade köpt en Chivas Regal och en whiskeykaraff med fyra glas och träplatta till honom. Joakims förkärlek för eleganta karaffer och god Whisky var stor.

NURPASJI TYCKTE OM Trelleborgsborna. De var trevligare än Malmöborna och påminde lite om danskarna, hälsade och log. Men bäst av allt. Han hade träffat en kvinna. Hon var några år äldre än han och hade en son.

Som tur var hade det inte blivit bygge utan han hade fått jobb på Dollarstores lager i Trelleborg. Det var dåligt betalt, men inte vidare slitsamt. På middagsrasterna gick han över till McDonald's och käkade. Hans flickvän jobbade på Netto så några gånger i veckan lunchade de tillsammans. I dag var en sådan dag.

Annemette hade han inte hört av på snart tre år. När han lämnade sitt rum på Stationsvaenget 3 i Dragør hade hon inte varit hemma. Han hade skrivit ett brev och lagt på köksbordet. Han visste att hon denna dag var hemma hos Preben – och säkert långt tidigare berättat allt som hänt för sin exmake. I brevet hade han skrivit att han skulle åka tillbaka till USA. Han var ganska säker på att hon inte skulle ringa polisen och ange honom. Men det var inget han hade kunnat gå i god för att Preben inte skulle göra. Samtidigt visste han att Annemette inte kunnat släppa det som hänt. Och för varje månad fram tills han lämnade Danmark i augusti 2013 var det som om den vänskap de byggt upp aldrig någonsin existerat. Han visste inte om Annemette gjort sig av med lägenheten och

flyttat tillbaka till Preben. Vad han däremot visste var att deras dotter blivit trettiofyra och skulle flytta tillbaka till Danmark – något Annemette berättat i telefon för snart fyra år sedan när han ringt henne från USA. Och om någon skulle kunna avslöja honom var det en före detta Harvardtjej som nu blivit kvinna och höll sina föräldrar under sina vingars beskydd.

LINUS MED FAMILJ hade anlänt till Malmö. De satt i taxin med destination Major Nilssonsgatan. Han hade inte varit i Malmö på snart tio år men vännen hade varit och hälsat på honom flera gånger i Arboga.

Joakim hade alltid varit den evige ungarlen men för några månader sedan – som en blixtnedslag från en klar himmel – stod hon där framför honom i kön. Han hade sagt att det var kärlek vid första ögonkastet. Och sedan dagen i april hade de varit oskiljaktiga.

”Går det bra här?” sade taxichauffören som var av utländsk härkomst och hade ett leende som inte hade setts sedan Bob Hopes dagar.

”Är det nummer 10?”

”Ja”, sade chauffören och saktade in. ”Men det är på andra sidan. Vill du att jag vänder bilen?”

”Nej, det behövs inte”, sade Linus och ryckte till när en man genade över gatan precis framför taxin.

Taxichauffören lade en beskedlig hand på signalhornet, mannen blängde in i bilen och Linus mötte mannens blick.

”Helvete!” utbrast Linus.

”Vad är det?” sade Sara och lade sin hand på hans axel.

”Det var Nikola.”

”Nikola ... Vem är det?” sade Sara samtidigt som taxichauffören körde in framför en parkerad husbil och stannade.

”Mannen som jag är skyldig pengar. Han som sponsrade mig med 50 000 kronor”, sade Linus och kastade en blick i ytterspeglarna och såg att Nikola hade stannat till på trottoaren och stod och glodde mot taxin.

Taxichauffören tittade på Linus.

”Vill du att jag kör en runda runt kvarteret?”

”Ja, kan du göra det?” sade Linus vädjande.

Sekunden efter slets dörren upp. Linus hann inte värja sig när skottet brann av.

NURPAŞJI SATT PÅ ett nästan folktomt McDonald's och väntade på sin flickvän. Snart var hans middagsrast slut. Och Eva som aldrig brukade vara sen.

Han bestämde sig för att beställa. När han reste sig upp såg han genom fönstret två polisbilar bromsa in. När han såg Eva i baksätet i den ena polisbilen förstod han att hon angett honom. Han tog några snabba steg fram till kassan.

”Finns här någon annan utgång än de två?” sade han till den unga tjejen i kassan.

”Nej”, sade hon och hennes leende ersattes av en rädsla när de båda entrédörrarna slogs upp och fyra poliser stormade in med dragna vapen.

Nurpasji förstod att det var över och lade sig ner på golvet med särade armar och ben.

TRUMP TITTADE SIG i spegeln. På hallbordet stod en whiskey. Plötsligt började han gapskratta. Bernie Sanders hade gett upp. Nu var det bara Hillary kvar. Vilket betydde att plan två skulle tas i bruk. Det var dags att sända Donald Jr. till Ryssland. Det var där de bästa programmerarna fanns. Falska nyheter skulle spridas om Hillary. Det skulle göras direkt mot demokratiska väljare på individnivå. Han tog sin whiskey, Hudson Manhattan Rye.

Kapitel 24

5 januari 2018

FÖR ETT ÅR sedan, den 20 januari, svor han ämbetseden under överinseende av högsta domstolens chefsdomare John Roberts och efter höll han sitt installationstal. Men bäst av allt: Barack och Michelle hade lämnat Capitolium i helikopter och i ögonblicket den steg mot den klarblå himlen kom han på sig själv med att han önskade att den skulle haverera och falla i backen.

I våras hade blödige Barack benådat Bradley Manning. Det hade varit Mannings advokat, David Coombs, som skrivit det välformulerade brevet till Barack, där han bland annat hänvisat till en av åhörarna som under den pågående rättegången mot Manning frågat: ”Judge, isn’t a soldier required to report a war crime?” I brevet hade Coombs bett om benådning. Han hade tagit upp Mannings psykiska ohälsa, att Manning som ung kvinna i en manskropp mer eller mindre blivit tvingad som tjugoföråring att ta värvning i den amerikanska armén och sedan vägrats hormonbehandling för sin könsdysfori. Trump skakade på huvudet. Förvisso hade USA inte allmän värnplikt men det fanns ett system som var obligatoriskt för alla unga amerikanska män och det var att registrera sig så att de kunde kallas in ifall nationen skulle angripas.

Bara månaden efter att Manning hade släppts från Fort Leavenworth hade han ringt sin gode vän, juristen Brett Kavanaugh, och hört med honom om det fanns en möjlighet att disciplinnämnden kunde utesluta David Coombs ur American Bar Association. Kavanaugh hade sagt att det måste finnas en kausalitet och en adekvans för att utesluta advokater. Och i detta fall fanns inte det.

Trump suckade vid återblickarna. Som om eländet inte varit nog det gångna året hade den svenska förundersökningen mot Julian Assange lagts ner och häktningen hade hävts. Något som betydde att den inofficiella överenskommelsen mellan Sveriges statsminister och Theresa May hade spruckit. Det positiva var att brittisk polis hade meddelat att Assange skulle gripas om han lämnade Ecuadors ambassad – han hade brutit mot borgensvillkoren under åren han hållit sig undan. Trump

blev allvarsam. Han tyckte inte om prästdottern, sko- och cricketfanatikern May. Hon var svårhanterlig och trög. Ändå hade han fått henne att förstå att om hon frihetsberövade Assange under ett år kunde han begära honom utlämnad. Å andra sidan hade han Julian Assange indirekt att tacka för att han blivit USA:s 45:e president, ja, även de ryska programmerarna. Wikileaks publikationer av de stulna mejlen från demokraternas servrar hade hjälpt honom att vinna valet. Han hade redan bestämt sig för att om han fick hit Julian Assange skulle det vara Kenneth Starr som satte klorna i aktivisten. Frågan var bara vad de skulle åtala honom för? Spioneri skulle ge Assange ett trettioårigt fängelsestraff. Risken vid ett sådant åtal var att övriga världen skulle invända. Att allt var ett enda stort politiskt hopkok. Och att åtala Assange för enbart publicering av dokument skulle inte bedömas tillförlitligt och utfalla i en fällande dom eftersom det kunde ses som journalistiskt arbete. Man skulle då bli tvungen att åtala en hel del tidningar också. Inte minst *The New York Times* som publicerat uppgifter från de läckta dokumenten. Men Trump var inte orolig. Han visste att han förr eller senare skulle stå öga mot öga med Assange och då skulle omstörtaren få betala för vad han ställt till med.

Geronten, domare Anthony Kennedy, hade fyllt de åttio. Trump misstänkte att han skulle avgå vilken månad som helst. Eller rentav falla ner död. Och det var just vad domare Antonin Scalia hade gjort 2016. Fallit ner och dött. Som Scalias efterträdare hade morianen Barack naturligtvis nominerat den mest inbilske demokraten av dem alla – Merrick Garland. Tack och lov hade utnämningen blockerats av senatens republikanska majoritet.

Trump drog på munnen. Förra året hade han nominerat konservative Neil Gorsuch till att överta stolen efter Scalia och nomineringen hade godkänts av senaten. Den som skulle ersätta Anthony Kennedy var naturligtvis Brett Kavanaugh. Trump visste att chefsdomare John Roberts tyckte att Kavanaugh skulle bli en ypperlig ersättare.

Neil Gorsuch, Brett Kavanaugh och John Roberts var republikaner och kände stor avsky mot aktivister. Detta skulle betyda att det blev fem republikanska domare av de totala nio. Och var det

något som kännetecknade en republikan var det att han eller hon var en inbiten fosterlandsvän och hyste stor avsky för dem som ville deras nation ont.

SARA SATTE SIG tvärt upp i sängen. Svetten rann och kudden var dyblöt. Hon hade haft ytterligare en mardröm. Ett och ett halvt år hade gått. Hon och sonen hade flyttat ifrån huset i Arboga och levde under skyddad identitet. Att denne Nikola fortfarande var på fri fot var oförståeligt. I över ett år hade hon gått hos en psykolog. Ändå ville bilden inte försvinna. Med ett skott mitt emellan ögonen hade Nikola avrättat hennes Linus. De hade fått tio år tillsammans. Nu skulle deras son växa upp utan en pappa.

BÅDE NYÅRSAFTON OCH nyårsdag hade Trump fått jobba så han hade lovat Melania och Barron att han skulle kompensera dem för det uteblivande nyårsfirandet. Melania och Barron hade bott kvar i deras våning i Trump Tower i New York fram till i somras. Allt för att grabben skulle gå klart skolan.

2017 hade minst sagt varit turbulent. Men Trump hade njutit varenda minut. Han hade infriat något som han drömt om sedan barnsben. Han hade blivit världens mäktigaste man. Och även om han tidigare haft ett ganska svalt intresse för politik var han nu bevandrad inom både inrikes- och utrikespolitiken. Bäst av allt var ändå att han på allvar skrivit in sig i historieböckerna – det skulle inte stå miljardär och fastighetsmagnat på hans gravsten utan alla i uppåttstigande led i dynastin Trump skulle nu och för all framtid kunna stoltsera med att det i deras ätt funnits en president.

MARK HADE SVÅRT att förstå att han var tvåbarnsfar. Det kändes surrealistiskt. Som om han befann sig i en enda stor dröm. Priscilla var världens bästa hustru och de hade två välskapta barn. Och så var hon läkare. All den utrustning som behövdes i fall en olycka var framme fanns i huset där hemma. Dessutom intog han plats nummer fem över världens rikaste. Men det hade kostat, 84 % av Facebook var inte längre hans.

Mark kunde inte mer än le när han tänkte på det belopp som *Forbes* hade satt på hans förmögenhet: 71 miljarder dollar för 16 %. Om värdet nu var så högt som tidningen gått ut med skulle han köpa sig en Pagani Huayra.

TRUMP TOG FOTORAMEN som stod på Resolute Desk, det massiva skrivbordet av ek som hade tillverkats från virket från det brittiska forskningsfartyget som övergivits 1854 i arktiska vatten. Han älskade sin hustru men sanningen var att hon inte var något annat än en slovensk streber, som alla andra öststatskvinnor. Så länge hon kunde shoppa hejvilt i New Yorks fashionabla butiker skulle hon klänga sig fast vid honom likt en nyfödd gibbonapa. Ändå kunde han inte räkna med att hon skulle stanna för evigt. I år skulle han fylla sjuttiofyra men han var fortfarande vid god vigör. Brunstigheten spirade så skulle hon få för sig något och lämna boet skulle han hinna en sista vända. Han kunde tänka sig en son till.

Att vara president vägde tyngre än något annat. Det fanns ingen bättre förhandlingsposition. Dessutom hade Melania och han Barron tillsammans. Och relationer stärktes av gemensamma barn. Han var därför ganska säker på att Melania inte skulle lämna honom. Men skulle hon trots allt få de tankarna var planen att snabbt gifta sig igen. Han älskade långa kvinnor. Och även om oron fanns där att deras blivande avkomma skulle bli en bit över två meter och kanske få problem med rygg och nacke fick det bli en högre kvinna igen. Barron skulle fylla tolv i mars och var redan etthundraåttiofem centimeter. Att deras son skulle bli en bit över två meter var i det närmaste självklart. Men det betydde också riktiga dasslock till händer. Att det eventuellt skulle kunna bli en flicka ville han inte ge en tanke.

Efter helgen med Melania och Barron skulle han ta itu med kineserna. Trump-administrationen hade kommit fram till att de måste minska importen, inte minst från Kina, allt för att få fart på de inhemska produkterna som hade svårt att konkurrera. Kinesiska prylar vällde in i landet och kostade en spottstyver.

I ett enda stort frosseri hade amerikanarnas fosterlandskärlek varit som bortblåst. Men det gick inte att bara förebrå det amerikanska folket. Kineserna var tjuvar. De hade under en lång tid stulit immateriella rättigheter från amerikanska företag. Och det skulle de få betala dyrt för. Det var dags för plan tre.

NURPASJI VAR TILLBAKA i Ryssland. På Petak Island Prison. Men nu var han mer eller mindre slagen i bojor. Han satt inte bara i isoleringscellen utan det fanns en positionerad vakt utanför hans celldörr dygnet runt.

I år skulle han fylla trettioåtta och skulle sitta här fram till sin död. Han var den ende som hade lyckats rymma från Petak Island Prison. Något som betydde att han visste att fängelseledningen aldrig någonsin skulle tillåta en rymning till.

DET VAR BEN Carson som fått uppdraget. Han som skulle iscensätta plan tre. Vilket inte var mer än rätt eftersom han fått det eftertraktade jobbet som bostadsminister. En ministerpost som var den minst krävande av alla men en av de högst betalda. Dessutom var Ben läkare och hade tillgång till laboratorium. Kineserna skulle få se.

Kapitel 25

29 december 2019

HAN HADE STÄLLTS inför riks rätt. Detta på två punkter: Maktmissbruk och trots mot kongressen. Änkan, representanthusledamoten Debbie Dingell vars make John Dingell suttit i representanthuset i femtionio år, hade röstat enligt partilinjen. Och detta trots att han anordnat den finaste begravningen till hennes framlidne make en amerikansk medborgare kan få. I sitt kampanjtal nu i december i Battle Creek hade han berättat att Debbie ringt upp honom för åtta månader sedan och sagt: ”Om John tittade ner skulle han vara så tagen. Begravningen var så fin och vördnadsfull”. ”Ingen fara”, hade han svarat henne. ”John om någon har tjänat nationen”. Därefter hade han raljerat lite om Debbies ord ”tittade ner” och sagt att John i stället kanske ”tittade upp”. Timmarna efter hade Debbie twittrat och dagen efter gått ut i teve och sagt: ”Dina sårande ord, Mister President, har gjort min läkning svårare”.

Trump log för sig själv, ställde glaset och lättade på slipsen. Han satte sig i fåtöljen. Förståsigpåarna trodde att riks rätten skulle bli hans fall. Men han var inte ett dugg orolig.

I DET STORA hela var Mark nöjd med året som gått. Plumpen i protokollet var Cambridge Analytica-skandalen året före som medfört att Federal Trade Commission gett dem ett bötesbelopp på fem miljarder för att Facebook otillåtet lämnat ut uppgifter om 87 miljoner användare. Cambridge hade använt informationen för att sälja konsulttjänster till politiker, bland annat till Donald Trumps valkampanj. Men Mark oroade sig inte. Fem miljarder var ingen avskräckande summa. Dessutom var den redan inbetald. Det som däremot oroade var läget i Hongkong. Kanske var det för att många av demonstranterna var unga studerande. En målgrupp som Mark hyste stor sympati för. Ändå hade polisen och myndigheterna behandlat demonstranterna betydligt bättre än vad Emmanuel Macron behandlat de Gula Västarna.

PRESIDENT DONALD TRUMP tyckte inte att 2018 varit lika minnesrikt som året som gått. Ändå hade en hel del hänt under 2018. I februari hade ytterligare en skolskjutning inträffat. Denna gång hade det varit på Stoneman Douglas High School i Parkland i Florida. Sjutton personer hade fått sätta livet till. Vilket naturligtvis lett till en massa jämmer om vapenlagarna igen. Inte minst från de som inte hade någon förmögenhet att freda. Vilket oftast var demokrater. Men en hel del annat hade också hänt. I Saudiarabien fick kvinnorna numera ta körkort och köra bil – vilket han hade svårt att bestämma sig för om det var bra eller dåligt. Att kvinnor generellt frigjorde sig och fick för mycket att säga till om var aldrig bra. Och så denna Greta. En femtonårig svensk tjej som påbörjat ett ihärdigt klimatstrejkande för ett och ett halvt år sedan och som renderat i att hon förra året i december fått tala vid FN:s klimatmöte i Katowice. Han kunde inte förneka att han gått i taket när han hörde det. Inte minst när han mottog informationen om att hon hade Aspergers syndrom. Han visste hur outtröttliga många av de diagnostiserade kunde vara. Denna Greta skulle säkert inte ge upp förrän hon pluggat igen all världens kossors rektum och uppfunnit något som kunde dränera hela atmosfären från växthusgaser.

MARK VISSTE ATT det i somras hade tagits fram ett avtal med två lagar som deras president skrivit under och som innebar att USA en gång om året skulle bedöma om Hongkong var tillräckligt självständigt för att kvalificera sig för en egen handelsstatus. Det betydde att Hongkong inte skulle påverkas av samma sanktioner eller skatter som Kina. Den andra lagen var att förbjuda export av kravallutrustning till polisen i Hongkong. Båda dessa avtal tyckte Mark lät vettiga och resonliga. Att Trump stödde demonstranterna hade fått samtliga på Kinas utrikesdepartement att gå i taket och beskrivits som ett bevis på USA:s ondskefulla avsikter.

GEORGE BUSH KUNDE fortfarande inte förstå Trumps kritiska uttalande förra året. Att han sagt till politikern *The Hill* att det enskilt största misstaget i USA:s historia var Bushs beslut att gå in i

Irak och Afghanistan som en del i kriget mot terrorism. Slutnotan i Mellanöstern: Sju biljoner dollar och en miljon liv tillsammans.

Varken George eller hans numera avlidne pappa hade röstat på Trump. George tyckte att Donald Trumps normaliserade av hjärtlöshet och trångsynthet var frånstötande. Att den moral, hederlighet och respekt för andra som föräldrar hade slitit och kämpat för, och förkunnat för sina barn under åren, hade Trump nu undergrävt. Trump var inget annat än en "blowhard".

TILLSAMMANS MED MACAO var Hongkong två egna administrativa regioner i Kina. Och under policyn "Ett land, två system" hade Hongkong tillåtits behålla sitt eget ekonomiska och politiska system. Demonstranterna tyckte att Hongkongs självstyre höll på att urvattnas. Inte minst när Carrie Lam lagt fram det nya lagförslaget. En lag som skulle kunna användas till att utlämna pro-demokratiska aktivister till domstolar i Kina som kontrollerades av det styrande kommunistpartiet. Men även medborgare som anklagats för brott, och andra statsborgare bosatta i Hongkong, skulle kunna utlämnas till länder där långa fängelsestraff kunde utdömas, även avrättningar. Mark förstod så väl rädslan som frustrationen för Hongkongborna.

I SEPTEMBER FÖRRA året hade samkönat sex blivit lagligt i Indien. Något Trump tyckte var bra eftersom oral- och rimjobben skulle öka explosionsartat och ge som följd att barnafödandet skulle minska drastiskt. I ett land med en folkmängd på en och halv miljard räknade Trump med att det fanns 10 % stjärtgossar och flator. Det motsvarade halva USA:s befolkning. Och att homosexuella skulle få lov att adoptera i Indien skulle inte inträffa förrän jorden gick in en annan omlopps bana.

MARK BESTÄMDE SIG för att släppa tankarna på Hongkong. I stället tänkte han igen på hur lyckligt lottad han var. Facebook hade två miljarder användare varje månad. Det var lika många som världens befolkning var 1950. Han tyckte att allt var för bra för att vara sant. Två friska barn och världens bästa hustru, som dessutom var läkare. Men det fanns mer. Han kunde inte stoltsera med

att han haft ett promiskuöst och spännande sexliv i tonåren. Få hade dragit ”Tarzan” som han. När han träffade Priscilla 2003 hade hon infriat alla hans förväntningar om hur bra sex skulle vara.

I NOVEMBER I fjol hade G20-toppmötet ägt rum i Buenos Aires. Ledare från de nitton rikaste länderna i världen och EU hade diskuterat under två dagar. Framförallt var det om handel och finansiell stabilitet. Men även miljön hade varit en het potatis. Ändå hade allt kommit i skymundan för de idiotiska demonstranterna med sina plakat.

Trump skakade på huvudet vid återblickarna. Med överstrukna bilder på honom och med paroller som ”fred och mänskliga rättigheter”, men också med direkta personliga oförskämdheter som ”Trump är en idiot”, hade han fått sin beskärda del av människans idioti. Ändå hade det varit Mohammed bin Salman, den saudiske kronprinsen, som fått utstå mest oförskämdheter för kriget i Jemen – och naturligtvis för den saudiske journalisten Jamal Khashoggis död. Det hade viftats plakat med slagorden ”Mördare” och ”Mord”.

Med tanke på Rysslands upptrappande konflikt med Ukraina hade Trump ställt in sitt möte med Putin. I Kertsundet hade Ryssland tagit över tre ukrainska örlogsfartyg med dess besättning, detta med anledning av att de kränkt ryskt territorialvatten. Men Trump hade inte varit den ende som fördömt handlingen. Frankrike, Storbritannien, Tyskland och Kanada var besvikna på Putin och uttryckte sitt stöd till Ukraina.

Under G20-mötet hade det blivit middag med den kinesiska ledaren Xi Jinping, men handelskonflikten hade tyvärr inte retts ut. Och detta trots att han gjort kinesen till viljes och ätit med pinnar. Det positiva i Buenos Aires hade varit att han fått till ett nytt handelsavtal mellan USA, Kanada och Mexiko. Ett avtal som hade ersatt det äldre Nafta-avtalet. Dessutom hade han haft en liten flirt med den eleganta Cristina Fernández de Kirchner, Argentinas tidigare president. Efteråt hade de utväxlat telefonnummer. Men bäst av allt. Ben Carson hade fått fram ett virus. Det hade de bjudit kineserna på.

Det virusdrabbade riset hade skeppats till Kina med två containrar från risverket i Kalifornien. Det skulle inte ta många veckor förrän de första kineserna låg och vred sig i plågor. Trump småskrattade. Så går det när man stjälar från USA.

GEORGE BUSH VISSTE vad han skulle göra för att en gång för alla få tyst på "blowhardern". Visserligen var det inget enkelt uppdrag. Men att få det att se ut som om det var Trump som låg bakom skulle inte alls bli svårt. Nästan hela USA:s befolkning visste att Trump kunde gå över lik för att få sin vilja igenom och tillskansa sig ännu mer makt. Nu gällde det att låta offret bli en person som hela det amerikanska folket tyckte om. Han tänkte på någon avdankad skådis som inte längre tjänade landet varken glädje- eller skattemässigt. Eller varför inte en person som hade avslutat sin idrottskarriär? I samma sekund som han tänkte på de atleter som USA fått fram under åren och som numera gått i pension slog det honom vem som skulle få sätta livet till. En stor personlighet och gudabenådad idrottsman som dagligen riskerade livet eftersom han envisades med att färdas i helikopter. Men också en person som burit sig avskyvärt åt under sina aktiva år. Inte minst mot kvinnor.

TRUMP RESTE SIG ur fåtöljen. Han gick fram till barskåpet. Melania och Barron var iväg och köpte kläder. Sedan i våras hade Barron växt tio centimeter och var nu vid tretton års ålder några ynka centimeter från två meter. Barron var hämmad av sin längd och böjde ofrivilligt på ryggen när han gick. Trump förstod att hans yngste son skämdes för att vara hela huvudet längre än sina klasskamrater. Melania var etthundraåttio centimeter och hans första hustru en och åttiotvå så att sonen Erik blivit en och nittiotre och hans dotter Ivanka en och åttio var fullt förståeligt. Men Donald Trump Junior, som han också fått med sin första hustru, var en och åttiofyra. Hans andra hustru var en och sjuttiofyra och deras dotter Tiffany lika lång. Detta hade fått honom att tänka att det nog skulle ha varit bättre om Melania valt en karl i Putin-format och han själv en kvinna i Reese Witherspoon-size.

FÖR FÖRSTA GÅNGEN på tre år var Nurpasji glad. Hans mamma hade varit och besökt honom. Men de hade inte fått röra vid varandra. Han var den ende på Petak Island Prison som inte fick ha fysisk kontakt vid besöken. Hans mamma hade frågat hur lång tid han skulle sitta där. När han sagt att han aldrig skulle komma ut hade hon brutit ihop. Han hade tröstat henne och sagt att han var tvungen att ta sitt ansvar. Att han försökte vara ödmjuk inför sitt öde. Skulle det bli för tungt så hade han en vän här inne. Vännen kunde skaffa fram muskarin, en giftig alkaloid som utvinns ur vissa svampar. Hon hade frågat vad han menade. Han hade sagt att muskarinet kunde få honom att somna in. Efter de orden hade hon förlorat sansen. En läkare hade fått tillkallats.

MELANIA HADE RINGT. Hon hade sagt att hon och Barron skulle sova i lägenheten i New York och inte vara tillbaka förrän i morgon kväll. Ett glädjande besked, tyckte Trump. Han ville summera året som gått. Och det skulle han göra med en fin whiskey.

I juni hölls G20-toppmötet i Osaka, Japan. Bland annat hade det diskuterats global ekonomi, handel och investeringar, innovationer, miljö och energi. Som alltid hade det varit mycket prat om klimatet. Vilket han tyckt varit bortkastad tid. Alla utom han hade bekräftat sina åtaganden i linje med Parisavtalet: Minska utsläppen av växthusgaser, samt stödja de länder som drabbas av klimatförändringarnas effekter. Han och Boris Johnson hade försökt få till en diskussion med Xi Jinping angående de pågående protesterna i Hongkong. Men Xi ville inte diskutera. Han menade att inget land i världen skulle blanda sig i Kinas interna angelägenheter.

För fem månader sedan lämnade USA INF-avtalet om ömsesidig kärnvapenedrustning. Ett avtal som hade slutits med Moskva redan under kalla kriget. Att han beslutat sig för lämna INF-avtalet var för att han tyckte att Ryssland brutit mot avtalet i många år. Ett intressant och glädjande inslag i dessa urtrista möten hade varit Theresa Mays konfrontation med Vladimir Putin gällande förgiftningen av Sergej Skripal. Efter bannorna hade Putin sett ut som en liten pojke som blivit luggad av fröken.

I AUGUSTI 2019 presenterade Huawei ett eget operativsystem för mobila enheter, Hongmeng OS. På engelska hade operativsystemet fått namnet Harmony OS. Mark hade tänkt på Bill Gates förslag igen om att försöka få fram ett mobilt operativsystem. Visserligen hade fyra år gått men ju längre tid som gick blev han allt mer intresserad. Han behövde hela tiden sätta upp nya mål. Priscilla hade svarat honom att det inte behövdes eftersom han som nybliven förälder per automatik hade fått många nya mål att uppnå. Två var att få barnen läskunniga och socialt trygga.

FLER HÄNDELSER UNDER året, mindre betydelsefulla sådana, hade varit lismande Obamas och hans pryda familjs besök i Sverige i juni. Och så Asap Rockys fyllebråk i Stockholm månaden efter. Inget var visserligen planerat men det gällde att dra vinning av den svarte huliganens fadäs, tyckte Trump. Dagen efter intermezzot hade han pratat med Gordon Holmes, deras EU-ambassadör. Gordon hade sagt att det vore bra om Asap Rocky dömdes i Sverige för då kunde de spela rasistkortet, att basunera ut i världen att Asap blivit orättvist dömd för att han var svart. Gordon hade sagt att detta skulle göra presidenten populär och han skulle få många svartas röster med sig och att chansen att bli omvald var stor. Nästa steg var att ringa Sveriges statsminister. Och det var nu det geniala skulle ta form.

Den svenska statsministerns parti, socialdemokraterna, hade de senaste tio åren gjort katastrofala val och det fanns stor chans att nästkommande val skulle bli ännu sämre än de tidigare. Det blev bestämt att statsministern skulle svara honom att han inte kunde rå på den svenska lagen och detta uttalande skulle få den svenska statsministern att ses som en hederlig, förstående och omdömesgill ledare för sin regering.

ANATOLY LITVINENKO HADE blivit tjugotre och gick på Cambridge University. Studierna gick lysande och nästa år skulle han ta sin examen. Men han hade svårt för att glömma vad som hänt

hans pappa när han var tolv år. Han mindes tillbaka tiden. Till sina klasskamrater hade han sagt att hans pappa var journalist. Till andra kompisar polis.

Han hade inte berättat det för någon, inte ens för mamma, men han ville hämnas vad de gjort mot hans pappa. Inte minst hämnas på Michail Trepasjkin. Men också på Putin. Både Trepasjkin och Putin skulle få smaka på sin egen medicin. Kemistudierna på Cambridge skulle inte vara bortkastade.

ETT ANNAT POSITIVT inslag under 2019 var att Julian Assange bara fått femtio veckors fängelse och skulle utlämnas till USA sommaren 2020. Att pungdjuret skulle få dödsstraff var inte att vänta. Men att han skulle ta plats på Guantanamo var säkert.

Trump satte glaset bredvid Jack Daniel's-buteljen. Han tog assietten. Han hade hämtat en bit smaklös pumpapaj som Melania bakat i mellandagarna. Något som fick honom att tänka på Xi Jinping. På G20-mötet i Osaka hade de ätit Dorayaki, japansk paj. Den hade, till skillnad från denna, varit utsökt.

Trots att han gjort klart med att amerikanska bolag fick sälja mjukvara till Huawei så störde det honom. Han ville inte ha med kineserna att göra längre. Varje dag under december hade han tänkt på det. Han ångrade att han inte i september fullföljt de planerade handelstullarna på kinesiska importvaror. I första hand på deras elektronik. Kanske var irritationen som störst för att han inte kunnat glömma vad den kinesiska regeringen hade sagt. Att amerikanska företag som var verksamma i Kina måste flytta över sina immateriella rättigheter till landet för att göra affärer på plats. Att tvinga amerikanska företag att lämna över sina företagshemligheter för att göra affärer i Kina var absurt. I stället skulle kineserna upphöra med sina IP-stöld. Redan 2015 hade det uppdragats att Kina byggde militär hårdvara med mönster och teknik stulen från USA.

Trump satte assietten på bordet. Han log när han tänkte på de två containrarna med ris. Sun Valley-riset skulle få kineserna att tänka på annat.

Han slog upp ytterligare en whisky. Han kände sig pilsk. Och Melania skulle inte komma hem förrän i morgon kväll. Han tog mobilen och kastade en blick på vägguret. Tidsskillnaden mellan Washington och Buenos Aires var bara två timmar.

Han log när signalen gick fram. Hon hade sagt att varje gång hon var ensam och utan åtaganden hade hon mobilen igång och han var välkommen att ringa.

”Hej, snygging”, sade han och gick mot badrummet. ”Är du ensam?”

”Det vet du”, sade hon. ”Jag har inte funnit någon sedan Néstor ... Du själv då?”

”Melania och grabben är i våningen i New York.”

”Bra”, sade Cristina Fernández de Kirchner. ”Är du kåt?”

”Om”, sade han, låste dörren och knäppte upp byxknappen. ”Jag blir alltid lika kåt av att höra din hessa röst.”

”Bra”, sade hon. ”Då avslutar vi året och kommer tillsammans.”

”Det låter bra”, sade han och tog fram kuken, fällde ned wc-locket och satte sig. ”Då säger jag gott slut.”

Cristina Fernández de Kirchner brast ut i skratt.

Läs eller lyssna på den spännande fortsättningen.

The End of Facebook

(Utkommer sommaren 2021)